

100 ΧΡΟΝΙΑ
ΟΛΜΕ

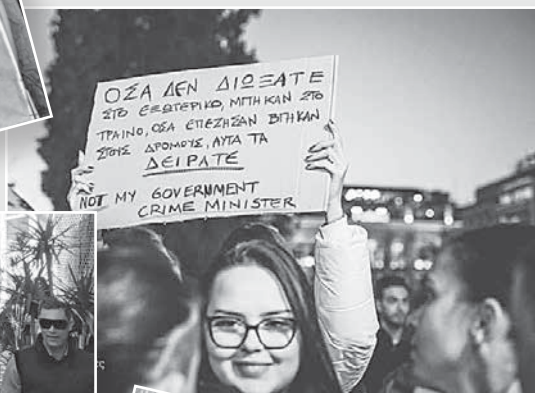
1924-2024

36 ΧΡΟΝΙΑ

**ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ
ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ
ΚΙΝΗΣΕΙΣ**

1988-2024

Τα 36 ένδοξα χρόνια της ΟΛΜΕ

Αποτελεί πεδίο πρόκλησης και αφετηρία αναστοχασμού η πρωτοβουλία των Αγωνιστικών Παρεμβάσεων Συσπειρώσεων Κινήσεων (ΑΠΣΚ) να αποτιμήσουν πολιτικά τον έναν Αιώνα ζωής της ΟΛΜΕ (1924-2024). Για να μαθαίνουν οι νεότεροι, να θυμούνται οι παλαιότεροι και οι άσπονδοι φίλοι μας να βλέπουν τις δυνατότητές μας.

Η ΟΛΜΕ δε θα ήταν τέτοια αν δεν υπήρχε ο κινητήρας, ο συγκροστήρας και ο νους των ΑΠΣΚ εντός της· πολλά πράγματα θα είχαν περιέλθει στη λήθη και την «πολιτική ορφάνια». Ιδέες και συνθήματα –όπως «Όλη η γνώση και όλα τα παιδιά στο σχολείο», «Κριτική στην παρεχόμενη γνώση», «Απεργία διαρκείας στο άβατο των εξετάσεων», «Να ζούμε με αξιοπρέπεια από τον μισθό μας», «Παλλαϊκό μέτωπο αγώνα», «Όχι στην αξιολόγηση-χειραγώγηση», «Επιτροπές αγώνα»– έλκουν την καταγωγή τους από τους πατέρες και τις μητέρες των Παρεμβάσεων· και αισθανόμαστε απόλυτη ικανοποίηση όσοι και όσες τον Σεπτέμβρη του 1988, σ' ένα κατάμεστο αμφιθέατρο, είχαμε την τιμή να προτείνουμε τη μετατροπή του στρατού των ατάκτων (επιτροπές αγώνα, ομάδες, κλπ) σε «τακτικό στρατό», για την καθοριστική ανατροπή των συσχετισμών.

Η γέννηση των Αγωνιστικών Παρεμβάσεων προκάλεσε πολιτικό ηλεκτροσόκ στο σώμα των εκπαιδευτικών και συντομότερα η υβριδική ιδέα εφαρμόστηκε με επιτυχία σε πολλούς συνδικαλιστικούς τομείς του Δημόσιου Τομέα. Γέννησε πρωτοβουλίες, άλλαξε συσχετισμούς, ανίκησε θεωρίες, δυνάμωσε την αλληλεγγύη, τόνωσε το ηθικό μας, απλώθηκε σε άλλα πεδία (πχ πολιτισμός), «έσκιαξε» τ' άσπρα κολάρα στο σχολείο και στο υπουργείο. Οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις Συσπειρώσεις Κινήσεις ΔΕ, αυτό το πολύχρωμο και πολυδύναμο ποτάμι αγώνα και αμφισβήτησης, ρήξης κι ανατροπής, είναι οι εκατοντάδες σύντροφοι και συντρόφισσες που τις στηρίζουν, είναι τα σχήματα που αποτελούν τη ραχοκοκαλιά τους σε όλη τη χώρα! Όλων αυτών οι φωνές ακούγονται μέσα στις ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ, γιατί μια τέτοιου τύπου εσωτερική δημοκρατία εγγυάται την απαραίτητη γείωση όλων μας με τον κόσμο μας. Εγγυάται την αποτελεσματικότερη συνεργασία και δράση των δυνάμεών μας πανελλαδικά, προς όφελος της Δημόσιας Εκπαίδευσης, των εργασιακών, δημοκρατικών και μορφωτικών δικαιωμάτων και της λαϊκής πλειοψηφίας!

Εγένετο φως! Βέβαια υπήρχε η αναγκαία κρίσιμη μάζα. Το υποψιασμένο ανθρώπινο δυναμικό. Το συνδικάτο των καθηγητών/τριών από τη γέννησή του (1924) ως τη δεκαετία του 1980 παράδερνε ανάμεσα στον οικονομισμό, τον παρακολουθητισμό των κυβερνήσεων, τη Μεγάλη Ιδέα και τον καθαρευουσιανισμό. Σ' αντίθεση με τους δασκάλους, που είχαν φιλολαϊκή στάση, η ΟΛΜΕ, με τους φιλολόγους στο τιμόνι, είχε εσπετική νοοτροπία και χαλαρή σχέση με την τρέχουσα πολιτική. Όμως οι μαζικοί διορισμοί του 1982 έφεραν στα σχολεία τη γενιά της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και της μεταπολίτευσης. Ένας άλλος αέρας έφτασε στις μαθητικές τάξεις και το πνεύμα

δημιουργίας και αντίστασης έστρεψε το συνδικάτο προς τ' αριστερά. Η μεγάλη απεργία του 1988, το 1990 και η δολοφονία του Νίκου Τεμπονέρα, η νέα μεγαλειώδης απεργία του 1997 και αργότερα ο ΑΣΕΠ, οι απεργίες του 2000, το άρθρο 16, το 2013, αποτελούν δείγματα γραφής, ρωγμές στον χρόνο και ταυτόχρονα ενδυνάμωση των Παρεμβάσεων.

Η ΟΛΜΕ και τα πρωτοβάθμια σωματεία της (ΕΛΜΕ), υπερσκελίζουν σε δυναμική κάθε άλλο πανελλαδικό συνδικάτο και το πλήθος των εκπαιδευτικών (κοντά 80.000) σμίγει με το πάθος του για μια άλλη παιδεία σε μία άλλη κοινωνία. Αυτή η φλόγα συγκροτεί τα 30 έβδοχα χρόνια της ΟΛΜΕ, με τον καθοριστικό και πρωτοπόρο ρόλο των ταξικών πρωτοβάθμιων σωματείων της και των ταξικών συνδικαλιστικών δυνάμεων. Τώρα χρειάζεται να ξανασκεφτούμε τα εξής:

- ▶ Ν' ανοίξουμε ευρεία συζήτηση για τον ρόλο των μισθωτών διανοούμενων.
- ▶ Να προκαλέσουμε καμπάνια προσέλκυσης νέων συναδέλφων στα σωματεία και να αναδείξουμε τον αναντικατάστατο ρόλο του συνδικάτου.
- ▶ Να επαναφέρουμε τη συζήτηση-ανάγκη για ένα συνδικάτο όλων των εκπαιδευτικών.
- ▶ Να τολμήσουμε τη μεγάλη έξοδο των εκπαιδευτικών στην κοινωνία.
- ▶ Να ταξικοποιήσουμε όλες τις πλευρές της δράσης μας.
- ▶ Να μιλήσουμε για την αλλαγή των συσχετισμών, με όπλο την ενεργητική άμυνα και ύστερα την επιθετική ανασύνταξη.
- ▶ Να αντιμετωπίσουμε την αξιολόγηση και τις διώξεις.

Τα πρώτα 100 χρόνια μας έκαναν σοφότερους. Ας βαδίσουμε στον επόμενο αιώνα μας! Θέλει θάρρος η μνήμη. Ιδίως όταν τη σκαλίζεις σαν ιστορία κι όχι σαν νοσταλγία αλλοτινών εποχών. Δηλαδή όταν θέλεις να κοιτάξεις ως συλλογικότητα κριτικά πώς επέδρασε εσύ στην ταξική διαπάλη, στις εξελίξεις στο παρελθόν, για να ορίσεις την πορεία σου στο παρόν, κοιτώντας κατάματα το μέλλον. Το ρεύμα των Παρεμβάσεων τολμά μια τέτοια αναδρομή, στα 100 χρόνια της ΟΛΜΕ από σαφή σκοπιά. Από τη «σωστή πλευρά της ιστορίας», που είναι αυτή της τάξης των εργαζόμενων, των φτωχών, της ανήσυχης νεολαίας, των μαχόμενων εκπαιδευτικών που αμφισβητούν τις ψεύτικες «αλήθειες» του συστήματος του κέρδους και της εκμετάλλευσης και συντάσσονται με το κοινωνικό ρεύμα της ανατροπής τους. Αυτών που δεν θεωρούν αυτονόητα τα κυβερνητικά διατάγματα, τις εντολές του ΣΕΒ και τις αντιδραστικές πολιτικές της ΕΕ. Γι' αυτό διεκδικούν μορφωτικά, εργασιακά, δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, πέρα από τον ορίζοντα που επιβάλλουν οι κυρίαρχοι.

Το παρελθόν δεν είναι νεκρό. Το ρεύμα των Παρεμβάσεων επιδιώκει μέσα από την αναδρομή και τον αναστοχασμό πάνω στις καμπές του εκπαιδευτικού κινήματος να συνομιλήσει δημόσια με αυτό. Προσκαλώντας σε αυτή τη συζήτηση τους νέους συναδέλφους, για να το γνωρίσουν και να βάλουν ερωτήματα στους παλιούς που το σήκωσαν στις πλάτες τους. Όχι για να σβήσει τα αδιόρθωτα. Ούτε για να αναβαπτιστεί στα μάτια του κόσμου, μέσα από τα συγκλονιστικά γεγονότα που σήκωσε στους ώμους του, παίζοντας πολλές φορές ρόλο πυροκροτητή εξελίξεων και αγωνιστικής

έκφρασης της οργής. Αναμοχλεύουν την εμπειρία για να πάρουν υλικό για το σήμερα.

Το σήμερα του καπιταλισμού σε παροξυσμική κρίση, των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και του Rearm Europe, της κοινωνικής και περιβαλλοντικής καταστροφής, της ατομικής ισοπέδωσης και του φόβου, δεν είναι πεπρωμένο ούτε ανίκητο. Το σχολείο των περικοπών, της ιδιωτικοποίησης, της αξιολόγησης, των σκυφτών και άδειων κεφαλιών από προσδοκίες και μορφωτική-πολιτισμική ανάταση είναι ταξική επιδίωξη του κεφαλαίου κι όχι αναπόφευκτο αποτέλεσμα.

Το ρεύμα των Παρεμβάσεων επιμένει να μένει όρθιο και μαχόμενο. Να διακηρύσσει ότι οι μαζικοί, αποφασιστικοί αγώνες μπορούν να νικήσουν το «τέρας». Κι αυτός είναι ένας επιπλέον λόγος που καθιστά αναγκαίο να θυμηθούν οι παλιότεροι και να μάθουν οι νεότεροι ότι αυτή η πεποίθηση δεν είναι ονειροφαντασία, αλλά έχει συμβεί και είναι στο χέρι μας να ξανασυμβεί!

Πώς όμως θα παλέψουμε κάτι τέτοιο; Πώς θα συνεχίσουμε να αντιπαλεύουμε την αξιολόγηση και τις διώξεις; Τη μετατροπή των γνώσεων σε δεξιότητες, τους ταξικούς φραγμούς και το σχολείο της αγοράς; Πώς θα ξαναπάρουμε τα δημόσια αγαθά από τα χέρια των ιδιωτών; Πώς θα πάρουμε πίσω τα χρήματα που μας κλέβουν, απαιτώντας μισθό και σύνταξη για μια αξιοβίωτη ζωή; Αλλά και πώς θα βάλουμε φραγμό στα πολεμικά σχέδια ΕΕ, NATO και κυβέρνησης;

Τι έχει αλλάξει στην επίθεση του ταξικού αντίπαλου και στις πολιτικές, κοινωνικές, εργασιακές και εκπαιδευτικές συνθήκες και τι σημαίνει αυτό για τα αιτήματά μας στο σήμερα, αλλά και για ένα άλλο σχολείο που να χωρά όλη τη γνώση κι όλα τα παιδιά; Τι αλλαγές έχουν επέλθει στο σώμα των νέων εκπαιδευτικών, αλλά και των μαθητριών/των μας; Στο σχολείο και την εκπαίδευση; Πώς θα εξασφαλίσουμε τη μαζικότητα και την ενότητα στο μετερίζι των αγωνιζόμενων; Πώς θα ξαναγεμίσουμε τα σωματεία, οι Γενικές Συνελεύσεις και οι δρόμοι από ανυποχώρητους ανθρώπους; Πώς έχει διαμορφωθεί η κατάσταση στα συνδικάτα; Πώς θα αντιμετωπιστεί ο κυβερνητικός συνδικαλισμός και η αντιδημοκρατική διαχείριση; Ο κατήφορος των αντιδημοκρατικών μεθοδεύσεων; Με ποια πολιτική, συνδικαλιστική κατεύθυνση και ποια εργαλεία; Πώς θα ξαναβρεθούν μαζί οι εκπαιδευτικοί όλων των βαθμίδων, οι φοιτητές και οι εργαζόμενοι και με ποιους κοινωνικούς αγώνες μπορούν να νικήσουν;

Το ρεύμα των Παρεμβάσεων αναζητά «πληροφορίες και υλικό» στην εμπειρία των εκπαιδευτικών αγώνων, επιδιώκοντας να φωτίσει αυτά τα ερωτήματα και τις απαντήσεις τους σήμερα. Γιατί ο επόμενος αιώνας της ιστορίας βάζει ανελέντα ερωτήματα και απαιτεί επείγουσες απαντήσεις στην εκπαίδευση και την κοινωνία. **Και η αναμέτρηση είναι μπροστά!**

100+1 χρόνια από την ίδρυση της ΟΛΜΕ

Αφιέρωμα στη διαδρομή ενός απ' τα πιο ιστορικά συνδικάτα της χώρας μας, στους πολύμορφους εκπαιδευτικούς και κοινωνικούς αγώνες

Η γέννηση της ΟΛΜΕ: Πρώτη περίοδος 1924-1936

Στο χρονικό διάστημα 23-28/3/1924 πραγματοποιήθηκε το ιδρυτικό Συνέδριο της ΟΛΜΕ, της Ομοσπονδίας Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης, όπως ονομάστηκε και που από τότε διατηρεί το όνομα αυτό. Η δημιουργία της ΟΛΜΕ, που ακολούθησε τη δημιουργία της ΔΟΕ (Διδασκαλική Ομοσπονδία Ελλάδας) που ιδρύθηκε το 1921, ήταν αποτέλεσμα δύο παραγόντων. Πρώτον, ο νόμος του ελληνικού κράτους απαγόρευε στους δημοσίους υπαλλήλους να συμμετάσχουν στα εργατικά συνδικάτα, δεύτερον, η ανάγκη οργανωμένης έκφρασης των καθηγητών και με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που τότε αυτοί είχαν. Η διάσπαση των εργαζομένων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα δεν ήταν δική τους επιλογή, αλλά προέκυψε από την απαγόρευση του συνδικαλισμού στους δημοσίους υπαλλήλους. Έτσι στον ιδιωτικό τομέα συκροτήθηκαν τα εργατικά σωματεία και η ΓΣΕΕ, ενώ στον δημόσιο συγκροτήθηκε αρχικά Συνομοσπονδία Δημοσίων Υπαλλήλων (ΣΔΥ), που μεταπολεμικά ονομάστηκε ΑΔΕΔΥ.

Η διαμόρφωση της ΟΛΜΕ ως ξεχωριστής οργάνωσης απ' τους Δασκάλους της εποχής δεν είναι και τόσο αθώα· συνδέεται με τις κυρίαρχες αντιλήψεις μέσα στους εκπαιδευτικούς (που σε ένα βαθμό υπάρχει και σήμερα, αν και έχει αποκτήσει διαφορετικά ποιοτικά χαρακτηριστικά). Οι καθηγητές αποτελούσαν ένα κοινωνικό στρώμα με υψηλή επιστημονική μόρφωση, αφού ο αριθμός αυτών που φοιτούσαν και τελείωναν μια πανεπιστημιακή σχολή ήταν πολύ μικρός· έτσι οι καθηγητές θεωρούντο ότι ανήκαν στην αριστοκρατική ελίτ, σε αντίθεση με τους δασκάλους που ανήκαν στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Για τον λόγο αυτό και οι ίδιοι οι καθηγητές δε θεωρούσαν τον εαυτό τους εργαζόμενο, αλλά δημόσιο λειτουργό, γι' αυτό και η Ομοσπονδία ονομάστηκε «Λειτουργών». Να αναφέρουμε επίσης ότι ο αριθμός των δασκάλων ήταν πολύ μεγαλύτερος (περίπου 10.000) σε σχέση με τον αριθμό των καθηγητών (περίπου 2.500). Άλλωστε, οι μαθητές που συνέχιζαν πέραν της τότε βασικής εκπαίδευσης ήταν πολύ λίγοι. Πολλοί απ' αυτούς δεν ολοκλήρωναν, για διάφορους λόγους, ούτε αυτήν. Συνεπώς οι καθηγητές καλούνταν να μορφώσουν τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα και να αναπαράγουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα τότε κοινωνικά πρότυπα (συντηρητική ιδεολογία, καθαρεύουσα, κλασικιστικός προσανατολισμός στα σχολεία και φυσικά ορθοδοξία). Να τονίσουμε ακόμα, ότι σύμφωνα με τα στοιχεία που υπάρχουν στο «ΔΕΛΤΙΟ» που εξέδιδε η ΟΛΜΕ, στους 2.432 καθηγητές, όταν δημιουργήθηκε η Ομοσπονδία, οι φιλόλογοι

ήταν 1.096, οι θεολόγοι 284, οι μαθηματικοί 242 και οι των φυσικών επιστημών 154· η αναλογία αυτή έδειχνε και τον τότε προσανατολισμό της Μέσης Εκπαίδευσης.

Η ραχοκοκαλιά της συντηρητικής ιδεολογίας ήταν η Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου της Αθήνας. Οι καθηγητές της σχολής ήταν οι βασικοί εκφραστές των συντηρητικών προτύπων, αυτοί που διαμόρφωσαν το ιδεολογικό πρόσωπο των καθηγητών της Μέσης Εκπαίδευσης, που όπως προαναφέραμε στη συντριπτική τους πλειοψηφία ήταν φιλόλογοι. Η κατάσταση αυτή επηρέασε και το ιδεολογικό πρόσωπο της ΟΛΜΕ, που με σαφή τρόπο στάθηκε απέναντι από τις προοδευτικές απόψεις της περιόδου εκείνης. Έτσι, η φιλελεύθερη ιδεολογία όσο και τα πρώτα σπέρματα της σοσιαλιστικής ιδεολογίας ήταν ξένα προς το σώμα των καθηγητών και της ΟΛΜΕ. Σε αντίθεση με τον χώρο των δασκάλων και της ΔΟΕ, όπου ήταν έντονη η επίδραση των προοδευτικών – σοσιαλιστικών ιδεών, κάτι που είχε να κάνει τόσο με τη σύνθεση του σώματος των δασκάλων, όσο και με το γεγονός ότι η κατώτερη εκπαίδευση ήταν το ανώτατο σκαλοπάτι μόρφωσης για τη συντριπτική πλειοψηφία των λαϊκών στρωμάτων.

Η ΟΛΜΕ θα πραγματοποιήσει 13 Συνέδρια μέχρι το 1936 που έπαψε να λειτουργεί. Στο τελευταίο της Συνέδριο ασχολήθηκε με «*Το όλον εκπαιδευτικόν πρόβλημα*» και στο κέντρο του προβληματισμού της τέθηκε: «*Ο καθορισμός του εκπαιδευτικού σκοπού κατά τας σύγχρονas αντιλήψεις, τα χρονικά όρια των εκπαιδευτικών βαθμίδων, η ποιότηs της μορφώσεως των Ελληνοπαίδων, η αυτονομήs και αυτοδιοίκηs της παιδείας.*» (πηγή τα Δελτία της ΟΛΜΕ)

Η δεύτερη περίοδος της ΟΛΜΕ: 1949 έως 1967

Το 1936 το καθεστώς Μεταξά διέλυσε τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, φυσικά και την ΟΛΜΕ. Για πάνω από 12 χρόνια οι καθηγητές δεν έχουν καμία οργανωτική συγκρότηση και δεν προβαίνουν σε καμία διεκδίκηση. Η ΟΛΜΕ επανιδρύεται μετά το 14ο Συνέδριο, στις 20 Μάη του 1949. Η φυσιογνωμία της παραμένει βαθιά συντηρητική. Ακόμα και ο βασικός λόγος της επανίδρυσής της καθορίζεται απ' την προσπάθεια της ηγεσίας της να βρεθούν οι καθηγητές στην κορυφή της δημοσιού-παλληλικής ιεραρχίας, με την προβολή του αιτήματος της «διαβάθμισης», όπως ονομάστηκε. Σε ό,τι αφορά το πολιτικό-συνδικαλιστικό της προφίλ είναι προσαρμοσμένο στους «νικητές» του εμφυλίου και η εθνικοφροσύνη κυριαρχεί στις ανακοινώσεις της. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη πραγματικότητα η ανασυγκρότηση της ΟΛΜΕ ήταν το αποτέλεσμα της σύμπραξης της Ένωσης Ελλήνων Φιλολόγων, που ήταν ο φορέας του ελληνοαρχαιοπληκτου κλασικισμού, και της Χριστιανικής Ένωσης Εκπαιδευτικών Λειτουργών, που ήταν το μακρύ χέρι της παρεκκλησιαστικής οργάνωσης «ΖΩΗ», που είχε σαν βασικό στόχο να επιβάλει την ορθοδοξία σαν βασικό συστατικό της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Η επιλογή αυτή θα επισημοποιηθεί, με την ένταξη

της στο άρθρο 16 του Συντάγματος του 1952 (αναφέρεται ότι η διαπαιδαγώγηση των μαθητών πρέπει να στηρίζεται «*επί των κατευθύνσεων του ελληνοορθόδοξου πολιτισμού*»).

Σε ό,τι αφορά στη σύνθεση του εκπαιδευτικού προσωπικού, σύμφωνα με τα στοιχεία του 1952, στη Μέση Εκπαίδευση υπηρέτουσαν 2.292 εκπαιδευτικοί με πανεπιστημιακή μόρφωση, απ' τους οποίους 1.636 φιλόλογοι, 353 θεολόγοι και μόλις 303 καθηγητές μαθηματικών και φυσικής!

Το 1950 η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ εντάσσονται στην επανιδρυμένη ΑΔΕΔΥ. Όμως ο έντονος χαρακτήρας της εθνικοφροσύνης και της νομιμοφροσύνης της ηγεσίας της ΑΔΕΔΥ, σε συνδυασμό με τον βαθιά αντιδραστικό νόμο 1811/51 για τον Δημοσιο-υπαλληλικό Κώδικα, δημιούργησαν ένα ασφυκτικό πλαίσιο λειτουργίας των δύο Ομοσπονδιών, που έψαξαν να βρουν διέξοδο για να αποχωρήσουν από την ΑΔΕΔΥ. Αφορμή αποτέλεσε η απόφαση τής κατάργησης των αιρετών εκπροσώπων στα υπηρεσιακά συμβούλια (με κοινό τους υπόμνημα τον Σεπτέμβριο του 1959). Η πορεία αυτή συνεχίστηκε και ουσιαστικά επισημοποιήθηκε το 1962, όταν η ΟΛΜΕ επιχείρησε να διαπραγματευθεί μόνη της τις αμοιβές των καθηγητών με το υπουργείο Οικονομικών. Με τον τρόπο αυτό η ΟΛΜΕ βρίσκεται εκτός ΑΔΕΔΥ, όχι όμως και η ΔΟΕ, που δεν κατάφερε να αποκοπεί απ' αυτήν.

Το 1955, όπου κυριαρχεί το «πείνα, ξύλο και Ακρόπολη» (Β. Ρώτας, Καραγκιόζικα) επί κυβερνήσεως Παπάγου 4.200 εκπαιδευτικοί παραιτούνται και κηρύχθηκε 4ήμερη απεργία (2-5 Μαρτίου 1955), με αίτημα την καθιέρωση ιδιαίτερου μισθολογίου για τους εκπαιδευτικούς και αυξήσεις της τάξης του 10-20%.

Η ΟΛΜΕ παρακολουθεί από κοντά τις προτάσεις της Επιτροπής Παιδείας της κυβέρνησης της ΕΡΕ. Αξιολογώντας τα πορίσματα της Επιτροπής Παιδείας τα κρίνει ως «*υπερβολικά πτωχόν έργον*». Σε ανακοίνωσή της επισήμανε ότι παρά τις διαπιστώσεις, η επιτροπή παιδείας δεν μπαίνει στην ουσία του προβλήματος, που ήταν η έλλειψη στοιχειωδών μέσων για τη διδασκαλία στα γυμνάσια και τα φοβερά κενά στο προσωπικό.

Οι δύο Ομοσπονδίες προχώρησαν σε απεργιακές κινητοποιήσεις με οικονομικά αιτήματα, που συνοψίζονταν σε εξίσωση των μισθών τους με τους άλλους δημοσίους υπαλλήλους και άρση των μισθολογικών αδικιών. Πρέπει, βέβαια, να τονιστεί ότι παρά το κοινό αίτημα των δύο ομοσπονδιών δεν είχαν και την ίδια αντίληψη για το τι σήμαινε αυτό. Έτσι, η μεν ΟΛΜΕ με την «εξίσωση» εννοούσε την εξίσωση με τους άλλους πτυχιούχους του δημοσίου, ενώ η ΔΟΕ για κοινή αντιμετώπιση του μισθολογικού προβλήματος με κοινή αντιμετώπιση των δασκάλων και καθηγητών. Παρά τις διαφορετικές οπτικές που υπήρχαν, μπορούμε να διαπιστώσουμε τα εξής: Πρώτον, αρχίζει να διαμορφώνεται ένα πλαίσιο λειτουργίας των Ομοσπονδιών ως όργανα συνδικαλιστικής δράσης και όχι ως όργανο κάποιων διανοούμενων. Δεύτε-

ρον, γίνεται αντιληπτό το γεγονός ότι οι εκπαιδευτικοί έχουν στην πραγματικότητα κοινή πορεία, αφού βρίσκονται κάτω απ' τον ίδιο «εργοδότη», το υπουργείο Παιδείας, και τέλος **διαφαίνεται για πρώτη φορά η ανάγκη συγκρότησης κοινής Ομοσπονδίας των Εργαζομένων στην Εκπαίδευση.**

Η δεκαετία του 1960 έφερε μεγάλες αλλαγές στον χώρο της εκπαίδευσης. Η ανάγκη του κοινωνικού συστήματος για μορφωμένο και ειδικευμένο εργατικό δυναμικό, σε συνδυασμό με τις πιέσεις που ασκούσε το προοδευτικό και αριστερό κίνημα της εποχής, είχε σαν αποτέλεσμα μια σημαντική αύξηση του μαθητικού δυναμικού, με αποτέλεσμα και τη σημαντική αύξηση των εκπαιδευτικών. Ενώ το 1959 υπηρετούσαν 5.148 καθηγητές, το σχολικό έτος 1965/66 έφθασαν τις 10.150. Επίσης, δεν είναι μόνο η σημαντική αύξηση του αριθμού των εκπαιδευτικών, αλλά και η ποιοτική σύνθεση που επέρχεται με το δυναμικό των νέων καθηγητών, όπου –χωρίς να χάνεται η πρωτοκαθεδρία της κλασικιστικής αντιληψης για το σχολείο– οι ίδιες οι ανάγκες της παραγωγικής διαδικασίας αύξησαν τη συμμετοχή των λεγόμενων πρακτικών μαθημάτων, καθώς επίσης και η δημιουργία του διπλού δικτύου (γενική και τεχνική εκπαίδευση), άρα και άλλων ειδικοτήτων σε σχέση με τα δεδομένα της περιόδου 1940–60. Παρ' όλα αυτά, η ηγεσία της ΟΛΜΕ παρέμεινε στα χέρια των γυμνασιαρχών και του ελληνορθόδοξου λόμπι.

Το 1961, γίνεται 24ωρη προειδοποιητική απεργία (26/1/1961) και σε συνεργασία με τη ΔΟΕ εξαγγέλλεται Απεργία Διάρκειας. Η κυβέρνηση Καραμανλή υποχωρεί στο αίτημα της αύξησης των αποδοχών. Το 1963 γίνεται απεργία είκοσι ημερών (19/1/1963 – 7/2/1963), η οποία λήγει με την πολιτική επιστράτευση των εκπαιδευτικών. Πρωθυπουργός ήταν ο Κ. Καραμανλής. Τα έτη 1963–65, η Ένωση Κέντρου ως κυβέρνηση ικανοποιεί οικονομικά αιτήματα της ΟΛΜΕ, χορηγώντας οικονομικό επίδομα στους εκπαιδευτικούς. Από την πλευρά της η ΟΛΜΕ στήριξε τη μεταρρύθμιση του Γ. Παπανδρέου για δημόσια και δωρεάν παιδεία και δημοτική γλώσσα. Στο πλαίσιο της πολιτικής αστάθειας των ετών 1965–66 προωθείται ενιαίο μισθολόγιο που υποβάθμιζε τον κλάδο. Η ΟΛΜΕ αποφασίζει απεργία διάρκειας (Φεβρουάριος 1966) που λήγει στις 8/2/66 με πολιτική επιστράτευση. Το ενιαίο μισθολόγιο ψηφίζεται.

Τρίτη περίοδος 1967-74: Περίοδος της δικτατορίας

Μετά το φασιστικό πραξικόπημα τον Απρίλη του 1967 χιλιάδες δημοκρατικοί πολίτες συνελήφθησαν, γέμισαν οι φυλακές και η εξορία. Η χούντα απέλυσε τους «χαρακτηρισμένους» ως αντεθνικούς δρώντες εκπαιδευτικούς και κατάργησε τις συνδικαλιστικές ελευθερίες. Καθαίρεσε τις εκλεγμένες ηγεσίες των συνδικάτων, και αυτήν της ΟΛΜΕ, και τοποθέτησε στη θέση τους διορισμένα ανδρείκελα. Στην ΟΛΜΕ διορίστηκε πρόεδρος ο Νικόλαος Μιχαήλ. Ο ίδιος ο Μιχαήλ από την πρώτη στιγμή ξεκαθάρισε ότι «δεν είμεθα συνδικαλισταί, δηλούμεν ότι δεν θα αναμικθώμεν

εις συνδικαλιστήν κίνησιν», με εγκύκλιο που εξέδωσε ως πρόεδρος στις 5/8/1967. Η χούντα τοποθέτησε στα γραφεία της ΟΛΜΕ τον τοποτηρητή της, βασανιστή Γιαννακάκο, αρμόδιο για την παρακολούθηση της δράσης της, και για να καθορίζει τη συνδικαλιστική της γραμμή. Ο Μιχαήλ αποδείχθηκε άξιος για τον ρόλο, αφού έγινε μόνιμος «κλακαδόρος» των συνταγματαρχών, όπως για παράδειγμα με τον ενθουσιασμό του για την είσοδο του γνωστού Αχιλλέα Ασλανίδη στο υπουργείου παιδείας. *«Χαιρέτισαμε με ενθουσιασμό την είσοδο αυτού του λεβέντη Ασλανίδη στο Υπουργείο Παιδείας»*, όπως δήλωσε σε πανηγυρική συνεδρίαση της ΟΛΜΕ στον «Παρνασσό» (Δελτίο ΟΛΜΕ, 16/9/70). Στην πραγματικότητα δεν υπήρχε συνδικαλιστικό όργανο, αλλά μια κλίκα χουντικών που χειροκροτούσαν τους πραξικοπηματίες. Ο κλάδος των καθηγητών γύρισε την πλάτη σ' αυτήν τη συμμορία και δεν συμμετείχε σε καμία δραστηριότητα των διορισμένων. Ουσιαστικά για μια ολόκληρη επταετία δεν υπήρξε ΟΛΜΕ, παρά μόνο κατ' όνομα.

Και ενώ το εκπαιδευτικό κίνημα μπαίνει στον γύψο, η δικτατορία βάζει τις βάσεις της εκπαιδευτικής πολιτικής της με πρώτο ΑΝ129/67 που καταργεί πλήρως το νομοθετικό πλαίσιο της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης του 1964 (εξαετής υποχρεωτική εκπαίδευση, ίδρυση Ανώτατου Εκπαιδευτικού Συμβουλίου, καθιερώνεται η καθαρεύουσα εκτός από τις τρεις πρώτες τάξεις του Δημοτικού, επαναφορά του εξατάξιου γυμνασίου διαιρεμένο σε δύο κύκλους, επαναφορά δίχρονων παιδαγωγικών ακαδημιών). Τα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη γίνονται το αξιακό δόγμα της εκπαίδευσης. Με το ΝΔ 651/1970 προχωρά σε νέα μέτρα ασφυκτικού ελέγχου των εκπαιδευτικών (αύξηση του εποπτικού προσωπικού, αύξηση του διδακτικού ωραρίου των δασκάλων σε 27 ώρες, δεκάωρη υποχρεωτική υπερωριακή διδασκαλία, κατάρρηση ακώλυτης μισθολογικής εξέλιξης, νέος τρόπος αξιολόγησης εκπαιδευτικών, μείωση ειδικού επιδόματος καθηγητών).

Υπογράφεται σύμβαση δανείου το 1970 του ελληνικού δημοσίου με την Παγκόσμια Τράπεζα για τη δημιουργία 5 ΚΑΤΕΕ. Με το σχέδιο του ΚΕΠΕ για τον ρόλο της εκπαίδευσης στην οικονομική ανάπτυξη 1972-1989 φαίνονται ήδη από τότε οι κατευθυντήριες γραμμές του κεφαλαίου για μια εκπαίδευση άμεσα συνδεδεμένη με τις ανάγκες της καπιταλιστικής ανάπτυξης και για διαμόρφωση του αναγκαίου εργατικού δυναμικού που θα την υπηρετήσει. Όλα τα μέτρα στη δομή και τη λειτουργία του δημόσιου σχολείου από το 1967 και μετά βάζουν τις βάσεις για τη διαφοροποίηση του μαθητικού δυναμικού, ήδη από το δημοτικό σχολείο, με τα πολλαπλά δίκτυα σχολείων, κατευθύνσεις που φυσικά δεν απασχολούν τις εκπαιδευτικές μοσποινδίες.

Η μεταπολίτευση και τα πρώτα χρόνια της ανασυγκρότησης της ΟΛΜΕ

Με την πτώση της χούντας άνοιξε ο δρόμος για την αποκατάσταση των δη-

μοκρατικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών. Για την ΟΛΜΕ άνοιξε ο δρόμος της αποκατάστασης της συνδικαλιστικής δημοκρατίας στο εσωτερικό της με την «αποχουντοποίηση», την προσπάθεια να απομακρυνθούν απ' τα σωματεία οι εγκάθετοι της χούντας, και όχι μόνο. Απ' τον Σεπτέμβριο του 1974 ξεκίνησε η προσπάθεια της αποχουντοποίησης με πρωτοβουλία της ΕΛΜΕ Δράμας και με άλλες ΕΛΜΕ από Θεσσαλονίκη και Αθήνα. Οι προσπάθειες εκδημοκρατισμού δεν ήταν εύκολες, αφού το καταστατικό απαιτούσε ιδιαίτερα αυξημένες πλειοψηφίες για να καθαιρεθεί η διορισμένη ηγεσία. Στην πραγματικότητα, για μεγάλη περίοδο οι ΕΛΜΕ που πάλευαν προς αυτή την κατεύθυνση λειτουργούσαν με τη λογική του συντονισμού, έτσι ώστε να υπάρξουν οι προϋποθέσεις για να μετατραπεί και πάλι η ΟΛΜΕ σε συνδικαλιστικό όργανο των εκπαιδευτικών και όχι σε πραιτωριανούς των συνταγματαρχών. Οι προσπάθειες για τις αναγκαίες αλλαγές έπεσαν στην αρχή στο κενό, αφού στην έκτακτη Γενική Συνέλευση Προέδρων στις 4/1/75 το ΔΣ πέτυχε να κρατήσει την πλειοψηφία. Κάτι ανάλογο έγινε και στη ΔΟΕ. Το ΔΣ προσπάθησε να αλλάξει το προφίλ του και να δηλώσει ότι ήταν δέθεν αντίθετο με τη χούντα (πιεζόμενο από τη βάση, αλλά και από τις γενικότερες πολιτικές εξελίξεις και την έκρηξη της ριζοσπαστικοποίησης), αλλά «ο φόβος των ξερονησιών και της εξορίας δεν τους επέτρεπε να το ληψούν»! Μάλιστα είχαν το θράσος να κηρύξουν και διήμερη απεργία για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων των καθηγητών, που είχε και αρκετή επιτυχία.

Τον Ιούλιο του 1975 έγινε το τακτικό συνέδριο της ΟΛΜΕ, όπου άλλαξαν οι συσχετισμοί και απομακρύνθηκε το μέχρι τότε ΔΣ. Όχι εύκολα, αφού ο υποψήφιος του απερχόμενου ΔΣ πήρε πάνω από 30%. Τελικά πρόεδρος εκλέχτηκε ο Πείσανδρος Τρομβούκης, παλιό αντιδικτατορικό στέλεχος, με κεντροαριστερές αναφορές.

Το 1976 γίνεται η μεταρρύθμιση (ν. 309/76). Η κυβέρνηση της Ν.Δ κρατά τις ισχύουσες συμβάσεις με την Διεθνή Τράπεζα και υπογράφει νέες, στα πλαίσια του νέου εκπαιδευτικού σχεδίου. Οι νέες συμβάσεις είναι δηλωτικές του στόχου για την ενεργητική συμβολή της εκπαίδευσης στο νέο μοντέλο ανάπτυξης. Η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση σφραγίζει αυτή την επιλογή, με κύρια χαρακτηριστικά τη στροφή στην επαγγελματική εκπαίδευση και την παραγωγή αντίστοιχου ειδικευμένου εργατικού δυναμικού, καθιέρωση του εξατάξιου γυμνασίου το οποίο χωρίζεται σε 3ετες γυμνάσιο και 3ετες λύκειο, το οποίο με τη σειρά του χωρίζεται σε Γενικό και Τεχνολογικό, με σκοπό τη μείωση της ροής προς την Ανώτατη Εκπαίδευση, δημιουργία εννιάχρονης υποχρεωτικής εκπαίδευσης, καθιέρωση δημοτικής γλώσσας. Παρά αφενός την ευρεία πολιτική συναίνεση σε αυτή τη μεταρρύθμιση (Ε.Κ, ΕΔΑ, ΚΚΕ εσωτερικού εξέφρασαν επιφυλάξεις), αφετέρου την πλήρη αποδοχή του νόμου από την ΟΛΜΕ στο όνομα επιμέρους θετικών μέτρων (πχ η δημοτική γλώσσα), η μεταρρύθμιση αυτή δεν βρήκε την απαιτούμενη κοινωνική συναίνεση, με αποτέλεσμα η περιβόητη στροφή στην επαγγελματική εκπαίδευση να αποτύχει. Με την μεταρρύθμιση αυτή συνεχίστηκαν και βάθυναν τα θεμέλια του επιθεωρητισμού, τα

οποία εξειδικεύτηκαν αργότερα με το ΠΔ/77. Οι επιθεωρητές αναλαμβάνουν διοικητική, ελεγκτική και πειθαρχική αρμοδιότητα, τόσο για τη λειτουργία των σχολείων, όσο και για τους εκπαιδευτικούς. Συνέτασσαν εκθέσεις από τις οποίες εξαρτιόταν η υπηρεσιακή τους εξέλιξη. Ρόλο σε αυτό αναλάμβαναν και οι διευθυντές (για το διοικητικό έργο, την ευσυνειδησία, τη δράση και συμπεριφορά των εκπαιδευτικών).

- ▶ Το 1977 η ΟΛΜΕ ξεκινά Απεργία Διάρκειας με οικονομικά αιτήματα. Η απεργία (2/3/77-1/4/77) λήγει με την κατάκτηση της αύξησης της υπερωριακής αποζημίωσης.
- ▶ Το 1979 ξεκινά νέα Απεργία Διάρκειας με οικονομικά αιτήματα, η οποία λήγει σε έξι μέρες (10-16/3/79), καθώς χαρακτηρίζεται παράνομη και καταχρηστική με δικαστική απόφαση.
- ▶ Στις 26/11/1980 η ΟΛΜΕ ξεκινά Απεργία Διάρκειας με τη μορφή επαναλαμβανόμενων εξαήμερων (3/12-23/12/80 και 9/1/81-18/1/81), η οποία αναστέλλεται με την απόφαση 309/81 του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών ως παράνομη και καταχρηστική. Υπουργός Παιδείας ήταν ο Κοντογιαννόπουλος, ο οποίος στις 12/1/81 έκανε και την προσφυγή κατά της απεργίας.

Η ΟΛΜΕ μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση

Το ΠΑΣΟΚ κερδίζει τις εκλογές στις 18/10/1981 και στα δύο πρώτα χρόνια της διακυβέρνησής του το «ρίζοσπαστικό» πρόγραμμά του στηρίζεται σε μέτρα αστικού εκσυγχρονισμού και κεϋνσιανικού τύπου αλλαγές. Διατηρεί την αντιμπεριαλιστική ρητορική, επιδιώκοντας να διατηρήσει την ευρεία κοινωνική συναίνεση και ενσωμάτωση για τη διατήρηση της εξουσίας του. Σε αυτό το πλαίσιο ικανοποιεί ορισμένα μισθολογικά αιτήματα του κλάδου (ο νεοδιόριστος καθηγητής των 14.500 δραχμών το μήνα φτάνει άμεσα στις 32.000 δραχμές τον μήνα). Την 1η Ιουλίου του 1982 δημοσιεύεται ο ν.1264/82 (ΦΕΚ 79, τ. Α') «για τον εκδημοκρατισμό του συνδικαλιστικού κινήματος, τη δυνατότητα εκλογών με συνδυασμούς». Ο νόμος 1264/82 εκκαθαρίζει το συνδικαλιστικό τοπίο. Καθιερώνει μεν μία «κουτσή» απλή αναλογική, αλλά ανοίγει τον δρόμο, για πρώτη φορά, στη δημιουργία παρατάξεων και στην αντίστοιχη γέννηση πολιτικών και συνδικαλιστικών ρευμάτων στην εκπαίδευση. Τον Απρίλιο 1982 φτιάχνεται το νέο δημοκρατικό καταστατικό της ΟΛΜΕ.

Αρχίζει μια νέα περίοδος της Ομοσπονδίας τόσο σε επίπεδο οργάνωσης και λειτουργίας, όσο και σε επίπεδο διεκδικήσεων και αγωνιστικότητας. Το νέο καταστατικό προκρίνει δημοκρατικές διαδικασίες που βαθαίνουν όσο τα πρωτοβάθμια σωματεία, οι ΕΛΜΕ, και το 11 μελές ΔΣ της ΟΛΜΕ σέβονται και δεν αγνοούν ή υποσκάπτουν το πλαίσιο που αυτό διαμορφώνει. Χαρακτηριστικά, το ΔΣ μπορεί να αποφασίσει μόνο στάσεις εργασίας και για κάθε άλλη απεργία χρειάζονται ΓΣ των ΕΛΜΕ και ΓΣ των προέδρων (εκπροσώπων) τους πανελλαδικά, με αυξημένη μάλιστα πλειοψηφία,

καθιστώντας τη βαθιά δημοκρατική Συνέλευση των προέδρων κορυφαίο όργανο της ΟΛΜΕ μεταξύ των συνεδρίων της που γίνονται κάθε 2 χρόνια. Η ενίσχυση της αμεσοδημοκρατικότητας συνέβαλε μαζί με τη μεγάλη αύξηση του αριθμού των καθηγητών/τριών και στη συγκρότηση αρκετών νέων ΕΛΜΕ τα τελευταία 40 χρόνια.

Οι μαζικοί διορισμοί του 1982-83 αλλάζουν δραστικά το τοπίο. Αφενός ένας τεράστιος όγκος καθηγητών/τριών που γαλουχήθηκε με ριζοσπαστικές και δημοκρατικές ιδέες περνά τις πύλες των σχολείων, αφετέρου σταματάει ο επιθεωρητισμός και αλλάζουν τα αναλυτικά προγράμματα. Στα έδρανα βρίσκονται χιλιάδες εκπαιδευτικοί “των αμφιθεάτρων” και των φοιτητικών συνελεύσεων, με νέα βιβλία και μεγάλες προσδοκίες. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι η δεκαετία του '80 χρωμάτισε δραστικά την εκπαίδευση με τις έννοιες της ελευθερίας, της δημοκρατίας και της νέας παιδαγωγικής!

Πολύ γρήγορα η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ξεκινά τη στροφή και το 1985 με την εφαρμογή του πρώτου «σταθεροποιητικού προγράμματος» βάζει τη σφραγίδα μιας συνολικής αντιστροφής εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων. Η νεοφιλελεύθερη στροφή του ΠΑΣΟΚ επιβάλλει την περικοπή των κοινωνικών δαπανών και στη δημόσια εκπαίδευση, με το Νόμο-Πλαίσιο 1566/85, που παρόλο που ενσωματώνει κάποιες απ' τις διεκδικήσεις του εκπαιδευτικού κινήματος, θωρακίζει θεσμικά τον αυταρχισμό στην εκπαίδευση, επιβάλλοντας ένα υπερσυγκεντρωτικό μοντέλο εκπαίδευσης. Την εμφανέστερη όψη του θεσμικού αυτού αυταρχισμού αποτελούν τα σχέδια Προεδρικών Διαταγμάτων (ΠΔ) για την αξιολόγηση και επιμόρφωση των εκπαιδευτικών. Όλα αυτά ηλαισιώνονται ήδη από το 1985 με μισθολογικές περικοπές και στους εκπαιδευτικούς, αφού καταργείται η ΑΤΑ για όλους τους εργαζόμενους.

Το 1988 στην ηγεσία του ΥΠΕΠΘ ο Αντώνης Τρίτσης επεξεργάζεται και επιχειρεί να υλοποιήσει τη συντηρητική αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης σύμφωνα με τα νέα ΕΟΚικά δεδομένα, που είναι και ο βασικός στόχος των κυρίαρχων τάξεων. Η κυβέρνηση προωθεί με γρήγορους ρυθμούς την εκπαίδευση πολλαπλών ταχυτήτων. Στο στόχαστρο η ανατροπή των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών, με μοχλό την κατάργηση της επετηρίδας και την προώθηση των νομοσχεδίων για την ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ-ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗ. Το νομοσχέδιο για την αξιολόγηση, παρόλο που «μπήκε στο συρτάρι» δύο φορές κάτω από την πίεση της εκπαιδευτικής αριστεράς και του συνδικαλιστικού κινήματος, είναι στις πρωταρχικές κυβερνητικές επιλογές, που συγκλίνουν στη διαμόρφωση ενός συγκεκριμένου τύπου εκπαιδευτικού. «Αυτός που θα δουλέψει τώρα στην εκπαίδευση πρέπει να δηλώσει μια επιπλέον νομιμοφροσύνη στ' αναλυτικά προγράμματα, στις παιδαγωγικές αρχές και στις επιστημονικές αξίες που θέτει η κυβερνητική πολιτική».

Η νεοφιλελεύθερη στροφή της διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, τόσο στο θεσμικό, όσο και στο οικονομικό επίπεδο, προκαλεί δυσάρεσκεια στους εργαζόμενους, στη

νεολαία, στην κοινωνική πλειοψηφία. Σύντομα εμφανίζονται βίαιες αναταράξεις. Στη νεολαία και στους εκπαιδευτικούς οι αντιδράσεις αποκτούν τα πιο έντονα χρώματα. Ήδη την άνοιξη του 1987, που είναι τελικά ο προπομπός του εξεγερτικού 1988, έχουμε τις καταλήψεις των Πολυκλαδικών Λυκείων, ενάντια στις περικοπές των δαπανών για τη χρηματοδότηση των σχολείων. Η πρώτη αποσπασματική αλλά οξυτάτη αντίδραση του εκπαιδευτικού κόσμου είναι η κήρυξη απεργίας στις εξετάσεις, μέσα από πρωτοφανείς σε μαζικότητα και δυναμική γενικές συνελεύσεις από 7 ΕΛΜΕ. Κύρια διεκδικητική αιχμή τους είναι η απόσυρση των ΠΔ και η αύξηση του Βασικού Μισθού. Η κυβέρνηση αιφνιδιάζεται, αυταπατώνμενη ότι έχει ενσωματώσει την πλειοψηφία των εκπαιδευτικών. Γι' αυτό αποσύρει άρον-άρον τα ΠΔ, πιστεύοντας ότι έτσι αποσοβεί τα χειρότερα γι' αυτήν. Το εξεγερτικό άλμα των 7 ΕΛΜΕ με την εξαγγελία και μόνο της απεργίας στις εξετάσεις έχει γονιμοποιήσει συνολικά το κίνημα των καθηγητών, τόσο στο επίπεδο των διεκδικήσεων, όσο και των μορφών πάλης. Έτσι, **η άνοιξη του 1987 αποτέλεσε τελικά προπομπό του εξεγερτικού σταθμού της επόμενης χρονιάς.**

Στη συνέχεια, τον Νοέμβριο του 1987 (υπουργός Α. Τρίτσης) γίνονται προειδοποιητικές απεργίες (24ωρη στις 25/11/87, 48ωρη 8-9/12/87, τρεις φορές τριήμερη 5-17/12/1987, 10-12/2/88 και 16-18/3/88), οι οποίες συνοδεύονται από εξαιρετικά μαζικές συγκεντρώσεις και πορείες, με χιλιάδες εκπαιδευτικούς να περικυκλώνουν το Υπουργείο Παιδείας. Ο Τρίτσης παραιτείται και αναλαμβάνει ο Απόστολος Κακλαμάνης. Πρωτοφανής η μαζικότητα και η δυναμική των γενικών συνελεύσεων στις ΕΛΜΕ τον Μάη του 1988· και οι αγωνιστικές αποφάσεις που είναι σχεδόν ομόθυμες. Εντυπωσιάζει, επίσης, το γεγονός πως ακόμα και η Γενική Συνέλευση Προέδρων των ΕΛΜΕ μετατρέπεται σε ζωντανό κέντρο αποφασιστικού αγώνα. Με τη μαζική συμμετοχή τους στις Γενικές Συνελεύσεις οι καθηγητές γράφουν τη δική τους «άνοιξη» το 1988. Απέρριψαν την εισήγηση της ΟΛΜΕ και τις δειλές μορφές αγώνα που πρότεινε. Πήραν, όσο αυτό είναι δυνατόν, τον αγώνα στα χέρια τους. Δημιουργούνται επιτροπές στα σχολεία, στις ΕΛΜΕ, Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή. Δημιουργείται, επίσης, η **«Επιτροπή Πρωτοβουλίας για την Απεργία στις Εξετάσεις»**, που θα παίξει καταλυτικό ρόλο και θ' αποτελέσει το πρόπλασμα των **Αγωνιστικών Παρεμβάσεων Συσπειρώσεων Κινήσεων**. (Στο Πολυτεχνείο πάνω από 300 εκπαιδευτικοί συγκροτούν την Επιτροπή Πρωτοβουλίας για την Απεργία στις Εξετάσεις, που παίζει τον βασικότερο ρόλο για την απεργία, την ώρα που το ΚΚΕ και η Παπαρήγα καταγγέλλουν το εγχείρημα ως... «αντιλαϊκό/αντιμαθητικό»).

Οι εκπαιδευτικοί πέτυχαν αύξηση αποδοχών περίπου 30%. Πέτυχαν τη χορήγηση υπερωριακού επιδόματος εξωδιδασκτικού έργου και επιδόματος βιβλιοθήκης, τα οποία προσέγγισαν συνολικά τις 25.000 δρχ. αύξηση τον μήνα (μισθός γύρω στις 75.000 δρχ. - αύξηση περίπου 30%!).

Εν κατακλείδι, εύστοχα και προφητικά η Επιτροπή Πρωτοβουλίας Εκπαιδευτι-

κών για την Απεργία στις εξετάσεις είχε επισημάνει: **«Οι κατακτήσεις αυτής της απεργίας δεν είναι αποτέλεσμα της δουλειάς των ηγεσιών που υποχώρησαν, συκοφάντησαν και συμβιβάστηκαν. Είναι αποτέλεσμα της δράσης εκείνων που πρότειναν, υπεράσπισαν και αγωνίστηκαν. Εκείνων που πρέπει να συνεχίσουν»** (Ιούλιος 1988).

Η συμμετοχή στην απεργία διάρκειας στις εξετάσεις τον Μάη του 1988, (24 Μαΐου μέχρι και τις 23 Ιουνίου), είναι σχεδόν καθολική, συνοδεύεται από πρωτοφανή μαχητικότητα και ένα ανεπανόληπτο κλίμα αγωνιστικής γιορτής και αποφασιστικότητας. Το κεντρικό οικονομικό αίτημα της απεργίας αυτής ήταν, όπως αναφέραμε, η αύξηση του Βασικού Μισθού. Ήταν φανερό όμως ότι ένα τέτοιο αίτημα δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί στο πλαίσιο του σκόπιμα σχεδιασμένου Ενιαίου Μισθολογίου-φυλακής όλων των δημοσίων υπαλλήλων. Το οικονομικό αίτημα της ιστορικής αυτής απεργίας πλαισιωνόταν από το επίσης ιστορικό αίτημα της αύξησης των δαπανών για την Παιδεία στο 15% του Προϋπολογισμού, ως πραγματικό και όχι συμβολικό αίτημα.

Η μεγάλη απεργία του 1988 έσπασε το άβατο των εξετάσεων, αμφισβήτησε τα ιερά και τα όσια του συστήματος. Ήταν ένα ταξικό και ιδεολογικό βήμα που ταρακούνησε τους κρατούντες, αλλά και τους συμβιβασμένους ρεφορμιστές. Χιλιάδες εκπαιδευτικοί χειραφετούνται στον δρόμο και βρίσκουν εχθρικά διακείμενα απέναντί τους ΟΛΑ τα κοινοβουλευτικά κόμματα. Στο 11μελές ΔΣ της ΟΛΜΕ οι συσχετισμοί ήταν: 4 ΠΑΣΚ (ΠΑΣΟΚ), 4 ΔΑΚΕ (ΝΔ), 3 Δημοσιοϋπαλληλική Ενότητα (ΚΚΕ). Ο ΓΓ

του ΚΚΕ, Χ. Φλωράκης, ως απότοκο φυσικά της πολιτικής ουράς στο ΠΑΣΟΚ και της συνεργασίας των «δημοκρατικών δυνάμεων», δήλωνε: **«Σε ένα πράγμα δε θα σας υποστηρίξουμε και δε θα σας καλύψουμε πολιτικά. Απεργία η οποία θα έχει σαν αποτέλεσμα τη ματαίωση των εξετάσεων».** Η αντίθεση και η πολεμική του ΚΚΕ απέναντι στη μεγαλειώδη απεργία των 36 ημερών είχε ως αποτέλεσμα να εισπράξει την ανυπακοή και τη θαρραλέα τοποθέτηση υπέρ της συμμετοχής των κομμουνιστών εκπαιδευτικών μελών του ΚΚΕ στην απεργία.

Η απεργία έληξε με δικαστική απόφαση στις 23/6/1988, με την οποία χαρακτηρίστηκε παράνομη και καταχρηστική. Στην τελική διαπραγμάτευση, τον Ιούνιο του 1988, παραχωρήθηκαν τα «Τρίμνηνα» ως επίδομα ανά τρίμηνο, με ύψος 28 ωρών υπερωριακής απασχόλησης. Επίσης, συμφωνήθηκε η χορήγηση διατακτικής για βιβλία ύψους 5.000 δραχμών το μήνα. Επιπλέον, κατοχυρώθηκαν το διδακτικό ωράριο 16 ωρών την εβδομάδα για τους καθηγητές με 20 και πάνω χρόνια υπηρεσίας, συμφωνήθηκε η άδεια λοχίας στις γυναίκες εκπαιδευτικούς (παρότι αυτή υλοποιήθηκε τελικά το 1990, ως απόρροια όμως αυτού του απεργιακού αγώνα). Σημαντικό αποτέλεσμα αυτής της μεγάλης απεργίας ήταν πως σε μια σημαντική στροφή των κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων εμπύχωσε ολόκληρο τον κόσμο της εργασίας και άφησε σοβαρές αγωνιστικές παρακαταθήκες, όπως ήταν η διασταύρωσή της με τις κινητοποιήσεις-απεργίες σε ΔΕΗ και ΕΑΣ την ίδια περίοδο.

Είναι αλήθεια ότι η απεργία των 37 ημερών, δεν πέτυχε όλους τους στόχους της και την ικανοποίηση όλων των αιτημάτων της. Πέρα από τη «θυσία» των Τρίτση - Κακλαμάνη για να φυσήξει ούριος άνεμος για τον τρίτο Υπουργό Παιδείας, τον Γ. Παπανδρέου, η απεργία είχε πολλαπλά θετικά αποτελέσματα. Ειδικότερη μνεία χρειάζεται στον απεργοσπαστικό ρόλο της ΠΑΣΚ. Η παραίτηση της ΠΑΣΚ απ' τα αξιώματα του προεδρείου ήρθε σε μια αποφασιστική για την απεργία στιγμή, με στόχο να μείνει χωρίς ηγεσία η ΟΛΜΕ και να χτυπηθεί νομικά η απεργία. Να σημειώσουμε ότι στο 3ο συνέδριο της ΟΛΜΕ, το 1987, είχαν αποτυπωθεί, έστω και στρεβλά, διεργασίες κι ένα ρεύμα δυσορέσκειας προς την ηγεσία της ΟΛΜΕ. Έτσι η ΠΑΣΚ είχε χάσει μια έδρα, την οποία κέρδισε η ΔΕΕ. Με την ψήφο της ΔΕΕ εκλέχθηκε πρόεδρος ο Χρ. Δούκας της ΠΑΣΚ.

Η δεκαετία του 1990

Η τελευταία δεκαετία του 20ου αιώνα σηματοδεύτηκε από κοσμοϊστορικά γεγονότα. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης (1991) και η σταδιακή διάλυση των καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης έφεραν τεράστιες γεωπολιτικές και ιδεολογικές αλλαγές σε παγκόσμιο επίπεδο. Η θεωρία του «τέλους της ιστορίας» θριάμβευε και ο καπιταλισμός προβαλλόταν ως το μοναδικό δυνατόν κοινωνικο-πολιτικό σύστημα. Το κεφάλαιο, απελευθερωμένο πια από κάθε αντίσταση, εφορμούσε, εξαπολύοντας βίαιη επίθεση σε όλες τις εργατικές και λαϊκές κατακτήσεις.

Οι ιμπεριαλιστές, με όργανο τους διεθνείς οργανισμούς (Παγκόσμια Τράπεζα, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, ΟΟΣΑ κ.ά.), αποσάθρωναν οικονομίες και κοινωνίες, διέλυαν κράτη, χάραζαν με αίμα τα νέα σύνορα και τις ζώνες επιρροής, καταδίκασαν λαούς ολόκληρους στην πείνα, στην αρρώστια, στην εξαθλίωση.

Μέσα σε αυτό το ταραγμένο πλαίσιο, η ελληνική ολιγαρχία και τα κόμματά της που εναλλάσσονταν στην εξουσία (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ) ακολούθησαν ως μονόδρομο τον ευρωπαϊσμό, αποδεχόμενοι τη συνθήκη του Μάαστριχτ, αναγορεύοντας ως νέα «Μεγάλη Ιδέα» την είσοδο στον σκληρό πυρήνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την Οικονομική Νομισματική Ένωση (ΟΝΕ). Το διεθνές περιβάλλον ενίσχυε και επέβαλε την προώθηση των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων. Γι' αυτό σε όλη τη δεκαετία, παρά την εναλλαγή στην Κυβέρνηση και τις επιμέρους διαφωνίες, οι πολιτικές διαφορές μεταξύ ΠΑΣΟΚ και ΝΔ είχαν αμβλυνθεί και οι κεντρικές οικονομικές και κοινωνικές πολιτικές (παιδεία, υγεία, ασφάλιση, εργασία κ.λπ.) συνέκλιναν.

Στη δεκαετία του 1990 οι κυβερνήσεις της Ν.Δ (1990-1993, Κ. Μητσοτάκης) και του ΠΑΣΟΚ (1993-1996, Α. Παπανδρέου και 1996-2000, Κ. Σημίτης) καθιέρωσαν τη λιτότητα ως μόνιμο και βασικό χαρακτηριστικό της οικονομικής πολιτικής και ευνόησαν την αναδιανομή του πλούτου υπέρ της μεγαλοαστικής τάξης. Προχώρησαν σε ιδιωτικοποιήσεις του δημόσιου πλούτου (ενέργεια, επικοινωνίες, συγκοινωνίες κ.λπ.), προώθησαν σημαντικές μεταβολές στις εργασιακές σχέσεις (διεύρυνση μερικής απασχόλησης, σύνδεση μισθού παραγωγικότητας, ανακατανομή χρόνου εργασίας, επιδείνωση του ασφαλιστικού με αύξηση χρόνων εργασίας και μείωση παροχών κ.ά.), με στόχο την αύξηση της εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης και της παραγωγικότητας του κεφαλαίου. Με τη βοήθεια του κράτους, ντόπια και ξένα μονοπώλια επέκτειναν τις δραστηριότητές τους σε όλους τους τομείς: παιδεία, υγεία, κατασκευές έργων, μεταφορές, ενέργεια, πρόνοια, επισκευές, Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, διαφήμιση, πληροφορική, τηλεπικοινωνίες, εστίαση κ.λπ. Αν προσθέσουμε τη διαφθορά των αστικών κομμάτων εξουσίας, τις υπερμεγέθεις αμυντικές δαπάνες και τις μίζες από τις μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες, τα τεράστια δάνεια για να χρηματοδοτηθούν τα μεγάλα έργα (υπερκοστολογημένα από τους εργολάβους και τις κατασκευαστικές εταιρείες) και τους Ολυμπιακούς Αγώνες, τη διαρκή εκροή κεφαλαίων, τον μαρασμό του πρωτογενούς τομέα και τη συρρίκνωση του βιομηχανικού τομέα, έχουμε μια εικόνα της περιόδου. Σήμε-

ρα έχουμε τη δυνατότητα λόγω χρονικής απόστασης να δούμε τα αποτελέσματα όλων αυτών των επιλογών. Η Ελλάδα σταδιακά οδηγήθηκε στη χρεοκοπία.

Η προδομένη απεργία του 1990

Μετά την περιβόητη «αριστερο-δεξιά» κυβέρνηση Τζαννετάκη 1989 (Ιούλιος - Οκτώβριος 1989), ΝΔ - ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ (ΕΑΡ - ΚΚΕ) και την «Οικουμενική» (ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ) Ξενοφώντος Ζολώτα 1989 (Νοέμβριος 1989 - Απρίλιος 1990), όταν για δεύτερη φορά μέσα σε ένα χρόνο κανένα κόμμα δεν κατάφερε να αποκτήσει αυτοδυναμία, άνοιξε ο δρόμος για αυτοδύναμη κυβέρνηση της ΝΔ. Τον Απρίλιο του 1990 η Νέα Δημοκρατία σχηματίζει κυβέρνηση (Κ. Μητσotáκης) και Υπουργός Παιδείας αναλαμβάνει ο Β. Κοντογιαννόπουλος. Η επίσημη Αριστερά του τότε Ενιαίου Συνασπισμού, με την πλήρη ενσωμάτωση και υποταγή της, συνέβαλε καθοριστικά σε αυτή την αυτοδυναμία και άνοιξε τον δρόμο για την υλοποίηση μιας πολιτικής που είχε τραγικές συνέπειες για τον λαό και τη νεολαία. Ήδη από το πρώτο δίμηνο του 1990 ψηφίζονται το νέο αντισφαλιστικό και το νέο αντιαπεργιακό νομοσχέδιο. Την άνοιξη του 1990 γίνεται η τελική εκκαθάριση των λεγόμενων προβληματικών επιχειρήσεων. Ακολουθούν σοβαρές εργατικές κινητοποιήσεις με καταλήψεις εργοστασίων, μεταξύ των οποίων ξεχωρίζει η κατάληψη της Πειραιϊκής-Πατραϊκής στην Πάτρα.

Εκείνη την περίοδο η ΓΣ Προέδρων ΕΛΜΕ (Οργανωτική ΙΙ, 17/2/1990) εκτιμά ότι **«Η κατάσταση της Δημόσιας Μέσης Εκπαίδευσης και του Καθηγητή χειροτερεύει συνεχώς. Η Οικουμενική Κυβέρνηση δεν πήρε κανένα μέτρο για την αντιμετώπιση αυτής της κρίσιμης κατάστασης»**. Οι διεκδικήσεις επικεντρώνονται στην αύξηση των μισθών, στη μείωση του ορίου συνταξιοδότησης και στην αύξηση των διορισμών. Η αθέτηση **«των δεσμεύσεων και αντιμετώπιση των αιτημάτων του κλάδου, οδήγησε στην ομόφωνη απόφαση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ για απεργιακές κινητοποιήσεις μετά το Πάσχα, μέχρι και την περίοδο των εξετάσεων, ανεξάρτητα από την κυβέρνηση που θα εκλεγόταν από τις εκλογές της 8ης Απριλίου»** (Ομόφωνη Απόφαση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ 29/3/90, Μηνιαίο Πληροφοριακό Δελτίο ΟΛΜΕ, τευχ. 620/1991, σ. 4). Τον Μάιο του 1990, ξεσπά μια από τις μεγαλύτερες αναταράξεις στον χώρο της Μέσης Εκπαίδευσης (απεργίες, συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις εκπαιδευτικών, απειλή καταλήψεων εξεταστικών κέντρων, αναβολή για ένα μήνα των Γενικών εξετάσεων), με φόντο **«την εκφρασμένη διάθεση του κυβερνώντος κόμματος για επιβολή λιτότητας στη δημόσια εκπαίδευση και ιδεολογική χειραγώγηση εκπαιδευτικών και εκπαιδευομένων»** (ανακοίνωση ΟΛΜΕ 16/5/1990). Στις 22 και 23 Μαΐου 1990 πραγματοποιείται διήμερη απεργία των καθηγητών και στις 6 Ιουνίου ακολουθεί νέα μονοήμερη απεργία. Από το δεύτερο 15νθήμερο του Μαΐου μέχρι και για δύο περίπου μήνες πραγματοποιούνται 10 συλλαλητήρια στην Αττική και αντίστοιχα σε

όλες σχεδόν τις πρωτεύουσες νομών. Αποφασίζεται από το ΥΠΕΠΘ η αναβολή των Γενικών Εξετάσεων και η παράταση του διδακτικού έτους μέχρι 31 Ιουλίου 1990. Στις 16 Ιουλίου 1990, πρώτη μέρα των Γενικών Εξετάσεων, **«σε βαριά ατμόσφαιρα και με συλλαλητήρια των εκπαιδευτικών έξω από τα εξεταστικά κέντρα πραγματοποιούνται τελικά οι εξετάσεις»** (Ανακοίνωση ΟΛΜΕ 16/7/1990).

Να θυμίσουμε ότι την Πέμπτη 12/7 είχε αρχίσει να λειτουργεί στα «πόδια» του ΥΠΕΠΘ ένα ιδιότυπο «απεργιακό κέντρο». Ο Π. Αντωνόπουλος, ταμίας της ΟΛΜΕ, ο Θ. Τσιριγώτης, ΓΓ της Γ' ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής και ο Γρ. Δαφνής από την Γ' ΕΛΜΕ Αθήνας ξεκίνησαν απεργία πείνας έξω από το ΥΠΕΠΘ. Είχε προηγηθεί η απεργία πείνας στα τέλη Ιουνίου, των εκπαιδευτικών Γ. Λαθής και Δ. Κρίτσα στη Θεσσαλονίκη. Μέσα σ' αυτές τις κρίσιμες μέρες πέτυχαν να δημιουργήσουν έναν πόλο συσπείρωσης των εκπαιδευτικών, μια «διαρκή συγκέντρωση» διαμαρτυρίας και καταγγελίας. Η απεργία έληξε το βράδυ της Κυριακής 15/7, μετά την επέμβαση των δυνάμεων καταστολής, που χτύπησαν άγρια και τραυμάτισαν πολλούς από τους διαδηλωτές και τον απεργό πείνας Θ. Τσιριγώτη σοβαρά στο κεφάλι.

Η γραμμή του «διαλόγου» της ΟΛΜΕ και η Αριστερά του συμβιβασμού και της υποταγής ναρκοθέτησαν την απεργία. Η γραμμή του διαλόγου ήταν βασικός άξονας της ΟΛΜΕ. Το πρωί της Δευτέρας [16/7] η απεργία φαινόταν ότι τελείωσε, πριν καλά-καλά αρχίσει. Στην ουσία, το παιχνίδι είχε παιχτεί από την Παρασκευή 13 Ιουλίου, με την αναχώρηση και φανερό αποστράτευση του χώρου του Συνασπισμού. Η ΔΑΚΕ είχε ήδη διαχωρίσει τη θέση της και η μισή ΠΑΣΚ «ήθελε, αλλά δεν μπορούσε»... Από το 1988 ήταν γνωστή η στάση της «επίσημης» αριστεράς στο θέμα των εξετάσεων ή διαφορετικά η επιμονή τους να μη θιχτούν τα ιερά και όσια της αστικής εκπαίδευσης. Ο Συνασπισμός, η Αυγή, ο Ριζοσπάστης και τα κόμματα που στεγάζονταν σ' αυτόν το σχηματισμό, κεντρικά, πολιτικά και προκλητικά στράφηκαν ενάντια στην κινητοποίηση με τους εξής τρόπους: α) με την ανοιχτή ή καλυμμένη διαβολή, β) με τις παρασκηνιακές επαφές με το κυβερνητικό κόμμα, γ) με την ενεργοποίηση και κάλυψη της ΑΣΓΜΕ, δ) με την υπονόμευση από τα μέσα.

Το 1990 μέσα από τον τότε ενιαίο Συνασπισμό η ηγεσία του Κ.Κ.Ε. υπονομεύει την απεργία με δούρειο ίππο την ΑΣΓΜΕ. Συστηματικά μέσα από τις στήλες του Ριζοσπάστη οι κινητοποιήσεις θάβονταν ή παρουσιάζονταν σαν αντίθεση των καθηγών με τους γονείς. Η καλλιέργεια αυτής της μικροαστικής και αντιαπεργιακής

γραφής έφτασε στο αποκορύφωμά της με τρομοκρατικά πρωτοσέλιδα: «Υπάρχει η ταλαιπωρία των χιλιάδων μαθητών», «Το έδαφος για έναν παρόμοιο διανοητικό έτοιμασθαι σε επανειλημμένες συναντήσεις αντιπροσωπειών της Ν.Δ. και του ΣΥΝ, με επικεφαλής τους κ.κ. Σγαρδέλη και Καραγκουλέ, στις οποίες διαφάνηκε η διάθεση της κυβέρνησης ν' αποφευχθεί η μετωπική σύγκρουση και να διεξαχθούν κανονικά οι εξετάσεις» (εφημερίδες, 12/7/90), «Άκαιρη και αναποτελεσματική όξυνση», σύμφωνα με τον Γρηγόρη Φαράκο! Στο βιβλίο του Φαράκου, την επίμαχη περίοδο (1989-1991), ανάμεσα σε άλλα αποκαλυπτικά διαβάζουμε: «Μια κάποια σημασία είχε η αντιμετώπιση από τη μεριά του ΚΚΕ της μεγάλης αναταραχής στα Λύκεια μέσης εκπαίδευσης (Δεκέμβριος 1990-Ιανουάριος 1991) που οδήγησε σε νεκρούς σε Αθήνα και Πάτρα. Με επιμονή μου έγινε προσπάθεια να υπάρξει μια πιο υπεύθυνη στάση από το συνδικαλιστικό κίνημα των εκπαιδευτικών, που οι θέσεις του απλώς οδηγούσαν σε άκαιρη κι αναποτελεσματική όξυνση. Πήρα την πρωτοβουλία για τηλεφωνική επαφή και συνάντηση με τον Υπουργό Παιδείας Β. Κοντογιαννόπουλο. Έδειξε κατανόηση στις προτάσεις για απόσυρση των διαταγμάτων που είχαν σταθεί η αφορμή για το μαθητικό ξεσηκωμό. Τις ίδιες σκέψεις ανέπτυξα σε συνάντηση και με τον Πρωθυπουργό».

Σε πλήρη κινητοποίηση οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους. Από τα ΜΑΤ και τη «δικαιοσύνη», μέχρι πλοία του στόλου για τη μεταφορά μαθητών.

Η απεργία, όμως, είχε και σημαντικές νίκες. Πρώτον, γιατί ξεπέρασε τρομοκρατικούς νόμους. Δεύτερον, γιατί κατάφερε να συσπειρώσει τη βάση των καθηγητών, Τρίτον, γιατί το ταμπού των εξετάσεων, το άβατο των εξετάσεων, για άλλη μια φορά έπεσε. Τέταρτον, και το πιο σημαντικό, γιατί η απεργιακή κινητοποίηση άνοιξε ένα διαφορετικό δρόμο απέναντι στις υπομονομεύσεις του ρεφορμισμού. Η απεργία

πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώθηκε. Με ένταση σφυροκοπήθηκαν οι κυρίαρχες θεωρίες για τον θεσμό της εκπαίδευσης και τις εξετάσεις, συνολικά για τους μηχανισμούς αξιολόγησης στην εκπαίδευση. Μεγάλο κομμάτι της βάσης των εκπαιδευτικών προβληματίστηκε και αμφισβήτησε «τα ιερά και τα όσια» της αστικής εκπαίδευσης. Η απεργία αυτή απέδειξε επίσης πως η επιβολή της νέας λιτότητας δεν θα ήταν περίπατος, παρά τις συναινέσεις που είχε εξασφαλίσει η κυβέρνηση.

Η «άνοιξη» των καταλήψεων 1990-91 και η δολοφονία του Νίκου Τεμπονέρα (8 Γενάρη 1991)

Ο χειμώνας του 1990-91 σηματοδοτείται από την «άνοιξη» των μαθητικών καταλήψεων. Το ακραίο νεοφιλελεύθερο αντιεκπαιδευτικό Πολυνομοσχέδιο Κοντογιαννόπουλου, πλαισιώνεται κι από την έκδοση μιας σειράς νεοσυντηρητικής κοπής Προεδρικών Διαταγμάτων, που δημοσιεύονται στις 22/11/1990 στο Φύλλο της «Εφημερίδας της Κυβερνήσεως» (ΦΕΚ) τα Π.Δ. για την οργάνωση και λειτουργία των σχολείων της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Βασικές επιδιώξεις του Πολυνομοσχεδίου είναι η πρόβλεψη ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων, η κατάργηση της επετηρίδας, που αφορά άμεσα τις καθηγητικές και παιδαγωγικές σχολές, καθώς και η επιβολή αυταρχικού ελέγχου των εκπαιδευτικών μέσω των «αξιολογήσεων» από τους διευθυντές και τους σχολικούς συμβούλους εκείνης της εποχής. Οι διατάξεις των Προεδρικών Διαταγμάτων για τους μαθητές προβλέπουν σκλήρυνση και επέκταση της αξιολόγησης των μαθητών, με επαναφορά της βαθμολογίας στο Δημοτικό, των γραπτών εξετάσεων στο Γυμνάσιο και στις δύο τελευταίες τάξεις του Δημοτικού. Επίσης η επιβολή μιας δέσμης αυταρχικών μέτρων που αφορούν στον έλεγχο της διαγωγής των μαθητών, η οποία φτάνει μέχρι και στην εξωσχολική συμπεριφορά τους. Η δέσμη αυτών των συμμορφωτικών μέτρων κωδικοποιήθηκε στο λεγόμενο τότε point system. Ξεχωριστό σημείο πειθάρχησης με προφανή σκοπιμότητα είναι η πλήρης κατάργηση του δικαιώματος αδικαιολόγητων απουσιών. Καταργούσε, επίσης, τα δεκαπενταμελή των μαθητικών κοινοτήτων, επέβαλε υποχρεωτικό εκκλησιασμό, καθημερινή έπαρση της σημαίας στο πλαίσιο της πρωινής προσευχής, καθώς και υποχρέωση «ευπρεπούς εμφάνισης».

Από τα μέσα του Νοέμβρη και κυρίως τις μέρες του Πολυτεχνείου εκδελώνονται φοιτητικές καταλήψεις και συλλαλητήρια φοιτητών και εκπαιδευτικών. Τον Δεκέμβρη στον χορό των κινητοποιήσεων μπαίνουν και οι μαθητές, όπου για πρώτη φορά χρησιμοποιείται η δυναμική μορφή των καταλήψεων των σχολείων, με παράλληλες διαρκείς μαζικές διαδηλώσεις σε ένα πανεκπαιδευτικό πλαίσιο. Η εξέγερση ξεκίνησε από την περιφέρεια, την Κρήτη και την Κέρκυρα το 3ο δεκαήμερο του Νοέμβρη, και εξαπλώθηκε σ' όλη την Ελλάδα. Το κίνημα των μαθητικών καταλήψεων ήταν αυθεντικό και αυθόρμητο, με τα περισσότερα scho-

λεία όχι να εγκαταλείπονται, αλλά να μετατρέπονται με ολοήμερη περιφρούρηση από τη συντριπτική πλειονότητα των μαθητών για περίπου δυο μήνες σε Κέντρα Αγώνα. Ειδικότερα το πρώτο δεκαπενθήμερο του Δεκέμβρη πραγματοποιούνται μαζικά και ενθουσιώδη πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια, με συνθήματα που χαρακτηρίζονται για την καυστικότητα και το χιούμορ τους.

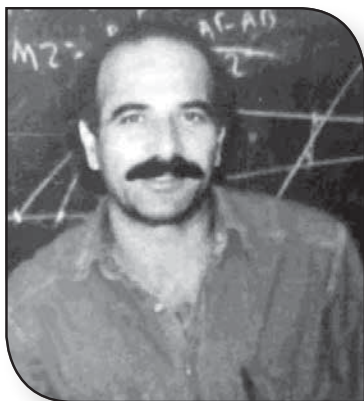
Ο ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ (ΕΑΡ & ΚΚΕ) επιμένει να μην επιζητά την απόσυρση των ΠΔ που είναι η αιτία του κινήματος των καταλήψεων. Είναι χαρακτηριστική η συνάντηση Φαράκου και ΥΠΕΠΘ. Για τις προτάσεις του υπουργού Παιδείας ο βουλευτής του ΣΥΝ Ρήγας δηλώνει: «(...) πολλές είναι έτσι γενικά διατυπωμένες που κανένας δεν μπορεί να διαφωνήσει (...) Άρα θα πρέπει να συμφωνήσουμε ότι σε ό,τι υπάρχει συμφωνία στις γενικές αρχές, θα πρέπει να υπάρχει και συμφωνία στη διαμόρφωση των τελικών διατυπώσεων με τη μορφή νομοσχεδίου(...)» (Ριζοσπάστης, 19 Δεκέμβρη 1990).

Όμως η Αριστερά της συναίνεσης και της υποταγής δεν επαρκεί για την καταστολή του κινήματος των καταλήψεων· έτσι σχεδιάζεται η δράση κρατικών και παρακρατικών μηχανισμών. Από το Σαββατοκύριακο 5-6 Γενάρη πριν ανοίξουν τα σχολεία αρχίζουν οι εισβολές. Επεισόδια σε σχολεία της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. «Γονείς» και άλλες αγανακτισμένες δυνάμεις προσκείμενες στο κυβερνητικό κόμμα πρωτοστατούν.

Η δράση των παρακρατικών μηχανισμών της κυβέρνησης κορυφώθηκε με τη δολοφονία του καθηγητή Ν. Τεμπονέρα σε σχολικό συγκρότημα της Πάτρας (8/1/1991).

Η κυβέρνηση, θορυβημένη από τις μαθητικές καταλήψεις που δεν έλεγαν να κοπάσουν και συνεχίζονταν ακόμα και μετά τις χριστουγεννιάτικες διακοπές, οργάνωνε τις αντικαταλήψεις. Στην Πάτρα η προετοιμασία ξεκίνησε από τις 22 Δεκέμβρη. Σε σύσκεψη της ΔΑΚΕ εκπαιδευτικών με τον υφυπουργό Παιδείας Μπεκίρη στο ξενοδοχείο «Αστήρ», ο Καλαμπόκας κάνει κριτική και διαμαρτυρείται γιατί δεν χρησιμοποιείται συνολικά η ΟΝΝΕΔ! Και ο υφυπουργός απαντάει: «Δεν ήρθε ακόμα η ώρα! Σύντομα θα σας αξιοποιήσουμε!» (Αρκετό καιρό πριν είχε συγκροτηθεί εντός της ΟΝΝΕΔ τραμπούκικη ομάδα κρούσης που ξυλοκοπούσε τους πολιτικούς της αντιπάλους σε συγκεντρώσεις, αφισκολλήσεις κλπ. Υπήρχαν συνθήματα στους τοίχους που διαφήμιζαν τη δράση της, πχ. «Καλαμπόκας – αγώνες»). Σε σύσκεψη των διευθυντών των σχολείων ο Νομάρχης Αχαΐας Τάγαρης δηλώνει: «οι καταλήψεις είναι παράνομες και οι ανακαταλήψεις από οποιονδήποτε είναι νόμιμες».

Στις 8 του Γενάρη, αργά το απόγευμα, καμιά τριανταριά ΟΝΝΕΔίτες με πυρήνα την ομάδα κρούσης και επικεφαλής τον τοπικό πρόεδρο της οργάνωσης Καλαμπόκα (μαζί του οι Μαραγκός, Σπίνος, Γραμματικός, κ.λπ.) ξεκινούν από τα γραφεία τους με κουβάδες και βούρτσες (τάχα για αφισοκόλληση), με ρόπαλα,

αλυσίδες, μαχαίρια και λωστάρια. Πρώτα επιχειρήσαν ανακατάληψη του Πολυκλαδικού Λυκείου (πρώην Παράρτημα του Πανεπιστημίου της Πάτρας) χωρίς όμως να πετύχουν να διώξουν τους καταληψίες μαθητές, οι οποίοι ζήτησαν βοήθεια από καθηγητές που βρίσκονταν στα γειτονικά γραφεία της ΕΛΜΕ. Συνεχίζουν προς τα σχολεία στην Τριών Ναυάρχων. Αργότερα, η ίδια ομάδα επιτίθεται κατά του 3ου Λυκείου και καταφέρνουν να διώξουν τους μαθητές που βρισκόταν στον χώρο. Αφού μάλιστα ξυραφίζουν τα χέρια του προέδρου του 15μελούς συμβουλίου Κώστα Σκρεμούδα. Τα ραδιόφωνα της πόλης μεταδίδουν καταγγελία για τα επεισόδια της προέδρου της ΕΛΜΕ Ρένας Αττωνέλη. Κλιμάκια καθηγητών πάνε στα κατελημμένα σχολεία να ενημερώσουν τους μαθητές, καθηγητές, γονείς, ο δήμαρχος Πάτρας, Α. Καράβολας, και πλήθος κόσμου. Οι κυρίαρχοι του χώρου αφήνουν τον Δήμαρχο να μπει για λίγο στο σχολείο, αλλά αρνούνται να αποχωρήσουν. Αυτοί είναι πια η εξουσία! Τους έκαναν να το πιστέψουν τα όπλα τους, οι κομματικοί τους προϊστάμενοι και ο κρατικός μηχανισμός που υποκαθιστούσαν. «Θα παραδώσουμε αύριο το σχολείο για να λειτουργήσει», είπαν. Στη συνέχεια ρίχνουν προς τα έξω κουβάδες με νερά και κόλλες. Φωνές, κραυγές, απειλές, εκτοξεύονται από τους τραμπούκους. Όταν ανοίξει η καγκελόπορτα του σχολείου ο αρχηγός της συμμορίας, Καλαμπόκας, μαζί με τα πρωτοπαλικάρά του, με υψωμένους τους σιδερολοστούς, δίνει το σύνθημα του θανάτου. Ο Νίκος Τεμπονέρας βρίσκεται μπροστά στην πόρτα. Ο σιδερολοστός του Καλαμπόκα καρφώνεται στο κεφάλι του... Ταυτόχρονα πετούν προς τους συγκεντρωμένους πέτρες, ξύλα, καρεκλοπόδαρα και σίδερα. Μια στυγερά πολιτική δολοφονία έχει συντελεστεί. Πλήθος από γονείς, εργαζόμενους και αγωνιστές των καταλήψεων έχει μαζευτεί το σημείο. Στο νοσοκομείο «Αγ. Ανδρέας» έχει μεταφερθεί τραυματισμένος βαριά ο Τεμπονέρας. Τα μαντάτα άσχημα. Μια βουβή συγκέντρωση

χιλιάδων έχει δημιουργηθεί στο προαύλιο του νοσοκομείου. Η βουβή συγκέντρωση ξεκινάει από το νοσοκομείο για τη Νομαρχία. Στον δρόμο μπαίνουν στην πορεία ολοένα και περισσότεροι. **«Απόψε σκοτώσαν τον Τεμπονέρα, Ένας στο χώμα – χιλιάδες στον αγώνα».** Τα συνθήματα ξυπνούν την πόλη με οργή. Έξω από τη Νομαρχία Αχαΐας η ντυντούκα καταγγέλλει τη δολοφονική συμμορία του Καλαμπόκα και τους πολιτικούς της προϊστάμενους, τον Νομάρχη Τάγαρη, τον αστυνομικό διευθυντή, τον υπουργό Παιδείας. Η πορεία συνεχίζει μετά από ώρα για την αστυνομική διεύθυνση. Οργή και αποφασιστικότητα. Γροθιές και δάκρυα γίνονται ένα. Η Πάτρα ξυπνάει το επόμενο πρωί και γίνεται μια διαρκής διαδήλωση καταδίκης της κυβέρνησης. Μάχες στους δρόμους της πόλης και στην Αθήνα. Τεράστια διαδήλωση και σε πολλές πόλεις. Η αστυνομία ντύνει με χημικά τις διαδηλώσεις, όμως πεισματικά χιλιάδες βγαίνουν και ξαναβγαίνουν στους δρόμους. Η κηδεία του Νίκου Τεμπονέρα γίνεται ένα πραγματικό τεράστιο λαϊκό ποτάμι, από εκείνες τις ιστορικές στιγμές και εικόνες που μένουν χαραγμένες στη συλλογική μνήμη του κινήματος.

Υπάρχουν 3 ακόμη τραυματίες από τη δολοφονική επίθεση των ροπαλοφόρων. Αυτόπτες μάρτυρες καταγγέλλουν ότι είδαν τον Καλαμπόκα να κρατάει σίδερο και να χτυπά στο κεφάλι τον Ν. Τεμπονέρα (Χρήστος Τσουκαλάς, ο συναγωνιστής μας καθηγητής που τραυματίστηκε στο κεφάλι από τους τραμπούκους της ΟΝΝΕΔ). Η αστυνομία τούς έκανε πλάτες έχοντας αποχωρήσει στα παρασκήνια και δεν εμφανίστηκε στον χώρο ακόμα και όταν τα ραδιόφωνα της πόλης μετέδιδαν ανακοινώσεις για επεισόδια, καταγγελίες και εκκλήσεις πολιτών. Δραστηριοποιήθηκε μετά τη δολοφονία. Το κράτος παρέδωσε εκείνο το βράδυ το πεδίο δράσης στο παρακράτος... Το ίδιο βράδυ έφθασε στην Πάτρα ο γραμματέας του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης Κουτελιδάκης και μαζί με τον Νομάρχη και τον αστυνομικό διευθυντή Μπάδα αμπαρώθηκαν στα γραφεία της Αστυνομικής διεύθυνσης για να συγκαλύψουν το έγκλημα και να προστατευτούν όλοι, φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί.

Υπάρχουν πράγματα για τα οποία αποφεύγεις να μιλήσεις και ας έχουν περάσει πολλά χρόνια. Μπορεί από τότε να έχεις χάσει και άλλους φίλους, άλλοι

που έχασαν τη μάχη με τη φθορά του χρόνου και τις ασθένειες, άλλοι που έχασαν τη μάχη με τη σκουριά του περάσματος από τον 20ο στον 21ο αιώνα. Μα η απώλεια του Νίκου Τεμπονέρα είναι μοναδική. Απρόσμενη και άδικη. Γιατί πού να φανταστεί κανείς ότι το 1991, δεκαεπτά χρόνια μετά τη μεταπολίτευση, δίπλα στα Ψηλά Αλώνια, μπροστά στα μάτια πλήθους ανθρώπων, από τη νεολαία του κυβερνητικού κόμματος θα γινόταν δολοφονία! Κι όμως το σκηνικό και το παρσάκνιο που είχε στηθεί το προηγούμενο διάστημα εκεί οδήγησε. Κυβερνούσε η Νέα Δημοκρατία, με πρωθυπουργό τον Μητσοτάκη και Υπουργό Παιδείας τον Κοντογιαννόπουλο. Η εκπαιδευτική τους μεταρρύθμιση γύριζε την εκπαίδευση δεκαετίες πίσω.

10 Γενάρη 1991: 4 άνθρωποι χάνουν τη ζωή τους από φωτιά λόγω καπνογόνων των ΜΑΤ

Στις 10 Ιανουαρίου 1991 πραγματοποιήθηκε μεγάλο συλλαλητήριο στην Αθήνα, στο οποίο πήραν μέρος πάνω από 100.000 διαδηλωτές, που είχε τραγική κατάληξη. Από τις συγκρούσεις ΜΑΤ και διαδηλωτών έπιασε φωτιά το πολυκατάστημα «Κάπα-Μαρούσης» στην Πανεπιστημίου, με αποτέλεσμα να βρουν τραγικό θάνατο τέσσερις άνθρωποι. Την πυρκαϊά προκάλεσε ένα καπνογόνο που ρίχτηκε από τους αστυνομικούς.

Τις επόμενες μέρες η κατάσταση άρχισε να ομαλοποιείται και από την «πυροσβεστική» πολιτική Σουφλιά, που αντικατέστησε τον Κοντογιαννόπουλο. Οι μαθητές ξαναγύρισαν στα μαθήματά τους στις 13 Ιανουαρίου. Η παραίτηση Κοντογιαννόπουλου, η ανακοίνωση από τον νέο Υπουργό ότι τα Π.Δ. δεν θα ισχύσουν και θα «συζητηθούν εξαρχής ως προς το περιεχόμενό τους», η εξαγγελία για επιπλέον δημόσια χρηματοδότηση 15 δισ. και κυρίως ο «πόλεμος του Κόλπου» (18/1/91) «ξεθυμαίνουν» τις μαθητικές αντιδράσεις. Σύμφωνα με ανακοίνωση τής ΟΛΜΕ: «Η έκρηξη του μαθητικού κινήματος ήταν το κορυφαίο γεγονός της χρονιάς αυτής. Εξέφρασε με αυτόνομο τρόπο και με άμεσες μορφές δημοκρατίας την αντίδραση στις κυβερνητικές αυτές επιλογές. Αναπτύχθηκε στο γόνιμο έδαφος των μεγάλων αγώνων για καλύτερη Παιδεία και μόρφωση. Αφομοίωσε και συνδέθηκε με τους αγώνες, τα αιτήματα

και τις προσδοκίες των δικών μας αγώνων». (Μηνιαίο Πληροφοριακό Δελτίο ΟΛΜΕ, τευχ. 620/1991, σ. 5).

Ο Σουφλιάς ξεκινά «εθνικό διάλογο» για να ξεπεράσει την κυβερνητική ήττα. Ετοιμάζει και περνά από τη Βουλή τα ΠΔ για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών (320/93) και για την αξιολόγηση των μαθη-

τών (426/91). Οι εκπαιδευτικοί αντιδρούν. Σε μεγάλη συγκέντρωση έξω από το Υπουργείο Παιδείας καίγονται μαζί τα έντυπα της αξιολόγησης. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη πέφτει το 1993.

Η αιμάτινη αλυσίδα – Ο Ν. Τεμπονέρας σύμβολο των αγώνων

Υπάρχει μια αιμάτινη αλυσίδα δολοφονιών από το αστικό κράτος σε όλη τη μεταπολίτευση. Κουμής, Κανελλοπούλου, Καλτεζάς, Τεμπονέρας, Γρηγορόπουλος, Φύσσας συγκροτούν ένα «δάσος σκοτωμένων φίλων», που μαρτυράει το βάθος της καταστολής και την έκταση της κρατικής βίας. Ο Ν. Τεμπονέρας μαζί με τον Σ. Πέτρουλα και τον Γρ. Λαμπράκη συγκροτούν την «αγία τριάδα» της ύπατης θυσίας, με την οποία η πττημένη, στον εμφύλιο, αριστερά πρόβαλε την ηθικοπολιτική υπεροχή της απέναντι στο παλιό παρακράτος και τις σύγχρονες εκφράσεις του, όπως είναι ο νεοφασισμός. Ο Νίκος Τεμπονέρας εξακολουθεί να παραμένει παράδειγμα προς μίμηση στον εκπαιδευτικό κόσμο. Η μνήμη του αντέχει στη λήθη, τη στρέβλωση και τη συκοφαντία. Ο Νίκος Τεμπονέρας ήταν τη σωστή ώρα στο σωστό μέρος. Στο σχολείο με τους μαθητές του, κόντρα στις επιθέσεις των φασιστοΟΝΝΕΔιτών. Με το παράδειγμά του έδειξε τον δρόμο για τον δάσκαλο που διδάσκει με το ζωντανό παράδειγμά του, που αποτελεί φάρο ανεκτίμητης αξίας για τις επερχόμενες γενιές. Κυρίως για τους εκπαιδευτικούς που βιώνουν την περιπλάνηση, τους φοιτητές που βλέπουν το φάντασμα της ανεργίας και τους μαθητές που συμβιώνουν με την αμάθεια.

Η δολοφονία Τεμπονέρα ξέσχισε τη μάσκα του νεοφιλελευθερισμού που εμφανιζόταν ως εναλλακτική και ήπια λύση. Αποτελεί διαχρονικό δίδαγμα για όλο το μαχόμενο κίνημα, που θέλει να μεταφερθεί από τη θεωρία στην πράξη και από τον λόγο στη ζωή. Αν οι πορείες της νεολαίας μνημονεύουν τον Τεμπονέρα είναι γιατί **όσο οι αλυσίδες της εκμετάλλευσης είναι εδώ, άλλο τόσο είναι και αυτοί που τις σφυροκοπούν.** Ακόμα και με τίμημα τη ζωή τους, όπως ο

Τεμπονέρας! Στη σημερινή συγκυρία όπου τα θεμέλια της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. τρίζουν, ο διεθνής ορίζοντας σκοτεινιάζει, ο πόλεμος βρίσκεται στην αυλή μας, τα караβάνια των αποκλεισμένων πληθαίνουν και η επίθεση του συστήματος εντείνεται, **ο Νίκος Τεμπονέρας καταυγάζει σαν φάρος. Ζει, εμπνέει και οδηγεί!**

• Για την ιστορία, ο δολοφόνος Καλαμπόκας καταδικάστηκε πρωτόδικα σε ισόβια. Στο Εφετείο η ποινή του μειώθηκε. Ο Αλέκος Μαραγκός απαλλάχθηκε με βούλευμα. Η δίκη διάρκεσε σχεδόν ένα χρόνο (22 Ιουνίου 1992-9 Μαρτίου 1993) στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Βόλου. Πρωτοδικώς καταδικάστηκε σε ισόβια για ανθρωποκτονία εκ προθέσεως, χωρίς να του αναγνωρισθεί κανένα ελαφρυντικό. Λίγους μήνες αργότερα έγινε η δίκη του σε δεύτερο βαθμό (7 Δεκεμβρίου 1993-19 Απριλίου 1994) ενώπιον του Μικτού Ορκωτού Εφετείου Λάρισας. Οι δικαστές τού αναγνώρισαν ελαφρυντικά και τον καταδίκασαν σε κάθειρξη 17 ετών και τριών μηνών. Στις 2 Φεβρουαρίου 1998 αφέθηκε ελεύθερος, αφού εξέτισε τα 3/5 της ποινής του. Από την υπόλοιπη ομάδα των ΟΝΝΕ-Διτών, οι περισσότεροι «τιμωρήθηκαν» με μικρές ποινές κάποιων μηνών φυλάκισης. Όλοι κυκλοφορούν ελεύθεροι και οι περισσότεροι δουλεύουν σε δημόσιες υπηρεσίες...

1993-96: Η Περίοδος της ύφεσης: Από την αξιολόγηση στην Αποκέντρωση

Τον Οκτώβριο του 1993 επανήλθε το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Υπουργός Παιδείας ανέλαβε την πρώτη περίοδο ο Δ. Φατούρος και από το φθινόπωρο του 1994 ο Γ. Παπανδρέου. Αυτή την περίοδο και παρά την ύφεση των εκπαιδευτικών αγώνων φυτρώνουν οι σπόροι της προηγούμενης περιόδου. Ακόμα και το ΔΣ της ΟΛΜΕ του τρικομματισμού (ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ-Συνεργασία) προβάλλει κάποιες αντιστάσεις στην αξιολόγηση. Από 19/10/1993 σε υπόμνημά της προς τον νέο υπουργό Παιδείας Δ. Φατούρο η ΟΛΜΕ, αφού τονίζει ότι «ένα απίστευτο πλέγμα νόμων και ΠΔ που ψηφίστηκαν και εκδόθηκαν κατά το προηγούμενο χρονικό διάστημα, ενεργοποιούν και ενισχύουν ένα αυταρχικό, ασφυκτικό πλαίσιο λειτουργίας των σχολείων και της εκπαίδευσης, με στόχο τον φρονηματισμό και τη χειραγώγηση των εκπαιδευτικών και τον έλεγχο της μετάδοσης της γνώσης», ζητούσε ανάμεσα σε άλλα «α. ριζική αναθεώρηση του νομοθετικού πλαισίου της Διοίκησης της εκπαίδευσης, β. να αποδεσμευτεί η επιμόρφωση από τις διαδικασίες βαθμολόγησης και κατάταξης των εκπαιδευτικών, γ. να καταργηθεί το ΠΔ 320/93 για την «αξιολόγηση των εκπαιδευτικών», δ. να καταργηθεί το ΠΔ για τα Ωρολόγια Προγράμματα των γυμνασίων». Τον Νοέμβριο του 1994 ανεστάλη το ΠΔ 320/93 για την «αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου και των εκπαιδευτικών στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση» και αναγγέλθηκε η αναμόρφωσή του. Επίσης καταργήθηκαν μερικώς οι διαδικασίες βαθμολόγησης και κατάταξης των εκπαιδευτικών στην επιμόρφωση (ΠΕΚ) με τροποποίηση διατάξεων του ΠΔ 250/92.

Ιδιαίτερη μνεία χρειάζεται να γίνει στη «μάχη των Μετεώρων». Αναφερόμαστε στο ΣΤ' εκπαιδευτικό συνέδριο της ΟΛΜΕ με θέμα «Το περιεχόμενο της Εκπαί-

δευσης στις νέες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες», που έγινε στα Τρίκαλα τις πρώτες μέρες του Απρίλη. Αξιωμαθόνευτο ένα επεισόδιο (όπως καταγράφηκε): **«Στην κατάμεστη λοιπόν αίθουσα των Τρικάλων έγινε το «big-bang», όταν ο Β. Ζώτος (ψηφοδέλτιο ΣΥΝ στο Αιγάλεω) σεμνά, όπως δηλώνει εξαρχής, ζητάει ν' αναθεωρηθεί η στάση μας απέναντι στην αξιολόγηση, αφού τα αξιολογικά μοντέλα σ' Ανατολή και Δύση είναι κυρίαρχα. (Στην αίθουσα έγινε το «έλα να δεις»). Ύστερα από την παρέμβαση των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ, με τη συνεπικουρία μιας σειράς συνέδρων –ακόμα και από το ΠΑΣΟΚ– η εισήγηση αποσύρθηκε, αφού ο Β. Ζώτος «πήρε προσωπικά την ευθύνη».**

Στην ίδια ρότα η ΓΓ του ΚΚΕ Παπαρήγα δηλώνει: **«Δεν μπορεί να μπαίνουν όλοι στα Πανεπιστήμια. (...) Πρέπει να υπάρχει διαδικασία αξιολόγησης στο εκπαιδευτικό σύστημα»** («ΡΙζοσπάστης 2/12/1994», σε απάντηση προς τον πρύτανη του ΕΜΠ, Ν. Μαρκάτο, που πρότεινε «κατάργηση των εξετάσεων»). Μια δήλωση έκφρασης ενός παιδαγωγικού δαρβινισμού, που «ξεχνά» όλους εκείνους τους κοινωνικούς παράγοντες και, κυρίως, την ταξική προέλευση των μαθητών, που καθορίζουν τη σχολική επιτυχία/αποτυχία, θεωρώντας την εκπαίδευση ως έναν «ουδέτερο» θεσμό.

Η «Αποκέντρωση του Εκπαιδευτικού συστήματος» στην πορεία της ιδιωτικοποίησης

Τον Φεβρουάριο του 1995 ο υπουργός Παιδείας Γ. Παπανδρέου, σε κοινή συνέντευξη με τον υπουργό Εσωτερικών, εξήγγειλε την αποκέντρωση του εκπαιδευτικού συστήματος, με την εκχώρηση αρμοδιοτήτων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Σύμφωνα με τις δηλώσεις του, **«η αποκέντρωση θα αποτελέσει για τον χώρο της παιδείας τη μεγάλη μεταρρύθμιση των τελευταίων δεκαετιών. Είναι ίσως, μια τελευταία ευκαιρία (η αποκέντρωση) να δώσει στο εκπαιδευτικό σύστημα τον σύγχρονο προσανατολισμό, την ευελιξία».**

Οι αντιδράσεις των εκπαιδευτικών, ιδιαίτερα των νηπιαγωγών, είναι σφοδρές. Γίνονται μαζικές έκτακτες Γενικές Συνελεύσεις από τους Συλλόγους της ΠΕ και τις ΕΛΜΕ, απεργία και συγκεντρώσεις στο Υπουργείο Παιδείας. Η ΔΟΕ καταφεύγει στο Συμβούλιο της Επικρατείας εναντίον νομαρχών που είχαν ξεκινήσει διαδικασίες για τα νηπιαγωγεία. Η απόφαση είναι καταπέλτης. Η εκχώρηση σχολείων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση είναι αντισυνταγματική. Οι εξαγγελίες Παπανδρέου θα ματαιωθούν.

Τον Αύγουστο του 1996 το Υπουργείο Παιδείας διαμορφώνει Σχέδιο Νόμου για το «Εθνικό Απολυτήριο» που προβλέπει εξετάσεις σε εθνικό επίπεδο στην Α', Β' και Γ' Λυκείου. Λόγω των εσωκομματικών διεργασιών (διαδοχή του Α. Παπανδρέου από τον Κ. Σημίτη) και των εκλογών του Σεπτεμβρίου του 1996, το νομοσχέδιο θα μείνει στα χαρτιά.

Η δήμενη απεργία των καθηγητών (Ιανουάριος – Μάρτιος 1997)

Από τις πρώτες μέρες της σχολικής χρονιάς 1996-97 υπήρχαν σημάδια που έδειχναν ότι η κατάσταση στην εκπαίδευση θα είναι εκρηκτική. Οι σοβαρές ελλείψεις σε εκπαιδευτικό προσωπικό, η δραματική κατάσταση των σχολείων, που στην πλειονότητά τους λειτουργούσαν σε διπλή ή και τριπλή βάρδια, σε συνδυασμό με την οικονομική υποβάθμιση των καθηγητών, δημιουργούσαν ένα εκρηκτικό μίγμα. Τον Σεπτέμβριο του 1996 το ΠΑΣΟΚ κερδίζει πάλι τις εκλογές και υπουργός Παιδείας γίνεται ο Γερ. Αρσένης.

Σε ευρωπαϊκή κλίμακα ξεδιπλώνονται τα κεφάλαια της «Λευκής» και «Πράσινης» Βίβλου, για μια εκπαίδευση που θα χάνει όλο και περισσότερο τη «σχετική αυτονομία» της και θα προσαρμόζεται στις άμεσες ανάγκες της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Η επιβολή διδασκτρων στα ΑΕΙ-ΤΕΙ, οι πρακτικές της ιδιωτικοποίησης μεγάλων «φιλέτων» της εκπαίδευσης (όπως τα ΙΕΚ – ΚΕΚ), το Εθνικό και Διεθνές απολυτήριο, ο κατακερματισμός της γνώσης και η εκπαίδευση πολλών ταχυτήτων στη βάση της «ανταποδοτικότητας», πάνω απ' όλα όμως η ένταση των ταξικών φραγμών, έτσι ώστε να περιθωριοποιηθεί μορφωτικά –σε μια περίοδο έκρηξης των γνώσεων– ένα μεγάλο τμήμα των λαϊκών στρωμάτων, είναι τα σημεία μιας αντιδραστικής μεταρρύθμισης.

Την 20η Ιανουαρίου 1997 οι καθηγητές αρχίζουν μια από τις μεγαλύτερες σε έκταση και ένταση απεργίες, που διαρκεί μέχρι την 14η Μαρτίου. Να σημειωθεί, ωστόσο, ότι το ΔΣ της ΟΛΜΕ προσπάθησε να καταλαγιάσει τις αντιδράσεις και την

οργή των καθηγητών, δέσμιο της λογικής των αποσπασματικών και αναποτελεσματικών αγώνων. Γι' αυτό πρότεινε στις ΓΣ για την «Οργανωτική Ι» διήμερη απεργία για 9-10 Δεκέμβρη και τριήμερη 16, 17, 18 Δεκέμβρη. Στις 30 Νοέμβρη η ΓΣ των προέδρων αποφασίζει τριήμερη απεργία 11, 12 και 13 Δεκέμβρη. **Το Σάββατο 14 Δεκέμβρη '96 στη ΓΣ των προέδρων επικυρώνεται η απόφαση για απεργία διαρκείας από τις 20 Γενάρη του 1997.** 58 ΕΛΜΕ ψηφίζουν υπέρ, 15 κατά και 2 λευκό. Πριν από τα Χριστούγεννα **συγκροτείται Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή** με μέλη εκλεγμένα από ΓΣ, που στην πλειονότητά τους ανήκουν στις Αγωνιστικές Παρεμβάσεις. Σε αφιέρωμα της «Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας» (16/2/97), ο Δ. Νανούρης γράφει μεταξύ άλλων για τις ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ – ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ότι **«Μολονότι δεν κατέχουν έδρα στο ΔΣ της ΟΛΜΕ επηρεάζουν σημαντικά τις εξελίξεις. Η απήχηση των Συσπειρώσεων οφείλεται στη συμμετοχή τους στις απεργίες του 1988 και του 1990, αλλά κυρίως στο γεγονός ότι σηκώνουν το βάρος των κινητοποιήσεων. Αυτοί συγκαλούν τις συνελεύσεις, οργανώνουν τις συγκεντρώσεις, αποτελούν την ψυχή της Κεντρικής Απεργιακής Επιτροπής».**

Το υπουργείο Παιδείας, από την αρχική σιωπή ή την επίδειξη υποκριτικής συμπάθειας, πέρασε στη χρησιμοποίηση του «κοινωνικού αυτοματισμού», επιδιώκοντας να στρέψει γονείς και μαθητές ενάντια στην απεργία. Και όταν δεν το κατόρθωσε, βρήκε κάποια στελέχη της κεντρικής του διοίκησης για να αξιολογήσει το χαρτί, της ποινικοποίησης. Ταυτόχρονα, επεδίωξε να συκοφαντήσει τους απεργούς καθηγητές, με τα γνωστά οικονομίστικα κόλπα των κρατήσεων και των αυξήσεων, ενώ φρόντισε να βγάλει νωρίς από το παιχνίδι τους συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ (στη ΔΟΕ αρχικά και στη συνέχεια στην ΟΛΜΕ), σπάζοντας έτσι το πανεκπαιδευτικό μέτωπο, μιλώντας για ένα «συνδικαλιστικό μάτσο» των Αθηνών ή για «χαρτοπαίκτες».

Στις 3/2 στην απεργία μπαίνουν και οι δάσκαλοι – νηπιαγωγοί για δεκατρείς μέρες, με το ποσοστό συμμετοχής να ξεπερνά το 85%! Ας σημειωθεί ότι καμιά από τις κομματικές παρατάξεις στη ΔΟΕ, ούτε η ΔΕΕ (ΚΚΕ) που μιλούσε δήθεν για πανεκπαιδευτικό μέτωπο αγώνα, δεν προτείνει τη διάρκεια και τον συντονισμό των απεργιακών κινητοποιήσεων ΔΟΕ και ΟΛΜΕ. Οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις, βέβαια, πρότειναν κάτι τέτοιο από τις αρχές Δεκέμβρη. Ταυτόχρονα, οι Συνομοσπονδίες, η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ, αλλά και οι Ομοσπονδίες που τάχα βρίσκονταν σε ταξική κατεύθυνση (Μέταλλα, Λογιστές, Οικοδόμοι, Ιματισμός) και πάρα τις εξ αντιθέτου διαβεβαιώσεις του ΚΚΕ, φρόντισαν να κάνουν αισθητή την απουσία τους σ' όλη τη διάρκεια της απεργίας. Πέρα από τα «στρογγυλεμένα» ψηφίσματα, ούτε οικονομική ενίσχυση, ούτε βέβαια απεργίες ή στάσεις αλληλεγγύης προώθησαν, ούτε καν μαζική συμμετοχή στα συλλαλητήρια (εξάιρεση η ΟΙΕΛΕ και ο Σύλλογος Εργαζομένων στην Εμπορική Τράπεζα, που κατέθεσαν ένα σημαντικό ποσό στο απεργιακό μας ταμείο).

Αποφασιστικό ρόλο στην εξέλιξη της Απεργίας έπαιξε η Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή (25 μέλη), η οποία συντόνιζε τον αγώνα. Η ΚΑΕ, μορφή «από τα κάτω» εξουσίας, με εκπροσώπους των Γενικών Συνελεύσεων, δυσφημίστηκε τόσο από τις κεντρικές δυνάμεις της ΟΛΜΕ, όσο και από τον μηχανισμό του ΚΚΕ, σαν αριστερίστικη. Σε κάθε περίπτωση (ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ 26/2/97) εξαπέλυε συκοφαντικές επιθέσεις και λασπολογίες με τον γνωστό του τρόπο ενάντια στις Παρεμβάσεις και στις ταξικές δυνάμεις ταυτιζόντάς τις με τη ΔΑΚΕ και την ΠΑΣΚΕ!

Οι απεργιακές επιτροπές, τα απεργιακά ταμεία, οι μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις, όχι μόνο στην Αθήνα, αλλά και τη Θεσσαλονίκη, το Ηράκλειο, την Πάτρα, τα Ιωάννινα και σε πολλές άλλες πόλεις της επαρχίας, η καθημερινή συμμετοχή του κόσμου, όλες οι μορφές της ατομικής και συλλογικής αντίστασης, κατέγραψαν με αυθεντικό τρόπο αυτό που ονομάζουμε «γραμμή των μαζών», δηλαδή την αυθεντική βούληση της βάσης, όταν αυτή πάρει τις τύχες του αγώνα στα χέρια της και, κυρίως, όταν αυτή σμίξει με την ταξική πτέρυγα του κινήματος. Ακόμα και η φιλοκυβερνητική εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» (7/2/1997) παραδέχεται: «ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ σε όγκο και παλμό ήταν η χθεσινοβραδινή συγκέντρωση και πορεία συμπαράστασης στις απεργιακές κινητοποιήσεις των εκπαιδευτικών που πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Μεγάλο ήταν και το συλλαλητήριο εκπαιδευτικών και μαθητών στο Ηράκλειο της Κρήτης».

Παράλληλα ξεδιπλώθηκε και η απεργία των δασκάλων ενάντια στη λογική της ηγεσίας της ΔΟΕ, όπου κυριαρχούσε η ΠΑΣΚ. Μετά από 13 μέρες αγώνα, μετά από 13 μέρες που αναστάτωσαν τους «φιλήσυχους πολίτες» και ταρακούνησαν συνειδήσεις, η ηγεσία της ΔΟΕ με τους παρατρεχάμενους και τους μηχανι-

σμούς της κατάφερε να κλείσει πραξικοπηματικά την απεργία. Την ίδια ώρα που οι συνάδελφοί τους καθηγητές ήταν στον δρόμο και έγραφαν λαμπρές σελίδες στην ιστορία του σ.κ., μαχόμενοι εναντίον της αδιαλλαξίας, της διαστρέβλωσης και της παραπληροφόρησης της κυβέρνησης, οι κυβερνητικοί συνδικαλιστές της ΔΟΕ ξεπουλίσαν τον μαζικότερο και μαχητικότερο αγώνα των τελευταίων χρόνων

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αντιμετώπισε με φόβο το απεργιακό ξέσπασμα, στον βαθμό που αυτό έθετε νέους όρους για το εργατικό κίνημα. Με πολλά και σοβαρά λάθη και αδυναμίες, με μια ηγεσία εξαρχής αδύναμη να οδηγήσει σε νικηφόρους αγώνες, με πανταχόθεν χτυπήματα πάνω και κάτω από τη μέση, η απεργία γνώρισε πολλές «ήττες». Ωστόσο σημείωσε και πολλές νίκες. Άφησε υποθήκες για το μέλλον και καταγράφεται ως μια από τις σημαντικές σελίδες στην ιστορία των εκπαιδευτικών αγώνων. Στο τέλος, χωρίς κοινωνική στήριξη και με εχθρικό τον πολιτικό κόσμο, οι απεργοί επέστρεψαν στο σχολείο. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν ικανοποίησε παρά ένα ελάχιστο μέρος των οικονομικών αιτημάτων, επιδιώκοντας την ήττα της απεργιακής κινητοποίησης και τη ριζική αποδυνάμωση της ισχύος των εκπαιδευτικών συνδικάτων. Ήταν μια τακτική που εφαρμοζόταν για να αποτραπούν οι εργατικές-κοινωνικές διεκδικήσεις, οι οποίες, όπως ισχυριζόταν η κυβέρνηση, αποδυνάμωναν την ανάπτυξη και έθεταν σε κίνδυνο τον «εθνικό στόχο» της συμμετοχής στην Ο.Ν.Ε.!

Το περιβόητο 8ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ (Ιούνιος 1997): «Αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου»

Δεν είναι τυχαίο ότι ακόμα και από την κυβέρνηση σήμερα επανέρχονται στη συζήτηση οι «θετικές» προτάσεις για την αξιολόγηση που διατυπώθηκαν στο 8ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ το 1997. Είναι χαρακτηριστικές οι δηλώσεις της υφυπουργού παιδείας Ζ. Μακρή (27/2/2021 στο ΜΕΓΑ) με πυρήνα: «θα τα βρούμε με τους συνδικαλιστές για τον τρόπο εφαρμογής της αξιολόγησης».

«Η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου, όπως και κάθε εκπαιδευτικό ζήτημα, έχει πολιτικο-ιδεολογική αναφορά (...) Το ερώτημα, ως εκ τούτου, δεν έγκειται στο σημείο “ναι ή όχι στην αξιολόγηση” (άλλωστε οι επιλεκτικοί μηχανισμοί διατρέχουν όλο τον κορμό της Παιδείας και δεν “ανακαλύπτονται” σε αυτό το θέμα). Έγκειται στο για ποια αξιολόγηση μιλάμε, για ποιο σκοπό γίνεται, από ποιους γίνεται και πώς συνδέεται με τα μεγάλα προβλήματα της εκπαίδευσης και τις επιλογές του κινήματός μας (...) Η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου αποτέλεσε και αποτελεί έναν από τους κύριους άξονες των συνδικαλιστικών θέσεων και διεκδικήσεων του κλάδου μας. Και τούτο, διότι η αξιολόγηση συνδέεται με το χαρακτήρα της σχολικής ζωής, την επιστημονική και παιδαγωγική ελευθερία, τη θέση και το ρόλο των εκπαιδευτικών, αλλά και την πολιτικοϊδεολογική θεώρηση της εκπαίδευσης».

Αυτές οι θέσεις μεταξύ άλλων πλειοψήφησαν ως προτάσεις της ΠΑΣΚΕ και των σημερινών ΣΥΝΕΚ. Η ΔΑΚΕ τότε δεν τις ψήφισε. Θέσεις που έρχονται σε αντίθεση με άλλη θέση του 8ου συνεδρίου που επισημαίνει ότι **«το προσωπικές, ιεραρχικές, γραφειοκρατικό και αυταρχικό σύστημα διοίκησης και εποπτείας της εκπαίδευσης (νόμος 2043/92), οποιαδήποτε μορφή αξιολόγησης του εκπαιδευτικού θα είναι αναπόφευκτα διαδικασία συμμόρφωσης και ελέγχου, που θα διαιωνίζει την ισχύουσα τάξη πραγμάτων».**

Η «Μεταρρύθμιση» Αρσένη: Οι νόμοι 2525/97 και 2640/98

Η ήττα των συνδικαλιστικών οργανώσεων των εκπαιδευτικών την άνοιξη του 1997 άνοιξε διάπλατα τον δρόμο για τη νομοθετική προώθηση της νεοφιλελεύθερης- νεοσυντηρητικής αναδιάρθρωσης στην Α/βθμια και Β/βθμια εκπαίδευση. Τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς, με κλειστά λόγω διακοπών τα σχολεία, το ΠΑΣΟΚ ψήφισε στο Γ' Θερινό Τμήμα της Βουλής τον νόμο 2525. Ο νόμος καταργούσε τα Γενικά, Τεχνικά και Πολυκλαδικά Λύκεια. Καθιέρωνε έναν μόνο τύπο Λυκείου (ουσιαστικά θεωρητικής κατεύθυνσης) και τα Τεχνικά Επαγγελματικά Εκπαιδευτήρια (ούτε τυπικά, ούτε ουσιαστικά ισότιμα με το Λύκειο). Παράλληλα πολλαπλασίαζε τον αριθμό των εξεταζόμενων μαθημάτων για την εισαγωγή στα ΑΕΙ-ΤΕΙ (14!). Καθιερωνόταν ένα αυταρχικό πλαίσιο ελέγχου της εργασίας των εκπαιδευτικών από τους συμβούλους εκπαίδευσης (που ουσιαστικά μεταμορφώνονται σε επιθεωρητές), από τους διευθυντές των σχολείων και από ένα Σώμα Μονίμων Αξιολογητών. Επίσης υπήρχαν άρθρα για τη δημιουργία Ανοικτού Πανεπιστημίου και τη λειτουργία Προγραμμάτων Σπουδών Επιλογής (άνοιγαν το δρόμο για την επιβολή διδάκτρων στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση), για τη λειτουργία του Ολοήμερου Νηπιαγωγείου και Δημοτικού με την ευθύνη των γονέων και της τοπικής αυτοδιοίκησης. Τέλος, ο ν. 2525 καταργούσε την Επετηρίδα διορισμών, αποσυνδέοντας τα πτυχία από την εργασία και προέβλεπε τον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ για τις προσλήψεις.

Τα βασικά, νεοφιλελεύθερης και νεοσυντηρητικής έμπνευσης, ιδεολογικά και πολιτικά στοιχεία της μεταρρύθμισης Αρσένη εντοπίζονταν στην Λευκή Βίβλο της ΕΕ (1995) και τις οδηγίες του ΟΟΣΑ (1996). Η ρητορική η οποία στήριζε τον ν. 2525 χρησιμοποιούσε όρους όπως «παγκοσμιοποίηση», «επιστημονική και τεχνολογική επανάσταση», «κοινωνία της γνώσης και της πληροφορίας». Οι όροι αυτοί χρησιμοποιούνταν, αφενός, για να νομιμοποιηθεί ιδεολογικά η επιχειρηματοποίηση και η υπαγωγή της εκπαίδευσης στις ανάγκες του κεφαλαίου και, αφετέρου, για να περιγράψουν μια ασαφή μελλοντική μορφή κοινωνικής οργάνωσης, η οποία παρουσιαζόταν ως αναπόδραστη αναγκαιότητα

Ο ν. 2525/97, ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων στον κόσμο της εκπαίδευσης.

Όλο τον χειμώνα του 1997 οι Γενικές Συνελεύσεις των Εκπαιδευτικών ήταν μαζικές και, παρά την προσπάθεια των κυβερνητικών πλειοψηφιών στα ΔΣ της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ να καθουχάσουν τον κόσμο και να μπλοκάρουν τις αντιδράσεις, η εκπαίδευση ήταν καζάνι που έβραζε. Εκατοντάδες ενημερωτικές συγκεντρώσεις έγιναν σχετικά με τις επιπτώσεις του νόμου Αρσένη, στην Αθήνα και την επαρχία, σε σχολεία και ΑΕΙ. Σημαντικό ρόλο σε αυτήν την κατεύθυνση έπαιξε η **Πανελλήνια Ένωση Αδιόριστων Εκπαιδευτικών**.

Οι 24ωρες απεργίες της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ τον Φλεβάρη και Μάρτη 1998 είχαν σημαντικά ποσοστά συμμετοχής, παρά την κόπωση από την απεργία διαρκείας του προηγούμενου χρόνου.

Ειδικά το θέμα της κατάργησης της Επετηρίδας και η πρόσληψη εκπαιδευτικών μέσα από τις εξετάσεις του ΑΣΕΠ ξεσήκωνε τον κόσμο των αναπληρωτών και της αδιόριστίας. Άνθρωποι που για πολλά χρόνια δούλευαν ως αναπληρωτές σε όλες τις άκρες της Ελλάδας κινδύνευαν να μην ξαναδουλέψουν.

Διαμορφώθηκαν τότε δύο τάσεις στο εκπαιδευτικό κίνημα. Η πρώτη έμενε στην πολιτική καταδίκη του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ και στη διαμαρτυρία έξω από τα εξεταστικά κέντρα (ΟΛΜΕ-ΔΟΕ). Η δεύτερη έβαζε ως στόχο τη ματαίωση του διαγωνισμού και την ανατροπή του νόμου.

Φτάσαμε έτσι τον Ιούνιο, παραμονές του διαγωνισμού, όπου τα εκπαιδευτικά συνδικάτα (ΟΛΜΕ-ΔΟΕ) κήρυξαν 48ωρη απεργία (11-12/6) και κάλεσμα για περιφύρηση στα εξεταστικά.

Οι μάχες στα εξεταστικά του ΑΣΕΠ τον Ιούνιο του 1998

Τον Ιούνιο του 1998 έχουμε μια μεγάλη σύγκρουση μεταξύ Κυβέρνησης και εκπαιδευτικών, με αιτία την κατάργηση της επετηρίδας ως τρόπου πρόσληψης στην εκπαίδευση, θέτοντας ως νέο κριτήριο την επιτυχία στο γραπτό διαγωνισμό του ΑΣΕΠ, ο οποίος θα διεξαγόταν για πρώτη φορά. Στο όνομα της αξιοκρατίας, του ανταγωνισμού και της διαρκούς αξιολόγησης των πάντων, η κυβέρνηση πετάει στα αζήτητα χιλιάδες αναπληρωτές που έχουν δουλέψει χρόνια, κάνοντας την αρχή για την αποσύνδεση των πτυχίων από το δικαίωμα στην εργασία και την εισαγωγή της πολυδιάσπασης και της ελαστικής εργασίας. Απέναντι στη μεγάλη εύρους, αντιδραστική αναδιάρθρωση, χιλιάδες εκπαιδευτικοί, αναπληρωτές, ωρομίσθιοι, άνεργοι αδιόριστοι και ετεροαπασχολούμενοι, ο κόσμος που βρισκόταν στην γκριζα ζώνη της εργασίας και της ανεργίας, εισβάλλει ορμητικά και εξεγερτικά στο προσκήνιο! Η εντυπωσιακή μαζικότητα, η πανελλαδική διάσταση, η μαχητικότητα των μορφών, η **δημιουργία Κέντρου Αγώνα** χωρίς τον υποταγμένο συνδικαλισμό, η τεραστίων διαστάσεων καταστολή από την πλευρά του κράτους, η μεγάλη λαϊκή συμπαράσταση που ο αγώνας αυτός εξασφάλισε,

χαρακτήρισαν τη μάχη των εξεταστικών του '98 **«ενάντια στον διαγωνισμό της ντροπής»** και τροφοδότησαν με πολύτιμα καύσιμα το μαχόμενο εκπαιδευτικό και εργατικό κίνημα για πολλά χρόνια μετά!

Ο κρατικός, καθεστωτικός συνδικαλισμός της εποχής αναλώθηκε κυρίως σε φραστικές διαφοροποιήσεις από την κυβέρνηση, συρόμενος σε κάποιες μορφές κινητοποιήσεις κάτω από τον μαζικό εκβιασμό των αγωνιζόμενων. Στο εσωτερικό του κινήματος για την τακτική του αγώνα αντιπαρατέθηκαν η γραμμή σύγκρουσης με στόχο την ανατροπή του νόμου 2525/97 και η γραμμή των συμβολικών ενεργειών πολιτικής καταγγελίας και διαμαρτυρίας. Την πρώτη εκπροσώπησαν οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις και μεγάλος όγκος αγωνιστών, με τη γραμμή των Επιτροπών Αγώνα, της συγκρότησης του Κεντρικού Συντονιστικού τους και της κατάληψης των εξεταστικών κέντρων. Τη δεύτερη ακολούθησαν οι συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΚΚΕ και του τότε Συνασπισμού.

Στη διάρκεια του πρώτου διαγωνισμού (11-15/6), 30 εξεταστικά κέντρα σε όλη την Ελλάδα πολιορκήθηκαν από τουλάχιστον 15.000 αδιόριστους αναπληρωτές, μόνιμους εκπαιδευτικούς και από φοιτητές. Η σύγκρουση στον ΑΣΕΠ, με την κινητοποίηση του στρατού και της αστυνομίας, αποτελεί, σε έκταση, τη μεγαλύτερη ρήξη ανάμεσα σε μαχόμενα κοινωνικά κομμάτια και την κυβέρνηση μετά τη μεταπολίτευση. Πρωτοφανής ήταν η αγριότητα των δυνάμεων καταστολής. Ξύλο, δακρυγόνα και χημικά, συλλήψεις και ξυλοδαρμοί. Το υπό κατάληψη 1ο Λύκειο Πεύκης εκκενώνεται από τα ΜΑΤ. Συλλαμβάνονται ο Ν. Γιαννόπουλος και ο Γ. Αλμπάνης. Ακόμα πιο βάρβαρη είναι η επίθεση της αστυνομίας στο 18ο Λύκειο στα Πατήσια. Συλλαμβάνονται οι Γ. Καρούτσος, Β. Αρβανίτης, Δ. Μαργιόλης, Κρ. Ηλιόπουλος, Στ. Φατούρος, Α. Πλεμμένος. Στον Άλιμο τα ΜΑΤ χτυπούν αλύπητα 500 εκπαιδευτικούς. Στη Θεσσαλονίκη η πορεία των εκπαιδευτικών φτάνει έξω από το εξεταστικό κέντρο και χτυπιέται με δακρυγόνα. Υπάρχουν δεκάδες τραυματίες και συλλήψεις. Στην Πάτρα οι διαδηλωτές απωθούνται με χρήση δακρυγόνων και γκλομπς. Στον Έβρο, στη Ροδόπη, στην Κοζάνη, στα Γιάννενα, στο Αργίριο, στον Πύργο, στον Βόλο, στο Ρέθυμνο, στο Ηράκλειο, στη Ρόδο και σε άλλες πόλεις χιλιάδες εκπαιδευτικοί, φοιτητές και εργαζόμενοι μαχητικά και δυναμικά αντιστάθηκαν στην κρατική βία. Εκατοντάδες διαδηλωτές τραυματίστηκαν, δεκάδες συνελήφθησαν και κακοποιήθηκαν. Ο Γ. Αρσένης δηλώνει: *«Είμαι ιδιαίτερα ικανοποιημένος από την ανταπόκριση στον σημερινό διαγωνισμό»!*

Μεγάλη συγκέντρωση συμπάράστασης έγινε την Τρίτη 16/6 στα δικαστήρια για τους συλληφθέντες των προηγούμενων ημερών. Εκεί Τάγμα εφόδου της Χρυσής Αυγής, με επικεφαλής τον υπαρχηγό της Χρυσής Αυγής Α. Ανδρουτσόπουλο (Περίανδρο) τραυμάτισαν πολύ σοβαρά τον Δ. Κουσουρή, μέλος του Κ.Σ. της ΕΦΕΕ, της ΕΑΑΚ, καθώς και τους Γ. Καραμπατσόλη και Η. Φωτιάδη. Ο Δημήτρης Κουσουρής εισήχθη στην εντατική με βαρύτατες κρανιοεγκεφαλι-

κές κακώσεις. Ο Υπουργός Δημοσίας Τάξης Γ. Ρωμαίος ταυτίζοντας κυνικά τα θύματα με τους τραμπούκους δράστες, μιλάει *«για σύγκρουση ακροκινούμενων ομάδων»*.

Ο αγώνας κατά του ΑΣΕΠ αποτελεί μία σφοδρή ταξική σύγκρουση, με χιλιάδες «δρώμενα», με αιχμή του δόρατος τους αδιόριστους και τους αναπληρωτές και ταυτόχρονα μια χρυσή σελίδα αλληλεγγύης, στον βαθμό που οι εκπαιδευτικοί υπεράσπιζαν το δικαίωμα των συναδέλφων τους στον διορισμό και της αξίας των πτυχίων των ΑΕΙ. Δεν είχε ίχνος ιδιοτέλειας και στενού συντεχνιακού συμφέροντος.

Το τελικό χτύπημα στον ν. 2525, παρά τη στήριξη των ΜΜΕ στον Αρσένη, δόθηκε από ένα κύμα μαθητικών καταλήψεων και μαζικών διαδηλώσεων από το Νοέμβριο του 1998 (400 σχολεία υπό κατάληψη) μέχρι το Γενάρη του 1999 (1.050 σχολεία). Η «μεταρρύθμιση» ήταν πλέον πολιτικά νεκρή και ο διάδοχος του Αρσένη στο Υπουργείο Παιδείας ανέλαβε τη συστηματική αποδόμησή της, μετά τις εκλογές του 2000 και την οριακή νίκη του ΠΑΣΟΚ.

Ο αγώνας για τη ματαίωση του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ και την ανατροπή του Ν. 2525 τον Ιούνιο του 1998 ήταν μια σπουδαία έκφραση λαϊκού αγώνα, με εκατομμύρια εντατικά στοιχεία, ο οποίος συνεπήρε χιλιάδες αγωνιστές και γαλβάνισε χιλιάδες νέους ανθρώπους στο καμίνι του αγώνα. Για πρώτη φορά ο κόσμος κατάλαβε πως ο «εκσυγχρονισμός» του Σημίτη δεν είναι αήττητος. Ο εκσυγχρονισμός σταμάτησε να δείχνει τα ψεύτικα, φιλολαϊκά, «σοσιαλιστικά» χαμόγελα κι έδειξε το αληθινό του πρόσωπο. Το πενήνήμερο του αγώνα δεν ηττήθηκε, αλλά άνοιξε την αυλαία των αγώνων του μέλλοντος. Το Υπουργείο Παιδείας τα επόμενα χρόνια υποχρεώθηκε να διορίσει όλους τους αποφοίτους των Παιδαγωγικών

Ακαδημιών - Παιδαγωγικών Τμημάτων και χιλιάδες αδιόριστους καθηγητές, που είχαν δουλέψει ως αναπληρωτές.

Σπουδαίο και σημαντικό ρόλο στη μάχη των εξεταστικών κέντρων και στην αποδόμηση του ν. 2425, έπαιξε η Πανελλήνια Ένωση Αδιόριστων Εκπαιδευτικών (ΠΕΑΕ), όπως αναφέραμε παραπάνω. Η ΠΕΑΕ από το 1990 συσπείρωνε τα πιο μαχητικά και πολιτικοποιημένα τμήματα των αδιόριστων εκπαιδευτικών και υπερασπιζόταν την ύπαρξη και λειτουργία της επετηρίδας διορισμών, διεκδικούσε μαζικούς διορισμούς μονίμων εκπαιδευτικών σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, πτυχία με κατοχυρωμένα εργασιακά δικαιώματα, συνδικαλιστικά δικαιώματα για όλους τους ελαστικά εργαζόμενους εκπαιδευτικούς (αναπληρωτές-ωρομίσθιους) και ένταξή τους στα συνδικάτα της εκπαίδευσης (ΔΟΕ-ΟΛΜΕ), προχωρώντας με νέους τρόπους συνδικαλιστικής και πολιτικής δράσης, καθιερώνοντας τον μαχητικό ακτιβισμό στον χώρο της συνδικαλιστικής έκφρασης των εκπαιδευτικών της Δημόσιας Εκπαίδευσης, συμμετέχοντας ενεργά και καθοριστικά σε όλες τις μεγάλες εκπαιδευτικές απεργίες και μάχες της περιόδου. Από το καλοκαίρι του 1997 που ο ν. 2525 δόθηκε στη δημοσιότητα μέχρι και τη μάχη για την ακύρωση του διαγωνισμού, η ΠΕΑΕ είχε προχωρήσει σε εκατοντάδες μαχητικές συνελεύσεις, συγκεντρώσεις, πορείες, παρεμβάσεις σε σχολεία, δήμους, Πανεπιστημιακά αμφιθέατρα κ.λπ. Με «δουλειά μυρμηγκιού» είχε αποδομήσει όλα τα επιχειρήματα του Υπουργείου και των υποστηρικτών του νόμου. Παρά τις προσπάθειες του Υπουργείου Παιδείας να διασπάσουν την ΠΕΑΕ (αποχώρηση τμήματος δεξιών συνδικαλιστών αναπληρωτών), αυτή σήκωσε το μεγάλο βάρος του αγώνα.

Η περίοδος μετά το 2000

Ο ερχομός του 21ου αιώνα με τις μεγάλες παγκόσμιες κοινωνικοπολιτικές αλλαγές, όπως ήταν φυσικό, επηρέασαν και την ελληνική κοινωνία φυσικά και την εκπαίδευση. Η κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού, τόσο στο πολιτικό όσο και στο ιδεολογικό πεδίο, συντέινει στην υποχώρηση των κοινωνικών διεκδικήσεων, ενώ επιχειρούνταν σοβαρές, αντιδραστικές αλλαγές στον χώρο της εκπαίδευσης, με βασικά στοιχεία την υποχρηματοδότηση, την ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση (κύρια στην τριτοβάθμια, με την προσπάθεια της εισβολής των ιδιωτικών πανεπιστημίων και την κατάργηση του άρθρου 16 του Συντάγματος), τη μεγαλύτερη σύνδεση με την αγορά. Το κίνημα των εκπαιδευτικών εμφανίζει σημεία «κόπωσης», αφού τόσο η συρρίκνωση των σχολικών μονάδων, όσο και η μη ανανέωση του εκπαιδευτικού δυναμικού, επιδρά σοβαρά στην κινητικότητα του κλάδου. Έτσι, και παρά το γεγονός ότι ο χώρος των Παρεμβάσεων εμφανίζει σοβαρή εκλογική ενίσχυση, υπάρχει αναντιστοιχία με τους αγώνες που θα έπρεπε να αναπτυχθούν.

Ο νόμος 2986/2002

Το 2002 επί υπουργίας Π. Ευθυμίου ψηφίζεται ο νόμος 2986/2002 *«Οργάνωση των περιφερειακών υπηρεσιών της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου και των εκπαιδευτικών, επιμόρφωση των εκπαιδευτικών και άλλες διατάξεις»*. Κι αυτό γίνεται γιατί τα προεδρικά διατάγματα Αρσένη για την αξιολόγηση τέσσερα χρόνια περίμεναν ανενεργά. Το φάντασμα του επιθεωρητισμού επιστρέφει με τον «Τριπλό» νόμο 2986/2002 και το «καθηκοντολόγιο» (ΦΕΚ 1340-16.10.2002). Η αγορά εργασίας και ο νεοφιλελευθερισμός θέλουν ένα ευέλικτο, φτηνό και πειθαρχημένο σχολείο, με υπερεξουσίες στη διοίκηση, με τον εκπαιδευτικό πενόμενο και υποταγμένο, με τον μαθητή δέκτη κατακερματισμένων πληροφοριών-δεξιοτήτων.

Το 2004 χαρακτηρίζεται από τη διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σύμφωνα με τη Σύνοδο της Κοπεγχάγης (Δεκέμβρης 2002), από 1η Μάη 2004 άλλες 10 χώρες προσχώρησαν στην Ευρωπαϊκή Ένωση των 15. Στη χώρα μας η νέα κυβέρνηση της ΝΔ είναι αποφασισμένη να βαθύνει τη νεοφιλελεύθερη πολιτική. Από τις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης και τις τοποθετήσεις της νέας ηγεσίας του ΥΠΕΠΘ κατά τις συναντήσεις με το ΔΣ της ΟΛΜΕ προκύπτει ότι βασικός άξονας των μεγάλων επιλογών της κυβέρνησης είναι το τρίπτυχο: **«Ευρωπαϊκή προοπτική, αγορά εργασίας, αξιολόγηση»**. Οι αποφάσεις των εκπαιδευτικών έρχονται ουσιαστικά σε απόλυτη αντίθεση με τους 3 αυτούς άξονες. Η Ευρωπαϊκή προοπτική σημαίνει στην πραγματικότητα περιορισμό της δημόσιας δωρεάν παιδείας, μεγαλύτερη σύνδεση του περιεχομένου της εκπαίδευσης με τις ανάγκες της αγοράς, έμφαση στην κατάρτιση για την πλειονότητα των μαθη-

τών αντί της μόρφωσης, αντιμετώπιση της εκπαίδευσης ως επένδυσης με μετρήσιμα αποτελέσματα ως προς τη συμβολή της στον «ανταγωνισμό».

Η απεργία των έξι εβδομάδων από τους δασκάλους (Φθινόπωρο 2006)

Τη σκυτάλη των κινητοποιήσεων παίρνει, κατά κύριο λόγο, η Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση, όπου ο μεγάλος όγκος των νέων δασκάλων δίνει αέρα φρεσκάδας στη ΔΟΕ, που για μεγάλο χρονικό διάστημα έμοιαζε παροπλισμένη. Η απεργία του 2006 ήταν η πιο σημαντική έκφραση αγώνα στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση, την οποία αρνήθηκε να ακολουθήσει ο κυβερνητικός, εργοδοτικός συνδικαλισμός της ΟΛΜΕ.

Στις 18/09/2006 ξεκίνησε μια από τις μεγαλύτερες σε ένταση και σε έκταση απεργιακές κινητοποιήσεις δασκάλων και νηπιαγωγών. Μια απεργία διάρκειας, με τη μορφή επαναλαμβανόμενων πενήτημερων, που αποφασίστηκε στη ΓΣ αντιπροσώπων της ΔΟΕ. Απόφαση που ψηφίστηκε από Παρεμβάσεις, ΠΑΣΚΕ, Αυτόνομη Παρέμβαση και καταψηφίστηκε από ΔΑΚΕ και ΕΣΑΚ.

Πραγματοποιήθηκαν μερικά από τα μεγαλύτερα σε παλμό και δυναμικότητα συλλαλητήρια, με τη συμμετοχή και της ΟΛΜΕ, η οποία στο ίδιο διάστημα προκήρυξε 48ωρες απεργίες κάθε εβδομάδα.

Σε ανακοινώσεις της η ΔΟΕ τόνιζε: «Ξεκινά τη Δευτέρα 18/9/2006 η πενήτημερη απεργιακή κινητοποίηση των 72.000 εκπαιδευτικών της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Μια κινητοποίηση που έχει ως στόχο να διεκδικήσει λύσεις στα οξυμένα προβλήματα της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης και των εκπαιδευτικών» (15/9/2006).

Η απεργία συγκρούστηκε με τη γραμμή των κατευθύνσεων ΕΕ, ΟΟΣΑ, των οικονομικών συνταγμάτων της ΕΕ και με τη γραμμή του «εφικτού» εντός των ορίων της πολιτικής τους. Η διεκδίκηση του αιτήματος “1400 ευρώ για όλο τον λαό συναντήθηκε με την ευρεία δυσaréσκεια των εργαζομένων για τη μακρόχρονη λιτότητα και τη φτώχεια, σε μια εποχή που ευημερούσαν οι αριθμοί. Ο αγώνας για δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, κόντρα στην προσπάθεια κυβέρνησης και υπερεθνικών οργανισμών για ιδιωτικοποίηση/εμπορευματοποίηση, έδωσε στην απεργία την αναγκαία πολιτική δυναμική, κέρδισε την αλληλεγγύη και τη στήριξη του λαού.

Είναι εξίσου σημαντικό πως η απεργία στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση πήρε το νήμα από τις μεγάλες φοιτητικές καταλήψεις-κινητοποιήσεις του καλοκαιριού ενάντια στην αντιδραστική μεταρρύθμιση της Μαριέττας Γιαννάκου και τροφοδότησε με τη σειρά της το νέο κύμα καταλήψεων και του μεγαλειώδους φοιτητικού κινήματος που ακολούθησε, **με αποτέλεσμα την ακύρωση της Συνταγματικής Αναθεώρησης του άρθρου 16 και άλλων άρθρων όπως η άρση της μονιμότητας**. Απέσπασε 105€ μηνιαία αύξηση, μείωση του αριθμού των μαθητών σε 25

ανά τμήμα, επέβαλε την μονοετή υποχρεωτική προσχολική αγωγή.

Είναι αξιοσημείωτο ότι και το 2006 η ΕΣΑΚ κατακεραύνωνε τον μεγαλειώδη αγώνα των Δασκάλων, καταψηφίζοντας και στην ΟΛΜΕ τον συντονισμό με την μορφή των 5ήμερων επαναλαμβανόμενων απεργιών. Τόνιζαν μεταξύ άλλων: «...επιλέγονται προωθημένες μορφές κινητοποιήσεων, στη λογική των 5ήμερων επαναλαμβανόμενων απεργιών (...) εξυπηρετούν όμως μια χαρά τις προεκλογικές ανάγκες του ΠΑΣΟΚ, λίγες μόλις μέρες πριν τις δημοτικές εκλογές του Οκτώβρη (...) Όσο για τις παρατάξεις των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ και του ΣΥΝ (...) αναλαμβάνουν πλέον τον ρόλο τους ως αριστερά δεκανίκια του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή ρόλο ενεργητικού υποστηρικτή των αντιεκπαιδευτικών αναδιαρθρώσεων». (Συνέδριο ΔΟΕ, 75η ΓΣ αντιπροσώπων: Για τη γέννηση της «κεντροαριστερής συμμαχίας»). Μάλιστα όταν η απεργία βρισκόταν στη δεύτερη εβδομάδα κι ενώ συνεδρίαζε η ΟΛΜΕ, η ΔΕΕ (ΠΑΜΕ) πρότεινε 3ήμερη απεργία. Στη συνέχεια στις ΓΣ πρότεινε 48ωρη! Είναι η ηγεσία του ΠΑΜΕ (ΔΕΕ) που αυτή την περίοδο χαρακτήριζε τις φοιτητικές καταλήψεις «*άλμα στο κενό*» που διευκολύνει «*το πέρασμα της κυβερνητικής πολιτικής για την Ανώτατη Εκπαίδευση*» με αποτέλεσμα να μην «*ολοκληρώνεται το εκπαιδευτικό εξάμηνο και να χάνεται η εξεταστική*» (Ριζοσπάστης, 27/5/06). Αποκαλεί μάλιστα τους φοιτητικούς αγώνες «*πολιτικό τυχοδιωκτισμό*», τονίζοντας κόντρα στις μαζικές φοιτητικές συνελεύσεις ότι «*επιδιώκουμε να είναι ανοιχτά τα πανεπιστήμια*» (Ριζοσπάστης, 31/5/06)!

2008: Υπονόμηση – Συκοφαντία

Όταν στην ΟΛΜΕ κατατίθεται το 2008 η πρόταση για απεργία διαρκείας, το ΠΑΜΕ καταθέτει πρόταση για μία 48ωρη! Και στη συνέχεια για δύο 48ωρες! Ενώ επικαλείται τους αγώνες και τον συντονισμό με τα εργατικά σωματεία, δεν καταθέτει τέτοιες προτάσεις, δεν παίρνει πρωτοβουλίες, δεν κατεβάζει σε αγώνες με κλιμάκωση και προοπτική ούτε ένα από τα σωματεία που ελέγχει. Την ίδια ώρα η επαναστατική φλυαρία και οι ύβρεις δίνουν και παίρνουν.

Η απεργία χαρακτηρίζεται «*πράξη τυχοδιωκτική και επικίνδυνη για το εκπαιδευτικό κίνημα*». «*Η απεργία της γαλοπούλας*» είναι σχέδιο του ΠΑΣΟΚ που υπηρετεί τις προεκλογικές του σκοπιμότητες και την αγωνιώδη προσπάθειά του να κερδίσει πόντους στο «*κινηματικό και κοινωνικό του προφίλ*»(...) Το έργο το έχουμε ξαναδεί το 2006 με την απεργία της ΔΟΕ(...) Το ΠΑΜΕ είναι ανοιχτό σε κάθε μορφή πάλης, από στάση εργασίας μέχρι τη «*νέα έφοδο στα χειμερινά ανάκτορα*», αναμφισβήτητο και με την απεργία διαρκείας.» (Ριζοσπάστης, Σ., 18/10/08). Το μόνο αναμφισβήτητο είναι ότι πρόκειται για μνημείο ασυνέπειας λόγων και πράξης και πολιτικού αμοραλισμού. Μια τέτοια λογική εγκλωβίζει το συνδικαλιστικό κίνημα στον κοινοβουλευτισμό και την ψηφοθηρία. Να μην κερδίσει το ΠΑΣΟΚ και να κερδίσουμε «*εμείς*». «*Το ΠΑΜΕ δεν υποτάσσει την αγωνιστική του πρόταση στους*

αντιπολιτευτικούς σχεδιασμούς του ΠΑΣΟΚ» (Ριζοσπάστης, 14/10/08). Μήπως, όμως, με την εναντίωση στους αγώνες και την ανέξοδη κοινοβουλευτικού τύπου διαμαρτυρία γίνεται ο καλύτερος σύμμαχος της κυβέρνησης;

Είναι αλήθεια ότι από την αρχή της χρονιάς το ΠΑΜΕ προετοίμαζε το έδαφος ενάντια σε κάθε ενωτική πρωτοβουλία και συντονισμό, με ύβρεις και αστήρικτες καταγγελίες εναντίον κάθε αριστερής παράταξης. Καταψήφισε κάθε πρόταση για συντονισμό των ΕΛΜΕ με τους ΣΕΠΕ, με το σκεπτικό ότι πρόκειται «για «το ίδιο κακοπαιγμένο σενάριο» που επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο» από τις «Παρεμβάσεις» (ΠΑΜΕ Εκπαιδευτικών Πειραιά, Ριζοσπάστης, 20/9/08). Και ακόμα πιο συκοφαντικά: «Στις εκπαιδευτικές Ομοσπονδίες (ΔΟΕ – ΟΛΜΕ) οι συμμαχίες της ΠΑΣΚ με τις ψευτοαριστερές παρατάξεις (ΑΓ. ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ – ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ – ΑΥΤ. ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ) συναινούν και γίνονται μοχλοί διευκόλυνσης και υλοποίησης των αντιλαϊκών – αντιεκπαιδευτικών επιλογών της ΕΕ και του μεγάλου κεφαλαίου». (ΠΑΜΕ Εκπαιδευτικών, Ριζοσπάστης, 20/9/08).

2010 - 2013: Στην κόλαση ΕΕ και ΔΝΤ

Ανήμερα της εθνικής επετείου 25 Μαρτίου 2010, οι 16 της Ευρώπης, με πρωτοκαθεδρία της Μέρκελ, αποφάσισαν, με πρόσχημα τη δημοσιονομική κρίση, να ρίξουν το «τρίτο κύμα», μετά τις περικοπές και το φορολογικό. Στις 23 Απριλίου 2010 ο Γ. Παπανδρέου σε πλήρη συμφωνία και συνεννόηση με την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΔΝΤ ανακοινώνει από το Καστελόριζο την είσοδο της χώρας στα μνημόνια. Μνημόνια, Μεσοπρόθεσμα Προγράμματα, Δανειακές Συμβάσεις προωθούν γιγαντιαίες αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις σε βάρος του λαού και της νεολαίας, απολύσεις, περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, κατάργηση ασφαλιστικών δικαιωμάτων, ιδιωτικοποιήσεις των δημόσιων κοινωνικών αγαθών, πλειστηριασμοί κ.α. Το σύμφωνο για το ευρώ διαμορφώνει μια νέα οικονομική χούντα και την ολοκληρωτική επιβολή των νόμων της αγοράς σε βάρος όλων των λαών της Ευρώπης με «υπόδειγμα» τη δική μας χώρα.

Η σκληρή αντιλαϊκή επίθεση οδηγεί σε μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις με σειρά πανεργατικών απεργιών, πολύ μαζικών συλλαλητηρίων, πολύμορφων αγωνιστικών δράσεων σε όλη τη χώρα (π.χ. πλατείες). Μαζί με τη μαζικότητα των κινητοποιήσεων αυξάνεται η καταστολή και ο αυταρχισμός.

Η επίθεση αυτή ενισχύεται με μοχλό το νέο μισθολόγιο, τον νόμο για την «αναβάθμιση του εκπαιδευτικού» και τις αντιδραστικές προτάσεις για τη διοίκηση της εκπαίδευσης, την τεχνολογική εκπαίδευση και το «νέο» Λύκειο, την αξιολόγηση-χειραγώγηση και την κατηγοριοποίηση των σχολείων. Με τις περικοπές; δαπανών, τις συγχωνεύσεις σχολείων, τον αντιδραστικό Καλλικράτη στην εκπαίδευση και την «αποκέντρωση», την απαγόρευση των προσλήψεων. Με

τη μισθολογική, εργασιακή, ασφαλιστική εξαθλίωση του εκπαιδευτικού και την περιστολή της παιδαγωγικής ελευθερίας. Σε διοικητικό επίπεδο προωθείται μια βαθιά αντιδραστική αλλαγή με το σχέδιο «Καλλικράτης», που προβλέπει κατάργηση των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων και Κοινοτήτων, αλλά και συνενώσεις Δήμων. Συνδέεται και με την περιβόητη «αποκέντρωση» στην εκπαίδευση.

◆ Οι μαχόμενοι εκπαιδευτικοί συμμετείχαν στις πανεργατικές κινητοποιήσεις ενάντια στην εφαρμογή του πρώτου και του δεύτερου μνημονίου. Επίσης ανεξάρτητα από τη συνολική θέση, που μπορεί να έχει κανείς, πολλοί συνάδελφοι συμμετείχαν τον Μάιο- Ιούνιο 2011 «στο κίνημα των αγανακτισμένων. Η ηγεσία της ΟΛΜΕ κράτησε θετική στάση. Ήταν σημαντική εμπειρία η συμμετοχή σε διάφορες ομάδες εργασίας και κυρίως οι καθημερινές συνελεύσεις στην Κάτω πλατεία. Ακόμα υπήρξαν βραδιές με σημαντική εργατική παρουσία και κινητοποίηση. Ως αγωνιστικές Παρεμβάσεις συμβάλαμε όσο μπορούσαμε στις αγωνιστικές εξάρσεις, με κορυφαία την αντίσταση στην ψήφιση του μακροπρόθεσμου (28-30 Ιουνίου 2011) και την καταγγελία της αντεργατικής πολιτικής και της βάρβαρης καταστολής που τη συνόδευε όλο εκείνο το διάστημα.

Μάης 2013: Η απεργία που δεν έγινε

Ένα χρόνο μετά το εκλογικό τεστ, η τρικομματική Λερναία Ύδρα καταπίνει μισθούς – συντάξεις – νέους ανθρώπους – δημόσιο πλούτο. Τα τελευταία επεισόδια με την απεργία των εκπαιδευτικών και την ΕΡΤ αποδεικνύουν ότι η πυγμή είναι συνώνυμο της λιτότητας.

● **Πέμπτη – Κυριακή (25-28 Απριλίου 2013): Το πολυνομοσχέδιο ανοίγει τον ασκό του Αϊόλου – Απεργία προτείνουν οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ.** Το περίβλοπο πολυνομοσχέδιο με τίτλο «Επείγοντα μέτρα εφαρμογής των ν. 4046/2012,

4093/2012 και 4127/2013» που δημοσιοποιεί η τρικομματική κυβέρνηση, με νέα χαράτσια και κατασχέσεις, με αύξηση του ωραρίου των εκπαιδευτικών που, εκτός των άλλων, οδηγεί σε απόλυση 10.000 αναπληρωτές. Συνεχίζονται, ταυτόχρονα, οι αθρόες διώξεις- αργίες «δί' ασήμαντον αφορμήν», αλλά ακόμη και για πολιτικοσυνδικαλιστικούς λόγους. Σύντομα, επίσης, ετοιμάζεται η τρόικα εσωτερικού να στρέψει σε ακόμη πιο αντιδραστική κατεύθυνση το Γενικό και Τεχνολογικό Λύκειο (πανελλαδικού τύπου εξετάσεις από την Α' Λυκείου, ένταση ταξικών φραγμών και επιλεκτικότητας, ιδιωτικοποίηση, «μαθητεία» δηλαδή απλήρωτη εργασία αντί για εκπαιδευτική διαδικασία κλη). Και, βεβαίως, εκκρεμεί η υπογραφή του ΠΔ για την κακόφημη αξιολόγηση, ενώ έχει ήδη ψηφιστεί η αντίστοιχη διάταξη για την «Ανεξάρτητη Αρχή Ποιότητας».

• Οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ στο ΔΣ της ΟΛΜΕ: **«Η πρόταση που καταθέσαμε προς το Δ. Σ. της ΟΛΜΕ, την ώρα που η πλειοψηφία του «ποιεί την νήσσαν» και σιωπά, είναι συγκεκριμένη. Να προκηρυχθεί από σήμερα Παρασκευή 26 Απρίλη η 48ωρη απεργία που εκκρεμεί από προηγούμενη απόφαση της Γενικής Συνέλευσης των προέδρων για 17 και 20 Μάη. Να γίνει ΓΣ των προέδρων στις 18 Μαΐου για να αποφασιστεί κλιμάκωση των απεργιακών κινητοποιήσεων στις επόμενες μέρες των εξετάσεων. Το νέο πολυνομοσχέδιο της Τρόικας και της κυβέρνησης δεν χτυπάει μόνο το ωράριο των εκπαιδευτικών. Προωθεί τις απολύσεις σε όλο το δημόσιο, τη φοροληστεία και την αρπαγή καταθέσεων και ακινήτων! Πρέπει να ανατραπεί, με συσπείρωση των εκπαιδευτικών, ακόμα και με απεργίες μέσα στις εξετάσεις! Να ανατραπεί με ξεσηκωμό όλου του δημοσίου, όλης της κοινωνίας που πλήττεται από αυτό το πολυνομοσχέδιο!»**

• Η επιχείρηση επιστράτευσης των καθηγητών έχει ξεκινήσει. Χαρακτηριστικός είναι ο τίτλος από το σχετικό ρεπορτάζ στο «ΕΘΝΟΣ»: **«ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥ-**

ΣΗ, ΑΝ ΓΙΝΕΙ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ» (Πέμπτη 9/5) Αξιομνημόνευτη η τελευταία παράγραφος από το συγκεκριμένο ρεπορτάζ: «Υπενθυμίζεται ότι μόνο η παράταξη που πρόσκειται στο ΚΚΕ είχε αρνηθεί να γίνουν κινητοποιήσεις κατά την περίοδο των Πανελλαδικών και είχε προτείνει 48ωρη απεργία πριν από την έναρξη των εξετάσεων, 14 και 15 Μαΐου. Μάλιστα το ΠΑΜΕ είχε κατηγορήσει την ΟΛΜΕ «ότι παίζει το παιχνίδι της κυβέρνησης», φέρνοντας τη λαϊκή οικογένεια σε σύγκρουση με το συνδικαλιστικό κίνημα. Μιλάνε για απεργία διαρκείας στις εξετάσεις και αναγνωρίζουν ότι είναι δεδομένο ότι η κοινωνία θα είναι απέναντί μας (...) είναι δεδομένη η εκθρόνηση».

Μπροστά στην οργή και τον αναβρασμό του κλάδου, οι κυβερνητικές παρατάξεις αναγκάζονται να συμφωνήσουν την Παρασκευή το πρωί στο ΔΣ και με ψήφους 9 υπέρ και 2 κατά (ΠΑΜΕ), ψηφίζεται εισήγηση προς τις Γενικές Συνελεύσεις των ΕΛΜΕ για μια 24ωρη απεργία στις 17 Μαΐου που ξεκινούν οι Πανελλαδικές, μια Πενθήμερη από 20 μέχρι 25 Μαΐου και στη συνέχεια γενικές συνελεύσεις για επαναλαμβανόμενες απεργίες.

«Οι εξετάσεις θα γίνουν ομαλά και στην ώρα τους», διαλαλεί ο Υπουργός ... Πολέμου Κ. Αρβανιτόπουλος. Αξιομνημόνευτες και οι δηλώσεις της Μ. Δελλή προέδρου της Ομοσπονδίας Συλλόγων Γονέων Πειραιά (ΚΚΕ): «Τα παιδιά έχουν το δικαίωμα να πάνε απερίσπαστοι να γράψουν στις Πανελλαδικές. Σε λίγες ημέρες κρίνεται η ζωή τους και θέλει ιδιαίτερη προσοχή το πώς θα χειριστούν το θέμα οι εκπαιδευτικοί» (ΕΘΝΟΣ, 11/5).

● **Δευτέρα – Τετάρτη (13-15 Μαΐου). Η Δημοκρατία του... γύψου και η εκπαίδευση – στρατόπεδο. Από τη συσπείρωση στο συνδικαλιστικό πραξικόπημα.** Από τη Δευτέρα μοιράζονται τα φύλλα επίταξης. Η εκπαίδευση στο χακί και η αστική δημοκρατία στον γύψο! Για το «καλό» των παιδιών μετατρέπεται σε «απέραντο στρατόπεδο η Παιδεία»! Οι ολετήρες των βασικών δικαιωμάτων και ελευθεριών επιβάλουν τον «νόμο και την τάξη» με την προληπτική επιστράτευση, γιατί «απειλούνται σοβαροί κίνδυνοι για τη δημόσια τάξη και την υγεία των υποψηφίων», μετατρέποντας έτσι μια μελλοντική κινητοποίηση σε «ιδιώνυμο αδίκημα»! Μετά την εξέλιξη αυτή η ΟΛΜΕ καλεί ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ να κηρύξουν 24ωρη πανελλαδική απεργία στις 17 Μαΐου, μέρα έναρξης των εξετάσεων, για να καταδικάσουν τον κυβερνητικό αυταρχισμό και να στηρίξουν τα κοινωνικά αγαθά που απειλούνται με εξαφάνιση. ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚ στην ΑΔΕΔΥ όχι μόνο δεν ψηφίζουν μια τέτοια πρόταση, αλλά πιάνονται από την ...επαναστατική πρόταση του ΠΑΜΕ και ψηφίζουν απεργία για Τρίτη 14/5, ημέρα που πραγματοποιούνται οι Γενικές Συνελεύσεις των καθηγητών! Σε δήλωσή τους οι εκπρόσωποι των Παρεμβάσεων σε ΟΛΜΕ και ΔΟΕ αναρωτιούνται: «**Ηλίθιοι ή ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ; ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΗΡΥΞΗ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΑΔΕΔΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 14/5 ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17/5 ΟΠΩΣ ΖΗΤΗΣΕ Η ΟΛΜΕ.**»

Μέσα σε αυτό το κλίμα τρομοκρατίας πραγματοποιούνται πρωτοφανείς σε μαζικότητα ΓΣ, με πάνω από 25.000 εκπαιδευτικούς να υπερψηφίζουν την απεργιακή πρόταση, η οποία στη ΓΣ των Προέδρων συγκεντρώνει το 92% των ΕΛΜΕ. Στις 15 Μαΐου ήταν πρωτοφανές το συνδικαλιστικό πραξικόπημα στη Συνέλευση των προέδρων των ΕΛΜΕ μετά τη στροφή των ΔΑΚΕ – ΠΑΣΚΕ – ΣΥΝΕΚ. Αλλοιώνεται από τις αποφάσεις στα κομματικά γραφεία η βούληση του κλάδου για απεργία. Αν και η απεργία συγκεντρώνει το 92%, πραξικοπηματικά μπαίνει και δεύτερη ψηφοφορία, αν υπάρχουν οι όροι και οι προϋποθέσεις. Τα λευκά προσμετρώνται στα κατά και με τον πιο άδοξο τρόπο η απεργία σπάει, αφήνοντας κομμάτια και συντρίμια, αλλά και πολύ θυμό που μπορεί να μετασχηματιστεί σε δύναμη οργανωμένης αντίστασης. Οι Παρεμβάσεις επέμειναν πως οφείλαμε να υλοποιήσουμε την εντολή των χιλιάδων συναδέλφων και να προχωρήσουμε στην απεργία και ότι ο αγώνας θα ξεδιπλωθεί το επόμενο διάστημα παρά τα πραξικοπήματα και την πολιτική επιστράτευση.

• **13/6/2013 Το σπάσιμο της επιστράτευσης.** Την Πέμπτη 13/6/2013, ημέρα γενικής πανελλαδικής απεργίας δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, μεγάλος αριθμός επιστρατευμένων καθηγητών έσπασε την πολιτική επιστράτευση και απήργησε σε όλη την Ελλάδα ενάντια στο κλείσιμο της ΕΡΤ, όταν η κυβέρνηση επέβαλε το «μαύρο» της ιδιωτικοποίησής της. Παρόλο που ασκήθηκαν πιέσεις και εκτοξεύθηκαν απειλές για διώξεις και αργίες σε δεκάδες απεργούς, παρόλο που περιφερειακοί διευθυντές δήλωναν ότι δεν έχουν απεργούς στην περιοχή τους τη στιγμή που επώνυμοι συνδικαλιστές των Αγωνιστικών Παρεμβάσεων είχαν δημόσια δηλώσει σε εφημερίδες και τοπικά ραδιόφωνα ότι είναι απεργοί, **η ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ έσπασε!**

Η απεργία των καθηγητών 16-25/9/2013, ενάντια στην απόλυση των εκπαιδευτικών της ΤΕΕ

Στο 16ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ οι Παρεμβάσεις προτείνουν απεργία διάρκειας από την αρχή της νέας σχολικής χρονιάς. Η πρόταση αυτή υπερψηφίστηκε. 2.500 εκπαιδευτικοί των ΕΠΑΛ βγήκαν σε διαθεσιμότητα, με στόχο την οριστική απόλυση τους, αντίστοιχα 50 μαθητικές ειδικότητες των ΕΠΑΛ καταργούνται και παραδίδονται στα ιδιωτικά ΙΕΚ, χιλιάδες μαθητές των ειδικοτήτων αυτών εκδιώκονται από το δημόσιο σχολείο. Οι 2.500 εκπαιδευτικοί εντάσσονται στις 12.500 απολύσεις από το δημόσιο που συμφώνησε η κυβέρνηση με Τρόικα (ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ) ήδη από το δεύτερο Μνημόνιο τον Φλεβάρη του 2012. Το γεγονός αυτό πυροδότησε τη συγκρότηση και την ανάπτυξη του μεγάλου κινήματος της διαθεσιμότητας. Ήδη εν μέσω καλοκαιριού πραγματοποιούνται μεγάλες διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις, παρεμβάσεις σε κάθε πόλη, σε δημόσιες πολιτιστικές και άλλες εκδηλώσεις, φτιάχνονται συντονιστικά αγώνα, τα ΕΠΑΛ μετατρέπονται σε κέ-

ντρα αγώνα. Την ίδια περίοδο εν μέσω καλοκαιριού, η κυβέρνηση ψηφίζει τον νόμο έκτρωμα του Αρβανιτόπουλου για το νέο Λύκειο και την ΤΕΕ, τις μεταγυμνασιακές σχολές κατάρτισης. Χιλιάδες εκπαιδευτικοί οδηγούνται σε υποχρεωτικές μετατάξεις στην πρωτοβάθμια με την απειλή της απόλυσης.

Οι ΓΣ των ΕΛΜΕ στις 4 και 5 Σεπτέμβρη ήταν μαζικές και μαχητικές. Η απεργία διαρκείας –με επαναλαμβανόμενες πενήνήμερες– άρχισε με συμμετοχή 90%-70.000 απεργοί! Απεργιακές επιτροπές, απεργιακές φρουρές, μαζικές μαχητικές κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα. Ύστερα από μια περίοδο σχετικής αδράνειας και εσωστρέφειας το εκπαιδευτικό κίνημα σηκώνει κεφάλι και πραγματοποιεί 8 μέρες απεργίας με ποσοστά (τις πρώτες ιδιαίτερα ημέρες) που θυμίζουν τις δεκαετίες '80 και '90. Η μορφή που επιλέχθηκε για τον αγώνα, στο βαθμό που η ΟΛΜΕ δεν είχε εισήγηση, ήταν οι πενήνήμερες επαναλαμβανόμενες απεργίες, τις οποίες στήριξαν στις ΓΣ της οι Παρεμβάσεις και οι ΣΥΝΕΚ. Οι ΠΑΣΚ - ΔΑΚΕ σφύριζαν διάφορα με τοπικές προτάσεις, ενώ το ΠΑΜΕ είχε την πρόταση για 48ωρη απεργία, πρόταση που επαναλάμβανε μονίμως και μονότονα. Στις 20/9 η β' πενήνήμερη απεργία που εισηγήτο η μεγάλη πλειονότητα των ταξικών συνδικαλιστών, ένα μέρος των ΣΥΝΕΚ και πλήθος τίμιων ανθρώπων της βάσης, κέρδισε το 65,9% (απαιτούσε λόγω καταστατικού 66,6%), ενώ τα ποσοστά της απεργίας ακουμπούσαν ακόμα υψηλές συμμετοχές και πάντως πολύ υψηλότερες από αυτές των 24ωρων και 48ωρων εθιμοτυπικών απεργιών.

Η μορφή της πενήνήμερης απεργίας λοιδωρήθηκε ή υπονομεύτηκε από τον κρατικό συνδικαλισμό και το ΠΑΜΕ. Στηρίχθηκε σθεναρά από τις Αγωνιστικές Παρεμβάσεις, Αγωνιστικές Κινήσεις και χλιαρά από τις ΣΥΝΕΚ. Στις 25/9 η Γ.Σ. των προέδρων των ΕΛΜΕ, μέσα σ' ένα δηλητηριασμένο κλίμα τού «δεν αντέχουμε», αποφάσισε να διακόψει την απεργία. Το κλίμα αυτό καλλιιεγήθηκε από τη διασπορά κυβερνητικών αυταπατών από τον ΣΥΡΙΖΑ και από την υπονομευτική γραμμή του ΚΚΕ. Είναι αλήθεια ότι η β' βδομάδα (που ξεκίνησε στις 23/9), αντιμετώπισε πολλά προβλήματα συνοχής και συμμετοχής, ενώ η δολοφονία του Παύλου Φύσσα (19/9) από την Χρυσή Αυγή, ως «τυχαίο» γεγονός, άλλαξε τη στόχευση του αγώνα, δημιούργησε νέα δεδομένα, με τον κόσμο να οργίζεται αλλά και να παγώνει βλέποντας την επίθεση να αλλάζει πίστα. Μέχρι τότε όμως ο κοινωνικός αυτοματισμός είχε σπάσει, χιλιάδες εργαζόμενοι γονείς (κι όχι γονείς γενικά – ο όρος είναι διαταξικός και σε τελική ανάλυση απολίτικος) είχαν λάβει μέρος στις απεργιακές επιτροπές και η απεργία έθετε διλήμματα σ' όλο το συνδικαλιστικό κίνημα. Γι' αυτό και βρίσκονται σε απόλυτο λάθος όσοι μηδενίζουν ή ελαχιστοποιούν τον αγώνα εκείνο. Αυτή η μεγάλη απεργιακή κινητοποίηση έκλεισε την πόρτα στις οριστικές απολύσεις των εκπαιδευτικών, όπως προβλεπόταν, και πυροδότησε την συνέχεια των πολύμορφων αγώνων μέχρι την δικαίωση με την επιστροφή των εκπαιδευτικών και των καταργημένων ειδι-

κοτήτων στο Δημόσιο σχολείο. Ήταν καθοριστική η ευθύνη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (σε ΔΟΕ, ΑΔΕΔΥ, ΠΟΕ-ΟΤΑ, ΠΟΕΔΗΝ κ.λπ.) που αρνήθηκαν τη συγκρότηση ενός ευρύτερου απεργιακού μετώπου, είτε με μορφές (48ωρες ΑΔΕΔΥ) που έσπαζαν τη συμπόρευση στην απεργία διάρκειας, είτε δια της απόλυτης σιγής, όπως η κατάπτυστη στάση της ΓΣΕΕ ή δια της πλήρους αδράνειας του ΕΚΑ (πρωτοκαθεδρία ΠΑΜΕ). Οι κύριες ευθύνες ανήκουν στον κυβερνητικό συνδικαλισμό των ΠΑΣΚΕ – ΔΑΚΕ.

Τα δύο βασικά συνθήματα - προτάγματα της απεργίας, «όχι στις απολύσεις», «όχι στην έξωση μαθητών και καθηγητών από το σχολείο» ήταν αυτά που πυροδότησαν τη δυναμική και τη συνέχιση του ανυποχώρητου, αποφασιστικού αγώνα, αυτά που διατήρησαν ακέραια την ισχύ τους για μεγάλο διάστημα και **δεν επέτρεψαν στην κυβέρνηση να βάλει την υπογραφή της σε απολύσεις εκπαιδευτικών.**

Ο πολύμορφος, μαζικός και αποφασιστικός αγώνας των 23 μηνών, που αναπτύχθηκε όλο αυτό το διάστημα, ένωσε εκπαιδευτικούς σε διαθεσιμότητα, διοικητικούς πανεπιστημίων, σχολικούς φύλακες, καθαρίστριες, απολυμένους της ΕΡΤ, με χιλιάδες εργαζομένους στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Ο αγώνας αυτός που δόθηκε, τόσο μέσα από τα σωματεία μας, όσο και τα συντονιστικά των εκπαιδευτικών σε διαθεσιμότητα ήταν πολύμορφος, με εκατοντάδες διαδηλώσεις και καταλήψεις σε όλη τη χώρα, κάψιμο διαπιστωτικών πράξεων, «συμβόλαιο τιμής», συναυλίες κλπ, με αποκορύφωμα την πολυήμερη απεργία της ΟΛΜΕ το Σεπτέμβριο του 2013.

Ως Αγωνιστικές Παρεμβάσεις δώσαμε όλες μας τις δυνάμεις.

Υποστηρίζαμε στην πράξη ότι το εκπαιδευτικό κίνημα μπορεί να νικήσει, ότι οι εκπαιδευτικοί σε διαθεσιμότητα και οι καταργημένοι τομείς στα ΕΠΑΛ θα επανέλθουν, κόντρα στη γραμμή των «μάταιων αγώνων», κόντρα στην αναμονή αλλαγής κυβέρνησης, που έσπερναν την απόγνωση, οδηγούσαν σε «ατομικές» λύσεις και σε ανθρωποφαγία. **Και είχαμε δίκιο!** Η επιστροφή των εκπαιδευτικών αποδεικνύει για άλλη μια φορά ότι η ελπίδα βρίσκεται πάντοτε και μόνο μέσα στους αγώνες.

Συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ (2015 – 2019)

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ συντηρεί όλη την αντιεκπαιδευτική πολιτική των μνημονίων και την προχωρά ακόμα περισσότερο. Αντιεκπαιδευτικοί νόμοι που συνθλίβουν τη νέα γενιά στις μυλόπετρες των ταξικών εξεταστικών κάτεργων και της μαύρης εργασίας - μαθητείας. Μηδενικοί διορισμοί μονίμων εκπαιδευτικών. Γενίκευση της ελαστικής και επισφαλούς εργασίας. Επιβολή νέας και βαθύτερης φτώχειας διάρκειας για δεκάδες χιλιάδες εκπαιδευτικούς μέσω

του νέου μισθολογίου. Νέα αξιολόγηση – χειραγώγηση, όπως και αν ονομαστεί (αξιολόγηση ή εσωτερική αποτίμηση), αποτελεί το βασικό εργαλείο για την ταξική κατηγοριοποίηση των σχολείων, το όχημα για την κονιορτοποίηση των εργασιακών δικαιωμάτων.

Ιδιαίτερα σε αυτή τη συγκυρία αποκαλύπτεται η γύμνια των συνδικαλιστικών ηγεσιών της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Με ευθύνη των δυνάμεων του κυβερνητικού εργοδοτικού και γραφειοκρατικού συνδικαλισμού (ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ – «παράταξη ΣΥΡΙΖΑ») και τη στάση του ΠΑΜΕ κηρύσσουν «σιγή ασυρμάτου», εμποδίζοντας την αγωνιστική συγκρότηση ενός πανεργατικού κινήματος ενάντια στον νέο αντιλαϊκό οδοστρωτήρα. Χαρακτηριστική ήταν η περίοδος του ασφαλιστικού, με τον αντεργατικό νόμο Κατρούγκαλου.

Η κρίση αυτή διαπερνά και την ΟΛΜΕ, καθώς οι δυνάμεις που συγκροτούν την πλειοψηφία και το προεδρείο της, ΣΥΝΕΚ και ΔΑΚΕ, σχημάτισαν από την πρώτη στιγμή μια «ιερή συμμαχία» με προφανή στόχο να την παραλύσουν, να φιμώσουν τον λόγο της και να τη μετατρέψουν σε χειροκροτητή των βασικών επιλογών της κυβέρνησης και του υπουργείου Παιδείας. Σύρθηκαν και διέσυραν έναν ολόκληρο κλάδο πίσω από τον κακόφημο «Εθνικό Διάλογο». Χαιρέτισαν την επιβολή της μαθητείας, καλώντας την ηγεσία του υπουργείου να προχωρήσει με περισσότερο θάρρος! Επιχείρησαν να «θολώσουν τα νερά» και να αφοπλίσουν τον κλάδο, επαναφέροντας την αξιολόγηση με το μανδύα της «εσωτερικής διαδικασίας αποτίμησης του σχολικού έργου», υποβοηθώντας έτσι το υπουργείο Παιδείας να προχωρήσει στην επιβολή της.

Το 3ο Μνημόνιο που ψηφίστηκε τον Αύγουστο 2015 απ' την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και από τα κόμματα της αντιπολίτευσης ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΠΟΤΑΜΙ καθόριζε την υλοποίηση των αναδιαρθρώσεων Ε.Ε, ΟΟΣΑ, αλλά και την εφαρμογή των προηγούμενων νόμων Αρβανιτόπουλου, Διαμαντοπούλου διάλυσης

Απόφαση του 16ου Συνεδρίου της ΟΛΜΕ για την αξιολόγηση (Ιούλιος 2013)

«Ι) Να μην περάσει οποιαδήποτε προσπάθεια εφαρμογής μηχανισμού αξιολόγησης που διαλύει εργασιακές – εκπαιδευτικές σχέσεις, κατηγοριοποιεί σχολεία, καθλώνει μισθολογικά τους εκπαιδευτικούς και οδηγεί σε απολύσεις. Κανείς αξιολογητής στην τάξη. Ακυρώνουμε στην πράξη τα μέτρα υλοποίησής της με συλλογική δράση – Κατάργηση όλου του θεσμικού πλαισίου που αφορά στην αξιολόγηση.

Ως συνδικαλιστικό κίνημα αντιστεκόμαστε για να μην περάσει η αξιολόγηση – χειραγώγηση, που φέρνει την υποταγή, τη διάσπαση του κλάδου, τη μισθολογική καθήλωση, την άρση της μονιμότητας και τις απολύσεις. Αγωνιζόμαστε για την κατάργηση του ν. 2986 και του καθηκοντολόγιου. Λέμε όχι στην «αυτοαξιολόγηση» και την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας. Κανένας εκπαιδευτικός μέντορας – αξιολογητής. Δεν θα επιτρέψουμε, συλλογικά και με αλληλεγγύη, να μπει κανένας αξιολογητής στην τάξη. Απόσυρση του σχετικού σχεδίου ΠΔ.»

Η απόφαση αυτή αποτέλεσε εργαλείο στον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση του σχολείου που επιχείρησε η κυβέρνηση της ΝΔ με το ΠΔ 152 για την ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Η μάχη εκτυλίχθηκε με μεγάλη σφοδρότητα όλη αυτή την περίοδο.

της δημόσιας Εκπαίδευσης. Μείωση του κόστους και λιτότητα σε όλα τα επίπεδα – μόνιμη κινητικότητα, αξιολόγηση όλων των παραγόντων της σε σύνδεση με επιδόσεις, αποτελεσματικότητα και μισθούς, μαθητεία, για την πλειοψηφία των αποφοίτων της τεχνικής εκπαίδευσης, επιχειρηματικότητα και υποταγή στις ανάγκες των επιχειρήσεων και των εργοδοτών, από τα προγράμματα της τεχνικής εκπαίδευσης μέχρι την έρευνα και τα προγράμματα των Πανεπιστημίων. Ειδικά για την Επαγγελματική Εκπαίδευση καθόριζε και τις αναδιαρθρώσεις που έπρεπε να υλοποιηθούν στην Επαγγελματική Εκπαίδευση έως το τέλος του 2015

«Επαγγελματική κατάρτιση. Επιπλέον, σύμφωνα με τον προϋπολογισμό του 2016 και προκειμένου να επιτύχει τον εκσυγχρονισμό και την επέκταση της επαγγελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης (ΕΕΚ), και με βάση τη μεταρρύθμιση που εγκρίθηκε το 2013 (Νόμος 4186/2013), η κυβέρνηση, έως τον Δεκέμβριο του 2015 (Βασικό παραδοτέο): i) θα θεσπίσει ένα σύγχρονο πλαίσιο ποιότητας για την ΕΕΚ/μαθητεία, ii) θα δημιουργήσει ένα σύστημα για τον προσδιορισμό των αναγκών σε επίπεδο δεξιοτήτων και μια διαδικασία αναβάθμισης των προγραμμάτων και της πιστοποίησης, iii) θα δρομολογήσει πιλοτικές συμπράξεις με περιφερεια-

κές αρχές και εργοδότες το 2015-2016 και iv) θα χαράξει ολοκληρωμένο σχέδιο εφαρμογής του Υπουργείου Εργασίας, του Υπουργείου Παιδείας και του ΟΑΕΔ, με σκοπό την παροχή του απαιτούμενου αριθμού θέσεων μαθητείας για όλους τους σπουδαστές της επαγγελματικής εκπαίδευσης (ΕΠΑΣ και ΙΕΚ) έως το 2016 και για το 33% τουλάχιστον του συνόλου των σπουδαστών της τεχνικής δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης (ΕΠΑΛ) έως το 2016-2017 και v) θα διασφαλίσει μεγαλύτερη συμμετοχή των εργοδοτών και μεγαλύτερη χρήση της ιδιωτικής χρηματοδότησης. Το ακαδημαϊκό έτος 2015-2016 θα λειτουργήσουν περιφερειακές συμπράξεις δημοσίου-ιδιωτικού τομέα.»

Η καταγραφή αυτή των πολιτικών που αναγράφονται στο μνημόνιο και θα πρέπει να εξειδικευθούν απ' την Ελληνική Κυβέρνηση, είναι η υλοποίηση των στόχων των προτεραιοτήτων και των κατευθύνσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τα συστήματα Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης που πρέπει να ισχύσουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο νόμος Αρβανιτόπουλου (4186/2013) προσπάθησε να υλοποιήσει τις κατευθύνσεις της ΕΕ για την εκπαίδευση, θεσμοθετώντας τους δύο βασικούς πυλώνες των προτάσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής:

- 1) α) Την Μαθητεία μετά το Γυμνάσιο στις Σχολές Επαγγελματικής Κατάρτισης, που θεσμοθετήθηκαν ως μεταγυμνασιακά ΙΕΚ που δεν ανήκουν στην τυπική δημόσια εκπαίδευση. Η κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ τις κατάργησε απ' το Υπουργείο Παιδείας, αλλά εξακολουθούσαν να λειτουργούν με ευθύνη άλλων Υπουργείων. Επανήλθαν ως Επαγγελματικές Σχολές Κατάρτισης με τον νόμο Κεραμέως το 2020. β) Τη Μαθητεία στην τάξη ειδικεύσης (4ο έτος) του ΕΠΑΛ. «Η Τάξη Μαθητείας, που εφαρμόζει το δυνάμει σύστημα εκπαίδευσης (μαθητείας) του Ο.Α.Ε.Δ. έχει διάρκεια ένα (1) έτος και περιλαμβάνει Μαθητεία με εκπαίδευση στο χώρο εργασίας, Μάθημα Ειδικότητας και Προπαρασκευαστικά Μαθήματα Πιστοποίησης στη σχολική μονάδα αντίστοιχα. Άρθρο 7»
- 2) Τα αναλυτικά προγράμματα σπουδών της Τεχνικής Εκπαίδευσης «διαμορφώνονται σύμφωνα με τις κατευθύνσεις του ευρωπαϊκού συστήματος πιστωτικών μονάδων για την επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση (European Credit System for Vocational and Education and Training – ECVET), που περιγράφεται στη Σύσταση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 18ης Ιουνίου 2009 (Ε.Ε. C 155/02 της 8.7.2009). Άρθρο 10».

Ο αντικειμενικός στόχος είναι η συρρίκνωση του Δημόσιου πυλώνα της Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και η παράδοση της Επαγγελματικής Κατάρτισης στις επιχειρήσεις προς όφελος της κερδοφορίας τους. Άλλωστε η «προώθηση της μάθησης στο χώρο εργασίας, σε όλες τις μορφές της, με ιδιαίτερη προσοχή στα προγράμματα μαθητείας, με τη συμμετοχή των κοινωνικών εταίρων,

επιχειρήσεων, επιμελητηρίων και παρόχων επαγγελματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης (Ρίγα, 2015)», αποτελεί κεντρικό στρατηγικό στόχο της εκπαιδευτικής πολιτικής στην Ευρωπαϊκή Ένωση για την Τεχνική Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση. Αυτές οι πολιτικές δεν σχεδιάζουν μόνο να μεταφέρουν ένα μεγάλο κομμάτι της πίτας στον ιδιωτικό τομέα. Σχεδιάζουν και με βάση τις ανάγκες των επιχειρήσεων σε εργατικό δυναμικό, σύμφωνα με το επίπεδο ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας και την θέση της στον διεθνή καταμερισμό εργασίας. Πρώτιστος στόχος η μείωση του εργασιακού κόστους. Ο σχεδιασμός των προγραμμάτων σπουδών της Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης με σπονδυλωτό τρόπο και δομημένα με το σύστημα των πιστωτικών μονάδων ECVET επιτελεί αυτόν το στόχο. Όλοι οι νόμοι, απ' αυτόν του Αρβανιτόπουλου το 2013 μέχρι τον τελευταίο του Πιερρακάκη, θεσμοθετούν προς αυτή την κατεύθυνση.

Το σύστημα των πιστωτικών μονάδων οδηγεί στον κατακερματισμό και στην εξατομίκευση των επαγγελματικών προσόντων, που οδηγεί με τη σειρά του στην εξατομίκευση των συμβάσεων εργασίας. Οι τίτλοι σπουδών από μόνοι τους δεν θα πιστοποιούν συγκεκριμένα επαγγελματικά δικαιώματα, αλλά θα αποτελούν μια βασική προϋπόθεση για την ένταξη σε ένα ή περισσότερα επίπεδα του Εθνικού Πλαισίου Προσόντων. Το σύστημα πιστωτικών μονάδων ECVET για την Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση, μαζί με το αντίστοιχο σύστημα ECTS που χρησιμοποιείται ήδη ευρέως στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, θα παίξουν καθοριστικό ρόλο στην ένταξη των εργαζόμενων σε ένα ή και παραπάνω επίπεδα του Εθνικού Πλαισίου Προσόντων, αλλά και στην κατηγοριοποίηση των εργαζομένων, με βάση τις πιστωτικές μονάδες που κατέχουν, στο πλαίσιο ενός επιπέδου. **Ο απώτερος στόχος όλης αυτής της διαδικασίας είναι η μείωση του εργασιακού κόστους ανά μονάδα εργασίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση (Απόφαση Λισαβόνας), με την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας.** Στο μέλλον δεν θα υπάρχουν εργαζόμενοι με επαγγελματικά δικαιώματα με βάση τις σπουδές τους, αλλά εργαζόμενοι με «ομαδοποιημένα προσόντα», που θα εντάσσονται σε μια ή περισσότερες κατηγορίες προσόντων, με τέτοιο τρόπο που σε κάθε κατηγορία θα διαφοροποιούνται μεταξύ τους με βάση τον αριθμό των πιστωτικών μονάδων που θα συγκεντρώνουν κάθε φορά.

Οι κινητοποιήσεις για μαζικούς διορισμούς 2018 – 2019

Μετά από 10 χρόνια παγώματος των διαδικασιών των μεταθέσεων, αλλά κυρίως των μόνιμων διορισμών, η κατάσταση σχολείων και εκπαιδευτικών ήταν εκρηκτική. Χιλιάδες αναπληρωτές εκπαιδευτικοί Δευτεροβάθμιας και Πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, πάνω από 50.000, γυρνούσαν κάθε χρόνο ανά την Ελλάδα για να καλύψουν τα κενά των σχολικών μονάδων. Τα προβλήματα που δημιουργούσε αυτή η κατάσταση στις οικογένειες των εκπαιδευτικών ήταν τεράστια.

Κατ' ουσία διαλυμένες οικογένειες, οικονομικά και κοινωνικά. Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι γονείς βοηθούσαν οικονομικά τα παιδιά τους για να καλύψουν τις ανάγκες τους, αφού οι μισθοί ενός ζευγαριού εκπαιδευτικών δεν μπορούσαν να καλύψουν το κόστος των ενοικίων και των υπόλοιπων εξόδων τουλάχιστον δύο σπιτιών και της διαμονής τους.

Η πλειοψηφία του ΔΣ της ΟΛΜΕ αποφάσισε να πραγματοποιήσουν οι τοπικές ΕΛΜΕ κινητοποιήσεις στις 23/2/2018 στις τοπικές Διευθύνσεις εκπαίδευσης και στις Περιφερειακές Διευθύνσεις, καθώς και μια ημερίδα στη Ρόδο, με θέμα τους μόνιμους διορισμούς. Όμως πέντε συλλογικότητες των αναπληρωτών αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν μαζικές κινητοποιήσεις με αίτημα τους μαζικούς διορισμούς προς το τέλος Φεβρουαρίου του 2018. Οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις καταθέσαμε πρόταση στο ΔΣ της ΟΛΜΕ να ηγηθεί η ΟΛΜΕ των κινητοποιήσεων αυτών για μαζικούς διορισμούς, με ένα πρόγραμμα απεργιακών κινητοποιήσεων κάθε εβδομάδα ημέρα Παρασκευή για να μπορούν να συμμετάσχουν οι συνάδελφοι αναπληρωτές της επαρχίας. Για τον σκοπό αυτό ζητήσαμε να καλύψει η ΟΛΜΕ τα έξοδα μετακίνησης των αναπληρωτών της επαρχίας. Στην αρχή η πλειοψηφία αντέδρασε, με την αιτιολογία ότι δεν μπορεί η Ομοσπονδία να σέρνεται στις αποφάσεις συλλογικοτήτων που δεν ανήκουν στη δύναμη της ΟΛΜΕ. Στην επιμονή μας ότι η Ομοσπονδία επιβάλλεται να ηγηθεί αυτού του αγώνα, ακόμη και αν καθοριστεί διαφορετική ημερομηνία για την έναρξή του απ' αυτήν που πρότειναν οι συλλογικότητες των αναπληρωτών, δέχθηκαν τελικά να οριστεί πανελλαδική κινητοποίηση στο Υπουργείο Παιδείας την Παρασκευή 2/3/2018, με στάσεις εργασίας από ΟΛΜΕ και ΕΛΜΕ (24ωρη) και με τον όρο να χρηματοδοτηθούν τα οδοιπορικά των αναπληρωτών της επαρχίας. Για την ίδια ημέρα αποφάσισε κινητοποίηση και η ΔΟΕ. Η κινητοποίηση ήταν μαζικότατη, με ιδιαίτερο παλμό. Την ημέρα αυτή δεν έγινε συνάντηση με την ηγεσία του Υπουργείου. Οι εκπαιδευτικοί όμως εισέβαλαν στο Υπουργείο Παιδείας, όπου πραγματοποιήθηκε Γενική συνέλευση και αποφασίστηκε η συνέχιση των κινητοποιήσεων. Από τη συνέλευση αυτή απουσίαζε η πλειοψηφία του ΔΣ της ΟΛΜΕ (ΣΥΝΕΚ, ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚΕ) και η αντίστοιχη πλειοψηφία της ΔΟΕ.

Μετά από αυτή τη μεγαλειώδη κινητοποίηση ο Γαβρόγλου κάλεσε σε συνάντηση τις δύο Ομοσπονδίες σε διαφορετικό χρόνο. Η συνάντηση με την ΟΛΜΕ πραγματοποιήθηκε 7/3/2018 και επί της ουσίας απέβη άκαρπη. Μετά από αυτήν την εξέλιξη το ΔΣ της ΟΛΜΕ, κάτω απ' το βάρος των εξελίξεων, αποφάσισε νέα κινητοποίηση στο Υπουργείο Παιδείας, με στάσεις εργασίας από ΟΛΜΕ και ΕΛΜΕ (24ωρη) για την Παρασκευή 16/3/2018. Το ίδιο αποφάσισε και το ΔΣ της ΔΟΕ. Η κινητοποίηση και αυτής της Παρασκευής ήταν επίσης μαζικότατη. Μάλιστα ο Γαβρόγλου δέχθηκε την κοινή αντιπροσωπεία ΟΛΜΕ και ΔΟΕ. Στη συνάντηση, φανερά εκνευρισμένος, δήλωσε ότι δέχεται να συζητήσει το πρόβλημα των μα-

ζικών διορισμών των εκπαιδευτικών με την προϋπόθεση ότι θα εφαρμοστεί σύστημα αξιολόγησης στην εκπαίδευση. Μετά από αυτές τις δηλώσεις οι εκπρόσωποι των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ και του ΠΑΜΕ στις δυο Ομοσπονδίες αποχώρησαν και ενημέρωσαν τους εκπαιδευτικούς που εξακολουθούσαν να είναι συγκεντρωμένοι μαζικά έξω απ' το Υπουργείο Παιδείας. Μετά την ενημέρωση και αφού οι πλειοψηφίες των ομοσπονδιών δεν εμφανίστηκαν, έγινε νέα μαζική είσοδος στο Υπουργείο Παιδείας, όπου πραγματοποιήθηκε Γενική συνέλευση και αποφασίστηκε ξανά η συνέχιση των κινητοποιήσεων.

Την Πέμπτη 22/3/2018 το ΔΣ της ΟΛΜΕ πραγματοποίησε ημερίδα με θέμα τους διορισμούς στο Ηράκλειο της Κρήτης. Στη συνέχεια αποφασίστηκε από κοινού με την ΔΟΕ η πραγματοποίηση πανεκπαιδευτικού συλλαλητηρίου για την Παρασκευή 30/3/2018 στα Προπύλαια και πορεία προς τη Βουλή και το μέγαρο Μαξίμου.

Το υπουργείο Παιδείας υπό την πίεση των μαζικών κινητοποιήσεων για μαζικούς διορισμούς στην εκπαίδευση πήρε την πρωτοβουλία να καταθέσει σχέδιο νόμου για νέο σύστημα διορισμών στην εκπαίδευση μέσω ΑΣΕΠ και την καθιέρωση προσοντολογίου, όπου μοριοδοτεί υπέρμετρα, εκτός των άλλων, τα μεταπτυχιακά και τα διδακτορικά, ώστε επί της ουσίας εξοβελίζονται οι παλαιότεροι αδιόριστοι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί. Ένα τερατούργημα ως τρόπο διορισμού αλλά και ως τρόπο πρόσληψης αναπληρωτών, ανακοίνωσε μία μέρα πριν κλεί-

σουν τα σχολεία για τις διακοπές των Χριστουγέννων. Παράλληλα η κυβέρνηση επιβεβαίωσε για μια ακόμη φορά ότι τα κενά στα σχολεία δε θα καλυφθούν με μόνιμους διορισμούς, αφού το 2019 θα διοριστούν 4.500 μόνο στην ειδική αγωγή και ο αριθμός τους συνολικά και σε βάθος πενταετίας θα υπολείπεται τουλάχιστον των μισών κενών οργανικών θέσεων. «Φυσικά όλα αυτά αν ο ΣΥΡΙΖΑ επανεκλεγεί στην κυβέρνηση.»... Με το προσοντολόγιο, πνεύματος ΕΕ – ΟΟΣΑ και πολιτικής λογικής Διαμαντοπούλου, τα πτυχία αλλά και η ζωή που έχουν αφιερώσει χιλιάδες αναπληρωτές εκπαιδευτικοί στα σχολεία γίνονται κουρέλια, στο όνομα της ευελιξίας, της ατομικής συγκέντρωσης προσόντων και πιστοποιήσεων. Στην ΟΛΜΕ ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ και ΠΕΚ, ξεπερνώντας κάθε όριο κυβερνητισμού, πρότειναν η ομοσπονδία να ζητήσει έκτακτη συνάντηση με τον υπουργό παιδείας, πριν τις 19/12 προκειμένου να ενημερωθούν για τις προθέσεις της κυβέρνησης και ανάλογα να καθορίσουν τη στάση τους! Μα αλήθεια, τι περίμεναν οι ακολουθητές της κυβερνητικής πολιτικής όταν στην τελευταία συνάντηση με τον Κασσιανό έγινε σαφής η απόφαση του υπουργείου για τον τρόπο διορισμού; Όταν όλο το διαδίκτυο είχε κατακλυστεί από δημοσιεύματα για το τι θα περιλαμβάνει η πρόταση του Υπουργείου, την ίδια στιγμή μάλιστα που εξαρχής ήταν ξεκάθαροι οι πυλώνες του συστήματος πρόσληψης. Η επιλογή των δυνάμεων που συγκροτούσαν την πλειοψηφία της ΟΛΜΕ κατέδειξε τον φιλοκυβερνητικό κατήφορο

στον οποίο είχαν περιέλθει, μακριά και έξω από τις πραγματικές αναζητήσεις και διεκδικήσεις των μαχόμενων εκπαιδευτικών! Για άλλη μια φορά ο κυβερνητικός συνδικαλισμός έβαλε πλάτη να περάσουν οι αντιεκπαιδευτικές πολιτικές, προσχώματα και εμπόδια στο να υπάρξει ένα αγωνιστικό σχέδιο για τη μάχη των μόνιμων διορισμών με βάση το πτυχίο και την προϋπηρεσία. Οι πολιτικές αυτές δεν προωθήθηκαν μόνο από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, τις πρόβαλε και δήλωνε ότι θα τις εφαρμόσει και ο Μητσοτάκης. Η ΔΑΚΕ δυσκολεύεται, ακόμα και λεκτικά, να τις καταδικάσει καθώς το κόμμα της ΝΔ διεκδικούσε την εξουσία.

• «**Δηλώνουμε ως ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ σε Π.Ε. και Δ.Ε. ότι θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις στη μάχη –μέσα από τα πρωτοβάθμια σωματεία, τις γενικές συνελεύσεις, τις επιτροπές αγώνα– για να μην περάσει το προσοντολόγιο. Καλούμε όλους τους εκπαιδευτικούς να σπάσουμε τη σιωπή και τη συναίνεση που θέλουν να επιβάλλουν στα συνδικάτα. Να βγούμε στους δρόμους, να διεκδικήσουμε μαζικούς διορισμούς μόνιμων εκπαιδευτικών, να υπερασπιστούμε το δικαίωμα στη μόνιμη σταθερή εργασία, την προϋπηρεσία και το πτυχίο. Να ανατρέψουμε τα σχέδια κυβέρνησης Ε.Ε. – ΟΟΣΑ για την επιβολή του προσοντολογίου, την κατηγοριοποίηση των εκπαιδευτικών, την αλληλοσφαγή και τον κανιβαλισμό μεταξύ των αναπληρωτών. (...) Να βαδίσουμε στον ίδιο δρόμο, κόντρα στις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες. Όλοι και όλες στους δρόμους την ημέρα που θα ανακοινωθεί το προσοντολόγιο, με καταλήψεις στις Περιφέρειες και τις Διευθύνσεις, με συλλαλητήρια, με πολύμορφες μορφές δράσης και αγώνα. Απαιτούμε οι ΔΟΕ και ΟΛΜΕ να πάρουν ΤΩΡΑ απόφαση για απεργιακές κινητοποιήσεις».**

Το ΔΣ της ΟΛΜΕ εξαγγέλλει κινητοποίηση στο Υπουργείο Παιδείας στις

20/12/2018, όπου δηλώνει την αντίθεση του κλάδου στη συνάντηση με τον Γαβρόγλου. Μετά την άκαρπη συνάντηση αποφασίστηκε πανελλαδική κινητοποίηση στο Υπουργείο Παιδείας στις 7/1/2019 από κοινού με την ΔΟΕ, με όρους 24ωρης απεργίας. Στη συνέχεια επαναπροκηρύχτηκε πανελλαδική 24ωρη κινητοποίηση από κοινού με την ΔΟΕ για 11/1/2019. Το πρωί της Παρασκευής 11 Γενάρη 2019 το Συντονιστικό των αναπληρωτών και αδιόριστων εκπαιδευτικών, μαζί με εκπαιδευτικά σωματεία και φοιτητικούς συλλόγους, πραγματοποίησε κατάληψη της Πρυτανείας του ΕΚΠΑ στα Προπύλαια, στο πλαίσιο των κινητοποιήσεων ενάντια στο προσοντολόγιο-λαιμητόμο του Γαβρόγλου, που συσπείρωσε πολύ κόσμο και μετατράπηκε σε κέντρο αγώνα. Μέσα από μαζικές Γενικές Συνελεύσεις, οργάνωσε μαχητικές κινητοποιήσεις, πρωτοφανή σε μαζικότητα πανελλαδικά πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια, που αντιμετώπισαν την ωμή επίθεση των δυνάμεων καταστολής, εκδηλώσεις, συναυλίες και παρεμβάσεις μέχρι τις 16 Γενάρη (όπως η κατάληψη της ΕΡΤ από μαζική αντιπροσωπία και η εκφώνηση δήλωσης στην ώρα του κεντρικού δελτίου). Η κατάληψη έληξε 17 Γενάρη το βράδυ. ΔΟΕ-ΟΛΜΕ μπροστά στην κατάθεση του προσοντολογίου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ αποκλιμακώνουν τις κινητοποιήσεις. Η κινητοποίηση αυτή άφησε σοβαρές παρακαταθήκες για το εκπαιδευτικό κίνημα και ειδικότερα για το πιο πληττόμενο κομμάτι του, αυτό της ελαστικής εργασίας.

Επιχείρηση «νεκρανάστασης» της «καλής αξιολόγησης/ αυτοαξιολόγησης» και του 8ου Συνεδρίου

Το 2018 η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ρίχνοντας στον κάλαθο των αχρήστων τις προεκλογικές υποσχέσεις για κατάργηση όλου του θεσμικού πλαισίου των προηγούμενων κυβερνήσεων για την αξιολόγηση, προσπαθεί, βαφτίζοντας το άσπρο μαύρο, «να εμπεδώσει κουλτούρα αξιολόγησης», αναφερόμενη σε «αποτίμηση», «μη τιμωρητική αξιολόγηση» και άλλα παρόμοια.

Σε αυτή την κατεύθυνση η πλειοψηφία στο ΔΣ της ΟΛΜΕ (ΣΥΝΕΚ – ΔΑΚΕ – ΠΕΚ) γράφει στα παλιά της τα παπούτσια τις ψηφισμένες θέσεις των Συνεδρίων ενάντια στην αξιολόγηση/αυτοαξιολόγηση και επιχειρεί τη «νεκρανάσταση» των θέσεων του 8ου Συνεδρίου. Στη συνεδρίαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ την Τρίτη 8 Μάρη αυτή η πλειοψηφία σφράγισε τις πραξικοπηματικές ενέργειες που επέβαλε στη ΓΣ των προέδρων στις 28 Απρίλη, όπου και πάρθηκε απόφαση με συντριπτική πλειοψηφία για την απόσυρση του σχεδίου νόμου της κυβέρνησης για την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και με πλειοψηφία 56% περίπου αποφάσισε την αποχή των εκπαιδευτικών από κάθε διαδικασία αξιολόγησης. Το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας δεν έγινε αποδεκτό πραξικοπηματικά απ' τη συγκεκριμένη πλειοψηφία επειδή δεν συγκέντρωσε 2/3 των ψήφων των ΕΛΜΕ (66,7%) που χρειάζεται για απεργία. Στη συνέχεια απορρίφθηκε η πρόταση για κήρυξη απεργίας - αποχής

από την αυτοαξιολόγηση από τη λεγόμενη «αποτίμηση» και τον προγραμματισμό του εκπαιδευτικού έργου με βάση το άρθρο 47 του ν. 4547/2018. (11 Ιούλη). Η πλειοψηφία του ΔΣ της ΟΛΜΕ τάχθηκε αποκάλυπτα υπέρ της εφαρμογής της αξιολόγησης της σχολικής μονάδας και του εκπαιδευτικού, ανοίγοντας διάπλατα τις πόρτες για να περάσει και να εφαρμοστεί το σχέδιο νόμου της κυβέρνησης για την αξιολόγηση και τις δομές πειθάρχησης. Το ΠΑΜΕ είχε τότε αρνηθεί να συνοπογράψει μαζί με τις Παρεμβάσεις καταγγελία εκείνης της μεθόδευσης. Αργότερα θα αποδεικνυόταν ο προβληματικός ρόλος του ΠΑΜΕ στον αγώνα αποτροπής της αξιολόγησης των σχολικών μονάδων, αφού ήδη από το 2021 αρνούνταν την κήρυξη α/α από τις ΕΛΜΕ. ΣΥΝΕΚ – ΔΑΚΕ - ΠΕΚ απέρριψαν την πρόταση πάνω από 40 ΕΛΜΕ για κήρυξη απεργίας – αποχής από κάθε διαδικασία αξιολόγησης. Έστρωσαν, έτσι, το χαλί στην επόμενη κυβέρνηση να συνεχίσει την πολιτική της κατηγοριοποίησης των σχολείων και των εκπαιδευτικών.

Κόντρα στη γραμμή συνθηκολόγησης και διευκόλυνσης προώθησης της αξιολόγησης, όρθωσαν ανάστημα με καθοριστική συμβολή των Παρεμβάσεων, τα 78 πρωτοβάθμια σωματεία (ΣΕΠΕ και ΕΛΜΕ) που εναντιώθηκαν στην κατά ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αξιολόγηση και κάλεσαν σε κήρυξη απεργίας αποχής από κάθε διαδικασία αξιολόγησης. Συσπείρωση και συντονισμός που έβαλε τα θεμέλια για να μην εφαρμοστεί η αξιολόγηση (παρά την έκδοση ΥΑ για την εσωτερική αποτίμηση του εκπαιδευτικού έργου) από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ, αλλά και άφησε σοβαρές παρακαταθήκες για τον μεγαλειώδη 5χρονο αγώνα αποτροπής και ανατροπής της αξιολόγησης από την κυβέρνηση της ΝΔ, που συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Κυβερνήσεις ΝΔ (2019 – 2025): Νεοφιλελεύθερες πολιτικές αποδόμησης του δημόσιου σχολείου – Αυταρχισμός και διώξεις

Τα πέντε χρόνια της ΝΔ στην κυβέρνηση σηματοδοτούν μια τεράστιας έκτασης αντεργατική-αντιλαϊκή επίθεση. Πιάνοντας το νήμα από τα τρία μνημόνια που ψήφισαν ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ και τα στηρίγματά τους, αλλά και την ολέθρια παρακαταθήκη της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στην εμπέδωση της γραμμής ΤΙΝΑ (δεν υπάρχει εναλλακτική λύση) στον αγωνιζόμενο κόσμο, με τη μνημονιακή πολιτική και τη βαθύτερη πρόσδεση στα πολεμικά σχέδια ΗΠΑ, ΝΑΤΟ. Με τις ευλογίες ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ και της ακροδεξιάς, ακολουθώντας τη γραμμή της Ε.Ε. στη λογική των σιδερένιων Συμφώνων Σταθερότητας και δημοσιονομικών πλεονασμάτων, την προκλητική ενίσχυση του κεφαλαίου μέσω του Ταμείου Ανάκαμψης αυξάνει τη φτώχεια, ελαστικοποιεί ακόμα περισσότερο τις εργασιακές σχέσεις, βαθιάειν την εκμετάλλευση και διαλύει/ιδιωτικοποιεί κάθε δημόσιο κοινωνικό αγαθό. Παράλληλα, εναρμονίζεται πλήρως με ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, Ε.Ε. Κυβερνά με όπλο τον αυταρχισμό, την καταστολή, τις απαγορεύσεις, τη βιομηχανία διώ-

ξεων, τη θέσπιση αντιδημοκρατικών νομοθετημάτων. Με κυρίαρχα αφηγήματα οι νεοφιλελεύθεροι μάγοι της ΝΔ, επιζητούν «ειδικές συνθήκες» εκτάκτου ανάγκης χωρίς αντιδράσεις για να περάσουν το πρόγραμμά τους. Φως, νερό, μέσα μαζικής μεταφοράς, εκτάσεις φιλέτα κ.ά., όσα περίσσεψαν από τη λίστα ΤΑΙΠΕΔ του ΣΥΡΙΖΑ ιδιωτικοποιούνται.

Η δημόσια εκπαίδευση έχει βρεθεί στη δίνη του κυκλώνα της αντιδραστικής αντεργατικής πολιτικής της Ν.Δ. Η δημόσια εκπαίδευση, οι εκπαιδευτικοί, οι μαθητές, οι φοιτητές σφυροκοπούνται ανελέητα από νόμους και μέτρα. Πιάνοντας το νήμα από όλες τις προηγούμενες καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις (από τη Διαμαντοπούλου και το πόρισμα Λιάκου μέχρι την αξιολόγηση του Αρβανιτόπουλου και του Γαβρόγλου) και με ευαγγέλιο τις εκθέσεις του ΟΟΣΑ, της ΕΕ και του ΣΕΒ, εδώ και 5 χρόνια επιχειρούν να αλλάξουν το DNA του δημόσιου σχολείου. Επιχειρούν να σαρώσουν όλες τις κατακτήσεις του εργατικού και εκπαιδευτικού κινήματος και να σβήσουν κάθε ίχνος των κατακτήσεων για τη δημόσια εκπαίδευση.

Η κόκκινη κλωστή που συνδέει όλα τα μέτρα είναι η επιδίωξη κυβερνήσεων, ΣΕΒ, ΟΟΣΑ, Ε.Ε. η εκπαίδευση να παίξει καθοριστικό ρόλο στην ακόμα μεγαλύτερη εκμετάλλευση των εργαζόμενων, με τη δημιουργία ενός ευέλικτου, μισοκαταρτισμένου, κακοπληρωμένου εργατικού δυναμικού και ταυτόχρονα να έχει ενσωματώσει ως «ατομική του ευθύνη» τη δυστοπική πραγματικότητα που βιώνει. Αυτή η επιδίωξη φέρει βαριές συνέπειες και για τους εκπαιδευτικούς. Λογοδοσία/αξιολόγηση, άκρατος ανταγωνισμός, διάλυση εργασιακών σχέσεων και δικαιωμάτων, προκειμένου να επιβιώσουν και να εφαρμόσουν με σκυμμένο το κεφάλι την αντιεκπαιδευτική πολιτική.

Οικοδομούν το επιχειρηματικό «σχολείο της αγοράς» με νέες αντιδραστικές αλλαγές: το «Νέο Λύκειο» των λίγων κι εκλεκτών σε εφαρμογή, συντηρητικές αναδιπλώσεις στα γνωστικά περιεχόμενα (Ιστορία, Θρησκευτικά, κατάργηση Κοινωνικών Επιστημών και καλλιτεχνικών μαθημάτων, αποθέωση δεξιοτήτων ήδη από το νηπιαγωγείο κ.λπ.), διπλές εξετάσεις στο τέλος της Γ' Λυκείου, Τράπεζα θεμάτων, εξετάσεις PISA για ΣΤ' Δημοτικού και Γ' Γυμνασίου, αυτοαξιολόγηση σχολικής μονάδας με «προγραμματισμό και αποτίμηση του εκπαιδευτικού έργου», αξιολόγηση του εκπαιδευτικού, η ΤΕΕ της μαθητείας και της φθηνής κατάρτισης με κυρίαρχο τον ρόλο της αγοράς και των επιχειρήσεων στη λειτουργία και το περιεχόμενό της, ψηφιακό σχολείο, αλλαγές στις εκπαιδευτικές δομές, στην επιλογή στελεχών κ.λπ.

Η ενίσχυση των ταξικών και εξεταστικών φραγμών στη Β/βάθμια και η επιδιωκόμενη μεγάλη μείωση των εισακτέων στα ΑΕΙ (ΕΒΕ), θα συνδυαστούν, με την ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ, την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, τις δι-αγραφές φοιτητών, το βάθεμα των αντιδραστικών μέτρων για το Πανεπιστήμιο

ο-επιχείρηση. «Αυτονομία και διασύνδεση με την αγορά εργασίας» είναι ο κοινός τύπος των Εκθέσεων της ΕΕ, του ΣΕΒ και του ΟΟΣΑ, μαζί με την αποκέντρωση του εκπαιδευτικού συστήματος, τη μείωση του μισθολογικού κόστους, την υποχρηματοδότηση, την επέκταση και τις νέες μορφές ελαστικής εργασίας και τη γενικευμένη αξιολόγηση στην εκπαίδευση, αποτελούν εδώ και αρκετά χρόνια τις μόνιμες κατευθυντήριες γραμμές του νεοφιλελευθερισμού. Αυτό σημαίνει σπάσιμο της ενιαίας κρατικής χρηματοδότησης, μετατροπή του Δημόσιου σχολείου σε εμπορευματοποιημένη και ιδιωτικοποιημένη ζώνη.

• **Σημείο τομής η πανδημία.** Η πολιτική της κυβέρνησης για την πανδημία είναι συνώνυμο της καταστροφής και του θανάτου. Τα παρατεταμένα, σκληρά και ταξικά lockdown αποτέλεσαν την απόδειξη της χρεοκοπίας της. Δεν έλαβε μέτρα για την προστασία της υγείας του λαού στους χώρους δουλειάς, στα ΜΜΜ κλπ. Ιδιαίτερα στα σχολεία η πολιτική της ήταν συνώνυμο των μηδενικών μέτρων (27άρια τμήματα, άρνηση μαζικών τεστ, καμία ενίσχυση με επιπλέον προσωπικό κλπ). Αρνήθηκε πεισματικά να ενισχύσει το ΕΣΥ με γιατρούς, νοσηλευτές, εξοπλισμό. Προχώρησε σε περικοπές αντί να χρηματοδοτήσει γενναία. Καλλιέργησε συστηματικά το αντιδραστικό ιδεολόγημα της «ατομικής ευθύνης», για να συγκαλύψει τις δικές της εγκληματικές ευθύνες στην αντιμετώπιση της πανδημίας και να τις μεταθέσει στις πλάτες του λαού. Εγκατέλειψε το ΕΣΥ, ενισχύοντας προκλητικά τους κλινικάρχες του ιδιωτικού τομέα. Άφησε πίσω της εκατόμβες θυμάτων και ένα ρημαγμένο και χρεοκοπημένο Δημόσιο Σύστημα Υγείας.

Μοναδικός υπαίτιος για την κατάσταση αυτή ήταν η πολιτική της κυβέρνησης και όσες δυνάμεις τη στήριξαν ή την ανέχθηκαν!

Η κυβέρνηση της ΝΔ είδε την πανδημία ως «χρυσή» ευκαιρία για να καταπατήσει βάναυσα τα συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα. Έχτισε ένα σιδερόφρακτο αστυνομικό καθεστώς απαγορεύσεων χουντικής έμπνευσης, εξοντωτικών προστίμων, περιστολής των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Επέβαλε χουντονόμους για την απαγόρευση των διαδηλώσεων, έφερε την αστυνομία στο Δημόσιο Πανεπιστήμιο, θυμίζοντας μέρες δικτατορίας. Αντιμετώπισε με όργιο βίας και καταστολής, ΜΑΤ και χημικά όσους αγωνίζονταν διεκδικώντας Δημόσια Δωρεάν Υγεία για όλο τον λαό, καταγγέλλοντας την εγκληματική κυβερνητική πολιτική, όλους εκείνους που τίμησαν την ηρωική εξέγερση του Πολυτεχνείου, όσους θέλησαν να κρατήσουν ζωντανή τη μνήμη του δολοφονημένου από τις δυνάμεις καταστολής Α. Γρηγορόπουλου.

Το αντιδραστικό-αντεργατικό τερατούργημα του ν. Χατζηδάκη, που τότε ψηφίστηκε, αποτελεί σημείο τομής για ολόκληρο το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα. Καταστρατηγεί το 8ωρο, τις συλλογικές συμβάσεις, τα θεμελιώδη εργασιακά δικαιώματα. Επιχειρεί να βάλει στον «γύψο» τα συνδικάτα, την ελεύ-

θερη συνδικαλιστική δράση, να θέσει τα συνδικάτα υπό τον ασφυκτικό έλεγχο του κράτους (ΓΕΜΗΣΟΕ, ηλεκτρονικές ΓΣ-εκλογές κλη), να τα χειραγωγήσει και να τα υποτάξει. Να θέσει «εκτός νόμου» την απεργία, το ύψιστο όπλο των εργαζομένων για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους, να καταστείλει τους εργατικούς αγώνες. Η πρώτη εφαρμογή αυτού του νόμου έγινε με το χτύπημα της απεργίας αποχής του κλάδου μας, που συνοδεύτηκε από το ξεπούλημά της από τις δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού, παλιού και νέου. Οι διαβόητες «ηλεκτρονικές ψηφοφορίες» για τα Υ/Σ αποτέλεσαν τη γενική πρόβα για την εφαρμογή του ν. Χατζηδάκη. Η καθολική απόρριψή τους και η μαζική αποχή από τη φαρσοκωμωδία των εκλογών εκείνων ράγισε τη «βιτρίνα» της κυβερνητικής πολιτικής, επιβεβαίωσε την καθολική αποδοκιμασία των εκπαιδευτικών, χάραξε τον δρόμο για τη μη εφαρμογή του αντισυνδικαλιστικού εκτρώματος και για την ανατροπή του.

Το τοπίο στη Δημόσια Εκπαίδευση αλλάζει ριζικά προς ακόμα πιο αντιδραστική κατεύθυνση. Οι νόμοι που ψήφισε η ηγεσία του ΥΠΑΙΘ μέσα στο διάστημα αυτό, μας γυρίζουν πολλές δεκαετίες πίσω. Το παρατεταμένο lockdown και η «ηλεκπαίδευση» αφήνουν έντονα το αποτύπωμά τους στη μόρφωση της νέας γενιάς, στην κοινωνική και ψυχο-συναισθηματική ωρίμανσή της. Η ζωντανή εκπαίδευση αποδείχθηκε αναντικατάστατη!

Η «ηλεκπαίδευση» προκάλεσε νέα ένταση στους ταξικούς φραγμούς, υποβάθμισε την παρεχόμενη εκπαίδευση, ενισχύοντας τη μηχανιστική εκπαιδευτική διαδικασία, απαξίωσε την παιδαγωγική πράξη. Η υλοποίησή της παραδόθηκε βορά με ανάθεση σε ιδιωτική εταιρία, αφού η υποδομή του Υπουργείου Παιδείας ήταν ανύπαρκτη. Τεράστια κονδύλια διοχετεύτηκαν σε επιχειρηματικούς κλάδους στο όνομα της αντιμετώπισης της πανδημίας. Επίσης οι υποδομές των σχολείων (ιντερνέτ και Η/Υ) δεν επαρκούσαν στο ελάχιστο για την εφαρμογή της.

Δεν ήταν αναγκαστική λύση για την πανδημία, αλλά συνειδητή επιλογή του ΥΠΑΙΘ (ηλεκπαίδευση σε περιπτώσεις ασθένειας, μετατροπή των σπιτιών σε εργασιακούς χώρους, χτύπημα των μαθητικών αγώνων, το ψηφιακό σχολείο για απομακρυσμένες δυσπρόσιτες περιοχές, το ψηφιακό φροντιστήριο κλη).

Οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ στάθηκαν απέναντι τις πολιτικές της κυβέρνησης, αλλά και στη στάση της πλειοψηφίας του ΔΣ της ΟΛΜΕ. Το εκπαιδευτικό κίνημα έδωσε σπουδαίους και μαζικούς αγώνες διεκδικώντας «Ανοιχτά και Ασφαλή Σχολεία», μετατρέποντας σε κουρελόχαρτο τις κάμερες στην τάξη. Η μεγαλειώδης μάχη εν μέσω πανδημίας ενάντια στην εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση των σχολείων, με την καθολική συμμετοχή των εκπαιδευτικών, παρά την υπονόμηση από τις κυρίαρχες συνδικαλιστικές παρατάξεις, εξέφρασε τη συνολική καταδίκη και απόρριψη της αντιεκπαιδευτικής πολιτικής!

Οι Παρεμβάσεις πρωτοστάτησαν στις δράσεις του κλάδου και επέβαλαν τις κινητοποιήσεις της Ομοσπονδίας, μαζί με υγειονομικούς, εργαζόμενους στις συγκοινωνίες και φοιτητές, ήδη από την άνοιξη και το φθινόπωρο του 2020, κόντρα στις απαγορεύσεις που επιβλήθηκαν με πρόσχημα την πανδημία. Η κυβέρνηση της ΝΔ αξιοποίησε την πανδημία για να εφαρμόσει σιωπητήριο στις διεκδικήσεις του λαού και της νεολαίας. Δεν επέτρεπε την έξοδο των πολιτών χωρίς άδεια ούτε κατά μόνας στις πλατείες. Χαρακτηριστικότατο παράδειγμα το ξυλοκόπημα πολιτών από την αστυνομία στην πλατεία της Νέας Σμύρνης.

Οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ στάθηκαν απέναντι τις πολιτικές της κυβέρνησης, αλλά και στη στάση της πλειοψηφίας του ΔΣ της ΟΛΜΕ. Επειδή : ► Η τηλεκαπαίδευση διασύρει την εκπαιδευτική διαδικασία και βαθαίνει τις κοινωνικές ανισότητες! ► Καταδικάζουν μια ολόκληρη γενιά στην αμορφωσιά, και στην συναισθηματική ανασφάλεια! Μα πάνω απ' όλα επειδή: ► Εμείς δεν είμαστε περαστικοί απ' την εκπαίδευση! ► Έχουμε ευθύνη απέναντι στους μαθητές μας και τις οικογένειές τους! ► Θέλουμε να κάνουμε τη δουλειά μας τίμια και αξιοπρεπώς! ► Η υγεία και η παιδεία δεν είναι μπιζνες!

Απαιτήσαμε ΝΑ ΑΝΟΙΞΟΥΝ ΑΜΕΣΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ με ασφαλείς όρους για την υγεία της εκπαιδευτικής κοινότητας, με 15 μαθητές στην τάξη. Μαζικούς διορισμούς εκπαιδευτικών, επιστημονικού, βοηθητικού προσωπικού και προσωπικού καθαριότητας. Εξασφάλιση δωρεάν υλικοτεχνικής υποδομής για τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς. Διενέργεια δωρεάν, μαζικών επαναλαμβανόμενων τεστ για έλεγχο της διάδοσης του ιού και ουσιαστικά πρωτόκολλα προστασίας. Ενίσχυση της δημόσιας υγείας και επίταση του ιδιωτικού τομέα υγείας. Μέτρα ενίσχυσης της επιβίωσης των οικογενειών και της μαθησιακής διαδικασίας. Προτεραιότητα στη ζωή, την υγεία, την παιδεία και την ελευθερία του Λαού.

Η πλειοψηφία του ΔΣ της ΟΛΜΕ συνώνυμο της υποταγής! Τα τρία χρόνια της πανδημίας στην ΟΛΜΕ, όπως και σε ολόκληρη την κοινωνία, συγκρούστηκαν δύο γραμμές. Από τη μια η γραμμή των μαζικών και ανυποχώρητων πανεκπαιδευτικών και πανεργατικών αγώνων για την υπεράσπιση της Δημόσιας Δωρεάν Υγείας - Παιδείας, των δημοκρατικών δικαιωμάτων, για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής, από την άλλη η γραμμή του συμβιβασμού, της συνθηκολόγησης, του «μένουμε σπίτι» και του «μετά θα λογαριαστούμε», που –με πρόσχημα την πανδημία– πρόσφερε πολύτιμα σπηρίγματα στην κυβερνητική πολιτική.

Από κοινού οι δυνάμεις του παλιού και νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού, ΔΑΚΕ – ΣΥΝΕΚ – ΠΕΚ, πιστές στην κοινή γραμμή των κομμάτων τους (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ/ΠΑΣΟΚ) επέδειξαν «πλούσιο» έργο! Αρνήθηκαν να στηρίξουν ανοιχτά τις κινητοποιήσεις των υγειονομικών που αγωνίζονταν για την ενίσχυση του ΕΣΥ. Έβαλαν εμπόδια στην πραγματοποίηση Γενικών Συνελεύσεων και κινητο-

ποιήσεων των εκπαιδευτικών και των ΕΛΜΕ με κεντρικό αίτημα «Ανοιχτά και Ασφαλή Σχολεία», συναίνεσαν με τη στάση τους στην «ηλεκτροπαιδείση» και στην πολιτική του lockdown στην εκπαίδευση, εναντιώθηκαν στη στήριξη των συνδεδεμένων εκείνων που δεν ευθυγραμμίστηκαν πλήρως με την «ηλεκτροπαιδείση» απέναντι στις απειλές της ηγεσίας του ΥΠΑΙΘ, πήραν «απουσία» από τους αγώνες του εκπαιδευτικού κινήματος ενάντια στους νόμους «Κεραμέως - Χρυσοχοϊδης», που –εν μέσω απαγορεύσεων και κρατικής καταστολής– κινητοποιούσαν δεκάδες χιλιάδες φοιτητές και εκπαιδευτικούς στους δρόμους.

Μηροστά στα πρωτοφανή σε αγριότητα κατασταλτικά κυβερνητικά μέτρα, τις χουντικές απαγορεύσεις και τα εξοντωτικά πρόστιμα σφύριζαν αδιάφορα ή συκοφαντούσαν δημοσίως τους αγωνιστές! Σύρθηκαν πίσω από την αποχή στις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες για τα Υ/Σ, υποστηρίζοντας στη συνέχεια ότι «ήταν λάθος η αποχή». Σύρθηκαν στην απεργία - αποχή από την αξιολόγηση, λόγω της μεγαλειώδους-καθολικής συμμετοχής του κλάδου και δεν τόλμησαν να προπαγανδίσουν την κοινή τους θέση υπέρ της αξιολόγησης (βλ. Γαβρόγλου).

Αντιλαμβανόμενοι πως θα βαθύνει το ρήγμα των εκπαιδευτικών με την πολιτική της αξιολόγησης, με το πρώτο κυβερνητικό χτύπημα και σαν έτοιμοι από καιρό, ΣΥΝΕΚ - ΔΑΚΕ - ΠΕΚ, επιδόθηκαν σε ένα όργιο τρομοκράτησης του κλάδου, με τις υποτιθέμενες «ποινές και κυρώσεις» που θα υποστούμε. Αξιοποίησαν ακόμα και με παραγγελία «νομικές γνωματεύσεις», για να ξεπουλήσουν τελικά ανοιχτά την απεργία - αποχή, αφήνοντας τον κλάδο μετέωρο μετά τη δικαστική απόφαση. Συκοφάντησαν και λασπολόγησαν τις ΕΛΜΕ και τους ΣΕΠΕ που πήραν την υπόθεση της συνέχισης της απεργίας - αποχής στα χέρια τους, κόντρα στο ξεπούλημα και την υποταγή. Αρνήθηκαν να συγκαλέσουν Γενικές Συνελεύσεις. Συναίνεσαν και υποτάχθηκαν στο συνδικαλιστικό lockdown που επέβαλε η κυβέρνηση, βάζοντας ανάχωμα στην πραγματοποίηση αρχαιρεσιών στις ΕΛΜΕ, στην υλοποίηση του συνδικαλιστικού Συνεδρίου στον χρόνο που όφειλε να γίνει (Ιούλιος '21). Μέγιστο αντιδημοκρατικό απόηχο ήταν η κοινή απόφαση ΔΑΚΕ - ΣΥΝΕΚ - ΠΑΜΕ - ΠΕΚ να σύρουν την ΟΛΜΕ στο Πρωτοδικείο ζητώντας τον αυτοδιορισμό τους ως προσωρινή διοίκηση.

Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ σε όλες τις μικρές και μεγάλες μάχες της περιόδου εξέφρασαν για άλλη μια φορά την έλλειψη εμπιστοσύνης στη δύναμη του μαζικού αγώνα, με όχημα τα σωματεία, για την ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής. Με τις προτάσεις τους για αγώνες διαμαρτυρίας και όχι νίκης, παρέμειναν ένθερμοι οπαδοί της γραμμής «βγάλτε τα συμπεράσματά σας για τις εκλογές». Στην αρχή της πανδημίας υιοθέτησαν τη γραμμή του «μένουμε δυνατοί», και «θα λογαριαστούμε μετά». Αντί για ανοιχτά και δημόσια καλέσματα σε κινητοποιήσεις επέλεξαν τις μυστικά οργανωμένες, συμβολικές κινητοποιήσεις δι' αντιπροσώπων. Ακόμα και στην απαγορευμένη διαδήλωση του Πολυτεχνείου

(Νοέμβρης '20), μυστικά και συμβολικά κινητοποιήθηκαν. Στην 24ωρη απεργία ΑΔΕΔΥ – ΕΚΑ στις 26/11/2020 ευθυγραμμίστηκαν με τις παρατάξεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού και όλοι μαζί εξαφανίστηκαν από τους δρόμους και τη διαδήλωση. Όταν πλημμύρισαν οι δρόμοι και οι γειτονιές της Αθήνας και των άλλων πόλεων από τη λαϊκή και νεολαϊστική οργή και αγανάκτηση για το όργιο αστυνομικής καταστολής και βίας, σύρθηκαν στην ουρά των κινητοποιήσεων για να μην βρεθούν στο περιθώριο!

Με τη στάση τους συναίνεσαν στην «τηλεκπαίδευση» διεκδικώντας από κοινού με τους ΣΥΝΕΚ – ΔΑΚΕ – ΠΕΚ όρους για την καλύτερη παροχή της. Μετά την υπονόμευση των αγώνων από ΔΑΚΕ – ΣΥΝΕΚ – ΠΕΚ απέναντι στην αξιολόγηση, η στάση τους στην πράξη, ως άμεση γραμμή αντιπαράθεσης, ήταν τα διαβόητα «ενιαία κείμενα», μια παραλλαγή της πρότασης των ΣΥΝΕΚ. Δεν πίστεψαν ότι οι ΕΛΜΕ – ΣΕΠΕ μπορούν και πρέπει να αλλάξουν την θλιβερή κατάσταση που επικρατούσε στις δύο εκπαιδευτικές Ομοσπονδίες. Όταν η κυβέρνηση έσερνε τις ΟΛΜΕ – ΔΟΕ και το εκπαιδευτικό κίνημα στα δικαστήρια προσβάλλοντας την απεργία – αποχή από την αξιολόγηση, οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ αναδιπλώθηκαν, σάλπισαν υποχώρηση και κήρυξαν τον «αγώνα με όλα τα μέσα», διαγράφοντας την απεργία – αποχή από το λεξιλόγιό τους. Η μεγαλειώδης συμμετοχή των εκπαιδευτικών στην πανεκπαιδευτική απεργία στις 11 Οκτώβρη τους υποχρέωσε να μιλήσουν εκ των υστέρων για «συνέχιση της απεργίας –αποχής», αίτημα που όμως έμεινε μόνο στα χαρτιά, αφού δεν συνέβαλαν στον απαραίτητο συντονισμό Συλλόγων και ΕΛΜΕ. Αντίθετα επέκριναν τα πρωτοβάθμια σωματεία που προκήρυξαν απεργία αποχή. Μπροστά στο αντεργατικό τερατούργημα του ν. Χατζηδάκη αντί να συμβάλουν στην ανάπτυξη παρατεταμένου πανεργατικού αγώνα, μετατράπηκαν σε παρακολούθημα της ανυπόληπτης ηγεσίας της ΓΣΕΕ, που έσερνε τους εργαζόμενους σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα σε μια 24ωρη απεργία παραμονές της ψήφισής του (Ιούνης '21). Από κοινού με τους ΔΑΚΕ – ΣΥΝΕΚ – ΠΕΚ συναίνεσαν και συνυπέγραψαν την προσφυγή στο Πρωτοδικείο για να αυτοδιοριστούν ως Διορισμένη Διοίκηση της ΟΛΜΕ, αρνούμενοι και οι ίδιοι να πραγματοποιηθεί Συνέδριο μάχης της Ομοσπονδίας.

Η μαύρη βίβλος των πραξικοπημάτων της πλειοψηφίας των 6 στο ΔΣ της ΟΛΜΕ

Βρισκόμαστε σε μία περίοδο που η αντιλαϊκή – αντιεκπαιδευτική – αυταρχική πολιτική βαθαίνει, καθώς η κυβέρνηση της ΝΔ προχωρά στην υλοποίηση των αντιεκπαιδευτικών σχεδίων της, όχι όμως όπως θα ήθελε λόγω των αντιστάσεων του εκπαιδευτικού κινήματος και του αγώνα των ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ. Όμως, ετοιμάζεται για νέα χτυπήματα (Εθνικό και Διεθνές απολυτήριο, διαγωνισμός ΑΣΕΠ, ελεύθερη επιλογή σχολείου και «σχολεία του Ωνάση»)!. Το επόμενο

διάστημα θα κριθεί αν θα σταθεροποιηθούν οι αντισεκπαιδευτικές αλλαγές ή αν θα υπάρξουν ανατροπές που θα επιβάλλει το εκπαιδευτικό κίνημα.

● **Οι 6 από ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ έχουν οδηγήσει την Ομοσπονδία στο τέλμα!** Δεν έχουν νομιμοποίηση στον κλάδο, αφού σχεδόν όλες οι εισηγήσεις τους καταψηφίστηκαν, με τα υποβαθμισμένα αιτήματα και διεκδικήσεις που πρότειναν και το ανύπαρκτο πρόγραμμα δράσης που κατέθεσαν. Υπονομεύουν τους αγώνες του κλάδου, όταν παραμένουν στοιχημένοι στις επετειακές απεργίες της ΑΔΕΔΥ, ποτέ δεν προτείνουν, παρά την όποια δυναμική των αγώνων, γενικές συνελεύσεις για την κλιμάκωσή τους και αντιγράφουν τις ηγεσίες των ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ που έχουν ακριβώς την ίδια στάση και συμπεριφορά. Έφτασαν στο σημείο να νοθεύσουν τις αποφάσεις του 21ου Συνεδρίου της ΟΛΜΕ, καταγράφοντας αποφάσεις που ούτε καν συζητήθηκαν, όπως αυτή για τη συμμετοχή σε ηλεκτρονικές εκλογές, καθώς και να μην συμπεριλάβουν στις αποφάσεις-προτάσεις των Παρεμβάσεων που υπερψηφίστηκαν. Μας εξέπληξαν για το θράσος της δήθεν ηγεμονικής τους στάσης και για το βάθος της αντιδημοκρατικής συμπεριφοράς τους να μην απολογούνται σε κανένα.

● Η ιερή συμμαχία ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ έχει διαμορφώσει μια νέα κατάσταση, που ανακόπτει κάθε αγωνιστική ανάταση του κλάδου, με πραξικοπηματικές πρακτικές στις διαδικασίες λήψης των αποφάσεων. Οι παραβιάσεις κάθε δημοκρατικής διαδικασίας των καταστατικών των ΕΛΜΕ και της ΟΛΜΕ και των ιστορικών παραδόσεων του κλάδου, είναι πλέον συνεχείς. Πραξικοπηματική στάση τον Οκτώβρη του 2021 των παρατάξεων ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ, όταν πρόεδροι άλλαξαν τις αποφάσεις των ΓΣ των ΕΛΜΕ τους και ψήφισαν κατά της απεργίας-αποχής για να σταματήσουν τον αγώνα κατά της αξιολόγησης. Πραξικοπηματική στάση τον Οκτώβρη του 2022 για να μην καταψηφιστεί η συμμετοχή τους στις ηλεκτρονικές εκλογές στα ΠΥΣΔΕ. Στο 21ο συνέδριο το 2024 πραξικοπηματικά αποχώρησαν για να μην παρθεί απόφαση κατά της αξιολόγησης. Στο 20ο και το 21ο συνέδριο κατάργησαν τον ρόλο των συνέδρων και των παρατάξεων για να περάσουν τις θέσεις που ήθελαν οι παραταξιακές ηγεσίες.

● Η μετατροπή μιας ιστορικής ομοσπονδίας σε στήριγμα της κυβερνητικής πολιτικής! Ο αγώνας που δίνουμε οι μαχόμενοι εκπαιδευτικοί για την πραγματική Δημόσια Παιδεία, τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών και τα δικά μας εργασιακά και μισθολογικά δικαιώματα, έχουν ως απαραίτητες προϋποθέσεις τη μνήμη και τη γνώση. Την εξαγωγή συμπερασμάτων από τις αγωνιστικές εμπειρίες των προηγούμενων δεκαετιών. Κομμάτι τους είναι και οι αρνητικές εμπειρίες, εξαιτίας του κυβερνητικού συνδικαλισμού, των πελατειακών σχέσεων και της ανοιχτής υπονόμευσης.

Φλεβάρης 2019: ΔΑΚΕ – ΣΥΝΕΚ στη ΓΣ Προέδρων 23/2/2019 μπλόκαραν τη λήψη απεργιακών αποφάσεων (για μισθολογικά, προσλήψεις, ειδική

αγωγή, «νέο Λύκειο» κ.α.) αρνούμενες να θέσουν σε ψηφοφορία προτάσεις, αλλά και σύνθεση προτάσεων, επειδή είχε καταψηφιστεί άλλη μια κοινή τους εισήγηση! Ταυτόχρονα, αρνήθηκαν να δεχτούν «ανεπιθύμητες» αποφάσεις κάποιων ΕΛΜΕ, με προκλητικό σκεπτικό. Όπως ότι το προεδρείο της Ε' ΕΛΜΕ Αν. Αττικής ήταν νεοεκλεγέν και έτσι έπρεπε να ψηφίσει ο έκπτωτος πρόεδρος του (ΔΑΚίτης) όχι τη θέση του ΔΣ αλλά την προσωπική του! Ή ότι τάχα δεν είχε απαρτία η ΓΣ της Ε' ΕΛΜΕ Θεσ/νικης, αγνοώντας προκλητικά το καταστατικό της ΕΛΜΕ, άποψη που στήριξε και το ΠΑΜΕ με κοινή καταγγελία ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΑΜΕ. Μπροστά σε αυτά, οι παρατάξεις ΠΕΚ και ΠΑΜΕ κεντρικά είχαν παραμείνει βουβές και χωρίς απεργιακή πρόταση.

Νοέμβρης 2019: ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ αποχωρούν από τη ΓΣ προέδρων για να μην ψηφιστεί απεργία αποχή από την αξιολόγηση. Μπροστά σε σωρεία μέτρων της νεοεκλεγμένης κυβέρνησης της ΝΔ (αξιολόγηση, αυτονομία σχολείων, «Νέο Λύκειο», άρνηση προσλήψεων, κατάργηση πανεπιστημιακού ασύλου, εξίσωση με κολέγια, κλείσιμο 37 τμημάτων ΑΕΙ), η ίδια ανίερη συμμαχία αποχώρησε από τη ΓΣ Προέδρων για να μην τεθεί σε ψηφοφορία η απόφαση 42 ΕΛΜΕ για α/α από την αξιολόγηση. Μάλιστα, έκοψαν 3ωρη στάση εργασίας (στην κινητοποίηση που ψηφίστηκε για τη δίκη Μιχαλολιάκου), ζητώντας τάχα πλειοψηφία 2/3, ενώ είναι γνωστό ότι οι στάσεις εργασίας αποφασίζονται πάντα χωρίς τέτοια ειδική πλειοψηφία από το ΔΣ της ΟΛΜΕ, ακόμη και από τα ΔΣ των ΕΛΜΕ!

Οκτώβρης 2021: με προδοσία ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ σταματούν την απεργία αποχή. Οι πρόεδροι των ΔΑΚΕ και ΣΥΝΕΚ παραβίασαν την εντολή των ΓΣ τους και ψήφισαν κατά της α/α στη ΓΣ Προέδρων, για να σταματήσουν τον αγώνα κατά της αξιολόγησης! Ξεπούλησαν έτσι με ένα ωμό πραξικόπημα την α/α από την αξιολόγηση σχολικών μονάδων που τότε σημείωνε συμμετοχή περί το 90%! Άφησαν ακάλυπτο τον κλάδο για να σταματήσουν τον μεγάλο αγώνα κατά της αξιολόγησης που βρίσκονταν σε εξέλιξη. Η συνέχιση του αγώνα αποφασίστηκε από τα πρωτοβάθμια σωματεία, τις ΕΛΜΕ, που κήρυξαν α/α και στάσεις εργασίας.

Οκτώβρης 2022: Ακυρώνουν τη ΓΣ προέδρων για να μην περάσει η απόφαση των ΕΛΜΕ για αποχή από τις ηλεκτρονικές εκλογές των ΥΣ. Πραξικοπηματικά κατάργησαν μια ΓΣ Προέδρων (με το πρόσχημα ότι δεν έβρισκαν χώρο!) για να μην καταψηφιστεί η συμμετοχή τους στις διαβόητες ηλεκτρονικές εκλογές! Όμως, οι εκπρόσωποι 40 περίπου ΕΛΜΕ συναντήθηκαν τη μέρα της ακυρωμένης ΓΣ σε σχολείο που τους παραχωρήθηκε, διαψεύδοντας στην πράξη τα απαράδεκτα ψέματα της πλειοψηφίας.

Ιούλης 2022, 20ο Συνέδριο: ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ καταργούν κάθε δημοκρατική διαδικασία. Στο Συνέδριο απαγόρεψαν στους συνέδρους να γνωρίζουν

ποιες «θέσεις» θα ψήφιζαν, αφού δεν διαβάζονταν οι θέσεις, αλλά μόνο ο... αύ-
ξων αριθμός τους. Οι Παρεμβάσεις καταγγέλλουν την παρωδία, την κατάργηση
του καταστατικού και της δημοκρατίας στη λήψη αποφάσεων και αποχωρούν
από την ψηφοφορία. Το ίδιο έκανε και το ΠΑΜΕ.

Ιούλης 2024, 21ο Συνέδριο: ΔΑΚΕ – ΣΥΝΕΚ – ΠΕΚ, αποχωρούν για να
μην αποφασιστεί απεργία αποχή από την αξιολόγηση. Όπως στο 20ο Συνέδριο,
με κίνητρο να κρατήσουν τους συνέδρους «τους» στο κομματικό «μαντρί» για
να μην έχουν διαρροές ψήφων, έτσι και στο 21ο Συνέδριο, οι ίδιες δυνάμεις
ακύρωσαν τον ρόλο των συνέδρων! Τους απαγόρευσαν να θέτουν συνθετικές
προτάσεις σε συζήτηση ή να αιτιολογούν το σκεπτικό τους! Όταν μάλιστα μπήκε
σε ψηφοφορία πρόταση Παρεμβάσεων-ΠΑΜΕ για απεργία/αποχή από όλες τις
διαδικασίες της αξιολόγησης από την ΟΛΜΕ και τις ΕΛΜΕ, η οποία ψηφίστηκε
και από συνέδρους των ΣΥΝΕΚ και άλλους, ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ και οι περισσότεροι
των ΠΕΚ, αποχώρησαν από το συνέδριο για να μην υπάρχει απαρτία! Και ενώ η
απόφαση είχε ήδη ψηφιστεί πριν την αποχώρηση των ΣΥΝΕΚ, δεν την καταχώ-
ρησαν στις αποφάσεις του Συνεδρίου! Σαν δικαιολογία για την άθλια στάση τους,
επινόησαν ουρανοκατέβata την απαίτηση «των 2/3» για τις απεργιακές αποφά-
σεις του Συνεδρίου, κόντρα στο καταστατικό που το προβλέπει αυτό μόνον για
τις ΓΣ Προέδρων ΕΛΜΕ, όπως και κόντρα στην απόφαση του 16ου Συνεδρίου
για απεργία διάρκειας με 50%+1, που ποτέ κανείς δεν αμφισβήτησε. Δημοσίευ-
σαν, επίσης σαν «απόφαση» κάτι που ποτέ δεν ψηφίστηκε, ούτε συζητήθηκε καν
στο Συνέδριο, την αποδοχή των ηλεκτρονικών εκλογών που ο κλάδος απορ-
ρίπτει επίμονα εδώ και χρόνια! Αντίθετα, δεν δημοσίευσαν καν δύο προτάσεις
των Παρεμβάσεων που υπερψηφίστηκαν («Μονιμοποίηση των νεοδιόριστων
χωρίς αξιολόγηση» και «Μονιμοποίηση όλων των αναπληρωτών»)! Η ηγεσία
των ΣΥΝΕΚ αρνήθηκε ακόμα και να βγει απόφαση για όλους τους διωκόμενους
εκπαιδευτικούς!

Οι ΣΥΝΕΚ δεν ζητούν καν την κατάργηση της αξιολόγησης της σχολικής
μονάδας, της τράπεζας θεμάτων, των ενδοσχολικών συντονιστών και των με-
ντόρων, της χρήσης σχολικών υποδομών για έσοδα. Όπως η «λάιτ» αξιολόγηση
Γαβρόγλου, που τίποτε δεν πρόσφερε στο δημόσιο σχολείο ή η Τράπεζα θεμά-
των του ΣΥΡΙΖΑ ή ο αντισυνδικαλιστικός νόμος Αχτσιόγλου (για απαρτία 50%
όλων των μελών σε ΓΣ), άνοιξαν το δρόμο στην αξιολόγηση και την Τράπεζα
θεμάτων της Κεραμέως και στον αντισυνδικαλιστικό νόμο Χατζηδάκη, οι ΣΥ-
ΝΕΚ ανοίγουν συστηματικά τον δρόμο στη ΔΑΚΕ και συνεργάζονται αρμονικά
μαζί της στο ΔΣ της ΟΛΜΕ εδώ και χρόνια.

Απέναντι σε αυτά τα πραξικοπήματα, το ΠΑΜΕ δυσκολεύεται όλο και περισ-
σότερο να πάρει τις αναγκαίες αποστάσεις. Στο 20ο Συνέδριο, Παρεμβάσεις και
ΠΑΜΕ είχαμε αποχωρήσει διαμαρτυρόμενοι, αλλά στο 21ο το ΠΑΜΕ, την ίδια

στιγμή που κατέθετε πρόταση κοινή με τις Παρεμβάσεις κατά της αξιολόγησης, κατέθετε και κοινή πρόταση με τις κυβερνητικές δυνάμεις υπέρ των ενιαίων κειμένων, που θα μπορούσε να ψηφιστεί αν είχε προηγηθεί στις ψηφοφορίες, και στη συνέχεια φυσικά το ΠΑΜΕ θα ψήφιζε και την κοινή πρόταση με τις Παρεμβάσεις... Απέναντι στο τέλμα της ΟΛΜΕ, το ΠΑΜΕ προκρίνει για τον εαυτό του τον ρόλο της «υπεύθυνης δύναμης», ενώ σε κάθε διεργασία του κινήματος ακολουθεί την πρακτική να παίρνονται τελικά όλες οι αποφάσεις από την ΟΛΜΕ (όλη η εξουσία στην ΟΛΜΕ...), επιδιώκοντας να συμπεριλάβει εκεί και τον εαυτό του με επιμέρους διαφοροποιήσεις. Δεν είναι τυχαίο ότι συγκροτεί προεδρείο με τις δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού και παρά τα συνεχή πραξικοπήματά τους παραμένει στη θέση του γραμματέα! Πολλά θα μπορούσε να πει κανείς για την πολυγλωσσία του ΠΑΜΕ (κείμενα Πειραιά και ενιαία κείμενα σε ΟΛΜΕ, α/α από την ΟΛΜΕ, αλλά σε λίγες ΕΛΜΕ α/α και από τα σωματεία, κ.ά.). Με την αποδοχή θέσης στο προεδρείο της ΟΛΜΕ και την κατάθεση πρότασης για ΣΣΕ χωρίς να απαιτεί αυξήσεις μισθών-συντάξεων-διορισμών που να καλύπτουν τις πραγματικές ανάγκες (με κατάργηση του ν. 2738/1999 και του «ενιαίου μισθολογίου»), το ΠΑΜΕ φανερώνει την υποχώρησή του ακόμη και σε βασικά ζητήματα. Η ηγεσία του προσανατολισμένη σε εκλογικές μάχες αντιστρατεύεται τη νικηφόρα έκβαση των επιμέρους αγώνων, αφού δεν καταθέτει πλαίσιο και αιτήματα πάλης σύγκρουσης με την κυρίαρχη πολιτική. Χαρακτηριστική είναι η στάση του στο ζήτημα των ιδιωτικοποιήσεων των δημόσιων κοινωνικών αγαθών, που ούτε λίγο ούτε πολύ ταυτίζει το δημόσιο με το ιδιωτικό.

Απέναντι στον αντιδημοκρατικό κατήφορο των κυβερνητικών παρατάξεων στην ΟΛΜΕ, αγωνιζόμαστε για τη συσπείρωση του κλάδου και τη χάραξη αγωνιστικής πορείας, για την αποκατάσταση των δημοκρατικών διαδικασιών των σωματείων μας και την τήρηση των δημοκρατικών παραδόσεων του κλάδου! Συνεχίζουμε χωρίς αναμονή τον δρόμο που βαδίσαμε στην αξιολόγηση, τον δρόμο του αγώνα με τα πρωτοβάθμια σωματεία, με συγκροτημένο σχέδιο πάλης και ισχυρό όπλο την α/α. Απαιτούμε την τήρηση δημοκρατικών διαδικασιών με όλους τους τρόπους (σταθερή εβδομαδιαία συνεδρίαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ, δελτία τύπου πριν και μετά από κάθε συνεδρίαση του ΔΣ, με υπογραφές ΕΛΜΕ νέες Γενικές Συνελεύσεις και ΓΣ Προέδρων που θα κηρύσσει η ΟΛΜΕ, κ.ά.).

Ενισχύουμε τον αγώνα μας και τα πρωτοβάθμια σωματεία για να μείνει ο κλάδος όρθιος! Πρωθυμώμε τη λογική της κινητοποίησης, των ΓΣ των ΕΛΜΕ, του συντονισμού με άλλες ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ, της επιμονής στην υπεράσπιση όλων των μορφωτικών και εργασιακών κατακτήσεων των προηγούμενων δεκαετιών. Με όπλα την απεργία-αποχή, τον ενιαίο παρατεταμένο αγώνα διάρκειας, με προγραμματισμό και κλιμάκωση. Αυτή η τακτική έχει αποδειχτεί και το μοναδικό αποτελεσματικό αντίπαλο δέος στις προδοσίες και στην αδράνεια που καλλιεργ-

γούν οι κυβερνητικές παρατάξεις. Μπλοκάρει επί πέντε χρόνια την αξιολόγηση, έχει αποθαρρύνει την κατάθεση των ν/σ για «επιλογή σχολείου» και «Εθνικό Απολυτήριο», όπως και την εφαρμογή του νόμου για την ιδιωτικοποιούμενη ΤΕ-Ε-επιχείρηση.

Για τις ηλεκτρονικές εκλογές

Οι ηλεκτρονικές κάλπες δεν είναι εργαλείο «ψηφιακής αναβάθμισης», αλλά πλήρους ελέγχου των σωματείων μας και νεκρανάστασης μιας παλιάς εποχής του «άβατου» των ΠΥΣΔΕ. Η Διοίκηση με τους ψευδοαιρετούς-υποχείριά της, πίσω από κλειστές πόρτες, χωρίς την ενεργό συμμετοχή μας και τη συλλογική μας θέληση, θέλουν να υλοποιήσουν ανενόχλητοι την κυρίαρχη αντιεκπαιδευτική πολιτική, με τις υπερεξουσίες των διευθυντών εκπ/σης, με απειλές, διοικητική επιβολή και την αυθαιρεσία του ΟΠΣΥΔ. Προωθούν συγχωνεύσεις σχολείων και τμημάτων –τινάζοντας στον αέρα τις οργανικές μας θέσεις και τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών/τριών μας– προωθούν την αξιολόγηση, τις υπηρεσιακές μεταβολές σε καθεστώς αδιαφάνειας, εξυπηρετήσεων και ρουσφετιού, ενώ δεν μονιμοποιούν αμέσως και χωρίς αξιολόγηση τους/τις συναδέλφους/ισσες «νεοδιοριστούς/ες», ακόμα και μετά τις πρόσφατες αποφάσεις των Διοικητικών Εφετειών που δικαιώνουν τους διορισθέντες το 2020.

Τη στιγμή που ο κλάδος έχει δώσει με τη μαζική αποχή του το 2020, το 2022 και το 2024 πηρότατο χαστούκι στην κυβέρνηση, πολύτιμες υπηρεσίες της προσφέρει ο θλιβερός κυβερνητικός συνδικαλισμός των ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ, αλλά και όλοι όσοι συμμετέχουν και νομιμοποιούν τις ηλεκτρονικές εκλογές, σπεύδοντας να καταλάβουν μια θέση ψευδοαιρετού που πολύ δύσκολα θα κατείχαν σε πολλά ΠΥΣΔΕ με τις διαζώσεις εκλογές, όπου θα συμμετείχαν παρατάξεις της εκπαιδευτικής αριστεράς. Τέτοιο συνδικαλισμό του προσκυνήματος και της υποταγής στα τετελεσμένα και στην υποτιθέμενη παντοδυναμία της κυβέρνησης χρειάζονται μόνο η ηγεσία του ΥΠΑΙΘΑ και το Μέγαρο Μαξίμου. Άλλωστε, οι ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ όχι μόνο αποχώρησαν τελικά την τελευταία μέρα από το 21ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ τον Ιούλιο, μόλις υπερψηφίστηκε με μεγάλη πλειοψηφία από τους συνέδρους η απεργία-αποχή από κάθε μορφή αξιολόγηση, αλλά όπως προείπαμε εμφανίζουν με πρωτοφανή λαθροχειρία ως απόφαση του πρόσφατου Συνεδρίου τη συμμετοχή στις ηλεκτρονικές εκλογές για τα Υπηρεσιακά Συμβούλια, ενώ ουδέποτε αυτό τέθηκε σε ψηφοφορία!

Ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης

Μισθοί και συντάξεις φτώχειας, καθηλωμένοι και κομμένοι εδώ και 15 χρόνια, ακρίβεια και πληθωρισμός που καλπάζουν, νέα φοροεπιδρομή με τον προϋ-

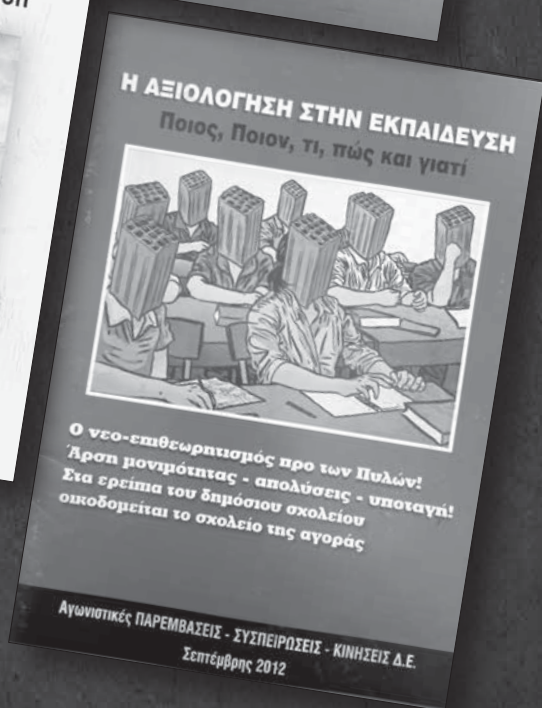
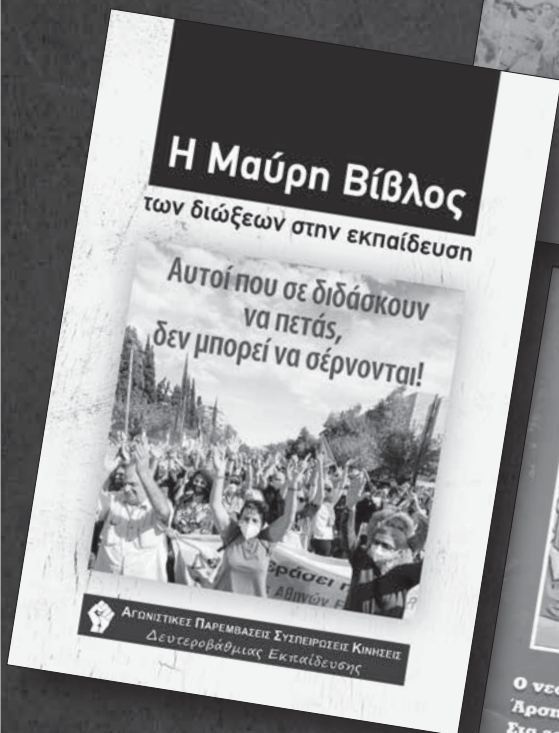
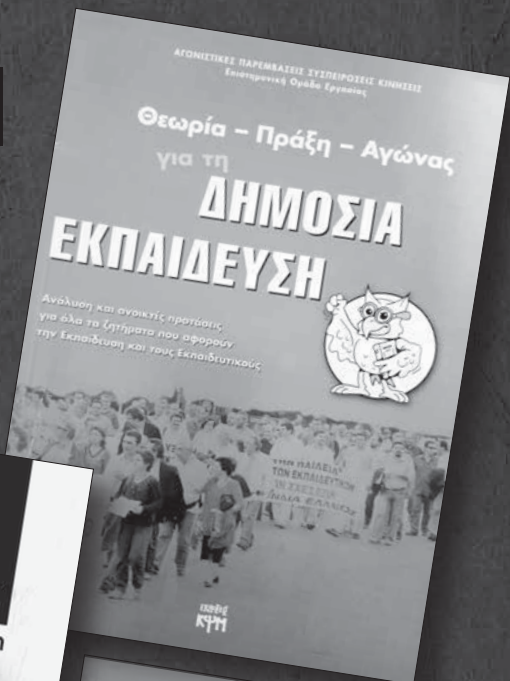
πολογισμό λεηλασίας του 2025, περαιτέρω ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση των κοινωνικών αγαθών σε υγεία, εκπαίδευση και συγκοινωνίες, διόγκωση της ελαστικής εργασίας, αντεργατικοί νόμοι, καταστολή και ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης και των αγώνων.

Με το «νέο μνημόνιο», το αντιλαϊκό Σύμφωνο Σταθερότητας των σκληρών πρωτογενών πλεονασμάτων, της εξυπηρέτησης του χρέους και της οικονομίας του πολέμου, η κυβέρνηση της ΝΔ επιτίθεται και επιδεινώνει δραματικά τη ζωή της κοινωνικής πλειοψηφίας. Την ίδια στιγμή τα κέρδη των ολιγαρχών, ντόπιων και ξένων, από την υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων και το ζεστό χρήμα των φοροελαφρύνσεων και των επιδοτήσεων με κρατικούς πόρους και ΕΣΠΑ, έχουν εκτοξευτεί. Παράλληλα, σε σύμπλευση με ΕΕ και ΝΑΤΟ, η κυβέρνηση ενέπλεξε ενεργά τη χώρα στους πολέμους σε Ουκρανία, Παλαιστίνη και Μέση Ανατολή και στηρίζει απροκάλυπτα την πολεμική-δολοφονική μηχανή του Ισραήλ στη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού. Φέρνει έτσι τον πόλεμο «στο σπίτι μας» και τροφοδοτεί νέο κύμα υπερεξοπλισμών (28 δις ανακοίνωσε πρόσφατα ο Μητσοτάκης στη Βουλή!) σε βάρος των κοινωνικών δαπανών, με το τεράστιο κόστος να σφίγγει ακόμα περισσότερο τη θηλιά της λιτότητας στον λαιμό των εργαζομένων.

Η άγρια επίθεση στο δημόσιο σχολείο και τους εκπαιδευτικούς είναι συνεχής και εντεινεται. Η προσπάθεια επιβολής της αξιολόγησης και στις/στοις μόνιμες/ους με μοναδικά όπλα της κυβέρνησης τον αυταρχισμό, τις αυθαιρεσίες και την τρομοκρατία συνεχίζεται. Στόχος η ιδιωτικοποίηση του δημόσιου σχολείου κι η υποταγή των εκπαιδευτικών, η αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων με μέτρα όπως το εθνικό απολυτήριο, νέες σκληρές εξετάσεις, οι νέες επαγγελματικές ακαδημίες και προώθηση των Γνώσεων σχολείων, όπου με εξετάσεις και συνέντευξη θα ξεχωρίζουν τους λίγους «καλούς μαθητές» διώχνοντας τους υπόλοιπους, ενώ η διοικούσα επιτροπή θα διαλέγει τους εκπαιδευτικούς και θα επεμβαίνει στο πρόγραμμα σπουδών! Ιδρύει σχολεία του Διεθνούς Μπακαλορέα, βαθαίνοντας την κατηγοριοποίηση ακόμα και εντός του ίδιου σχολείου, ανοίγοντας τον δρόμο για την εισαγωγή και στα δημόσια Πανεπιστήμια με το IB. Παραχωρεί φιλέτα της εκπαίδευσης στους μεγαλοσχολάρχες των ιδιωτικών σχολείων, φέρνοντας σε επόμενη φάση τα εκπαιδευτικά κουπόνια (vouchers) και την ελεύθερη επιλογή σχολείου.

Οι διευθυντές μετατρέπονται σε μάνατζερ, ενώ η «αγορά» αποκτά ρόλο ρυθμιστή στην τεχνική εκπαίδευση, καθώς θα καθορίζει ποιες ειδικότητες και ποια σχολεία θα ανοίγουν ή θα κλείνουν. Αν κάτι βέβαια παραμένει σταθερό είναι η πολιτική των περικοπών. Το «ψηφιακό σχολείο και φροντιστήριο», οι συνεχείς καταργήσεις τμημάτων, τα χιλιάδες ακάλυπτα κενά κι οι υποχρεωτικές υπερωρίες για την κάλυψή τους το πιστοποιούν περίτρανα.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

Ειδικές Εκδόσεις των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ

Διώξεις εκπαιδευτικών: Η πολιτική και συνδικαλιστική δράση στο απόσπασμα

Για πρώτη φορά μετά την πτώση της χούντας εκπαιδευτικός τίθεται σε δυννητική αργία. Η συνάδελφος Χρύσα Χοτζόγλου «εγκλημάτση», γιατί εξέφρασε τη διαφωνία της για την αξιολόγηση νεοδιορίστης. Δηλαδή, εξέφρασε την αντίθεση του κλάδου στην αξιολόγηση, όπως αποτυπώνεται και στις συλλογικές αποφάσεις της ΟΛΜΕ και των ΕΛΜΕ. Για την ίδια υπόθεση έχει παραπεμφθεί κι ο αναπληρωτής Δημήτρης Χαρτζουλάκης, μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά, που απειλείται επίσης με απόλυση, ενώ τους έχει μηνύσει κι ο ίδιος ο ΔΔΕ Πειραιά! Πρόκειται για πρωτοφανή κλιμάκωση και αναβάθμιση της βιομηχανίας διώξεων σε όλη την εκπαίδευση πανελλαδικά, ενάντια στη συνδικαλιστική δράση. Στο πλαίσιο αυτό πάνω από 2000 εκπαιδευτικοί καλούνται σε πειθαρχικά στο άμεσο μέλλον επειδή συμμετέχουν στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, δηλαδή επειδή υλοποιούν τις νόμιμες αποφάσεις των σωματείων τους!

Δεν θέλουν «να βγάζουμε άχνα», γι' αυτό μας γυρίζουν στα πιο μαύρα χρόνια του μετεμφυλιοπολεμικού κράτους και της χούντας! Αυτοί που με τις πολιτικές τους οδήγησαν στο έγκλημα των Τεμπών και με τους νόμους τους επανέφεραν αστυνομικό που βαρύνεται με την κατηγορία της σωματεμπορίας, διώκουν και διώχνουν από το Δημόσιο Σχολείο συναδέλφους/ισσες που αγωνίζονται καθημερινά για τα μορφωτικά και δημοκρατικά δικαιώματα των παιδιών.

Οι εξελίξεις στον χώρο της εκπαίδευσης, από τους αγώνες των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση μέχρι τους αγώνες του φοιτητικού κινήματος ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, οι αντιστάσεις στις στρατηγικές επιλογές αναδιορθώσεων της κυβέρνησης-ΕΕ-ΟΟΣΑ και στην επιχειρηματική λειτουργία της Παιδείας, αντιμετωπίζονται με ποινικοποίηση και καταστολή. Εισβολές των ΜΑΤ στα πανεπιστήμια και συλλήψεις φοιτητών και εργαζομένων του σωματείου στην έρευνα (ΣΕΡΕΤΕ), απολύσεις διοικητικών υπαλλήλων και του επί 19 χρόνια συμβασιούχου Δημήτρη Αντωνίου. Σκλήρυνση των πειθαρχικών μέτρων και διώξεων για τους εκπαιδευτικούς που υλοποιούν αποφάσεις των συλλογικών τους οργάνων.

Θυμίζουμε ότι στις 23/10/2024 κλήθηκαν με υπουργική παρέμβαση, σε ακρόαση στο πειθαρχικό συμβούλιο με το ερώτημα της δυννητικής αργίας οι εκπαιδευτικοί Χ. Χοτζόγλου και Γ. Καββαδίας. Για την μεν πρώτη δεν έχει καν αρχίσει το πειθαρχικό στο οποίο κατέληξε στημένη ΕΔΕ του ΔΙΔΕ Πειραιά, που

με τον νόμο Χατζηδάκη-Γεωργιάδη καθιστά «αδίκημα» την αντίδραση μαθητών και εκπαιδευτικών στην αξιολόγηση στο σχολείο τους. Ο Γ. Καββαδίας ενώ είναι συνταξιούχος (!) παραπέμφθηκε με το ίδιο ερώτημα, για πειθαρχικό που ξεκίνησε λόγω δημόσιας κριτικής του στην κυβερνητική πολιτική στην εκπαίδευση, αντίθεση στον διαγωνισμό PISA κ.ά. Ο αναπληρωτής και μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά Δ. Χατζηζουλάκης ούτε καν κλήθηκε, αφού η πειθαρχική δίωξη που του έχει ασκηθεί παραπέμπεται κατευθείαν στον ΥΠΑΙΘΑ και ενδεχομένως οδηγήσει σε «λήξη σύμβασης» και αποκλεισμό του από τους πίνακες προσλήψεων. Την ίδια εκείνη ημέρα ένα ορμητικό ποτάμι εργαζομένων πορεύθηκε προς το μεγάλο κεντρικό απεργιακό συλλαλητήριο και ενώθηκε μαζί του. Η 24ωρη απεργία της ΔΟΕ στις 23/10 βγήκε παράνομη από τα δικαστήρια, κατόπιν προσφυγής του ΥΠΑΙΘΑ. Μετά τη δικαστική απόφαση, η ΑΔΕΔΥ κήρυξε 24ωρη απεργία για όλη την εκπαίδευση. Η πλειοψηφία της ΟΛΜΕ υποχρεώθηκε να συμμετάσχει τελευταία στιγμή απεργία, ενώ μέχρι τότε αρνούνταν να δώσουν ακόμα και στάσεις εργασίας για την ημέρα εκείνη.

Ταυτόχρονα, διευθυντές και υποδιευθυντές δάσκαλοι, νηπιαγωγοί, καθηγητές καθαίρονται στην Αττική, στην Πάτρα, στην Κέρκυρα, στο Ρέθυμνο, στα Χανιά και στη Λάρισα για τη συμμετοχή τους στην νόμιμη απεργία-αποχή ενάντια στην αξιολόγηση. Σε όλη την Ελλάδα επιχειρείται να στηθεί ένας μηχανισμός διώξεων, καθαιρέσεων, δυνητικών αργιών. Όλα αυτά δεν αποτελούν «κάποιο συνδικαλιστικό ζήτημα», συνδέονται άρρηκτα με τον παιδαγωγικό μας ρόλο, την εκπαιδευτική διαδικασία και τις γενικότερες πολιτικές που ασκούνται. Η εκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης, με το δίπολο διώξεις – αυταρχισμός – «αξιολόγηση», θέλει τους εκπαιδευτικούς άβουλους και μοιραίους, «yes men/women» υπαλλήλους που ευθυγραμμίζονται και υποτάσσονται στη αντιλαϊκή εκπαιδευτική πολιτική.

Ένα σχολείο που θέλει τους εκπαιδευτικούς άβουλους και μοιραίους, όπου θα κυριαρχεί φόβος, κανιβαλισμός, καταπίεση, όπου δεν θα υπάρχει ελεύθερος χρόνος και θα καταπατούνται συνεχώς οι παιδαγωγικές και δημοκρατικές ελευθερίες. Όταν καταπατάται η ελευθερία της σκέψης και της έκφρασης, όταν περιορίζεται ή ουσιαστικά απαγορεύεται η πολιτική και συνδικαλιστική δράση, όταν (τα) στελέχη του διοικητικού μηχανισμού της εκπαίδευσης στοχοποιούν, συκοφαντούν, σκευωρούν, στήνουν μηχανισμούς χαφιεδισμού και παρακολούθησης ακόμα και της προσωπικής ζωής, θίγουν την τιμή και υπόληψη εκπαιδευτικών, τότε έχει καταργηθεί κάθε έννοια ελευθερίας, με αποτέλεσμα να διαταράσσεται το παιδαγωγικό κλίμα και η εκπαιδευτική διαδικασία.

«Γιατί ο δάσκαλος που θα υποχρεωθεί να καταπνίξει τη σκέψη του, θα γίνει διπλά σκλάβος ή θα καταντήσει ένας ψυχικά ανάπηρος άνθρωπος, ανίκανος να μορφώσει άλλους» (Δημήτρης Γληνός).

Οι διώξεις είναι αποτέλεσμα των αντιδραστικών - απεργοκτόνων νόμων των προηγούμενων κυβερνήσεων και της σημερινής, θέτοντας όλο και μεγαλύτερα εμπόδια στην κήρυξη απεργίας, στη διοργάνωση συγκέντρωσης, στην πραγματοποίηση κινητοποίησης. Με τον τελευταίο εκτρωματικό νόμο Γεωργιάδη, ακόμα και το μοίρασμα ανακοίνωσης έξω από ένα σχολείο την ημέρα της απεργίας θεωρείται «άσκηση ψυχολογικής βίας σε όσους θέλουν να εργαστούν» και επισύρει σύλληψη και βαρύτατο πρόστιμο! Η κυβέρνηση, το υπουργείο Παιδείας και ο διοικητικός μηχανισμός της εκπαίδευσης βάζουν στο στόχαστρο δραστήριους συνδικαλιστές με αριστερή πολιτικοσυνδικαλιστική δράση, ακόμα και ολόκληρες παρατάξεις. Διώξεις (πειθαρχικές και ποινικές) για συμμετοχή στην κινητοποίηση της ΕΛΜΕ Πειραιά (με στάση εργασίας της ΑΔΕΔΥ) ενάντια στις εξετάσεις PISA (Καββαδίας, Γ., Καλούσης Α., Μητρόπουλος Δ., Σακιώτη Ν.). Ποινικές και πειθαρχικές διώξεις εκπαιδευτικών για «ανάρμοστη συμπεριφορά εκτός υπηρεσίας», λόγω συμμετοχής σε κινητοποίηση στην επέτειο της δολοφονίας του 15χρονου Γρηγορόπουλου, με βάση τις (χουντικές έμπνευσης) απαγορεύσεις στην πανδημία (Γκέρτσος Ζ., Χουντής Π.). Ποινικές διώξεις εκπαιδευτικών (Καλούσης Α., Πατίδης Η., Χουντής Π.) για την κινητοποίηση της ΕΛΜΕ Πειραιά ενάντια στη φιάστα-φιάσκο του ΔΔΕ Πειραιά υπέρ των ιδιωτικών σχολείων και για κινητοποιήσεις του Σωματείου στα γραφεία της ΔΔΕ Πειραιά. Σε αυτή την μήνυση που έγινε από τον ΔΔΕ Πειραιά διωκόμενος είναι επίσης ο πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Πειραιά που συμμετείχε και συμπαραστάθηκε στην κινητοποίηση. Πειθαρχικές διώξεις (παραπομπή από την ΔΔΕ Πειραιά στο Πειθαρχικό) για «κακόβουλη κριτική της προϊστάμενης αρχής», με αφορμή δημόσια(!) κριτική στις πολιτικές του Υπουργείου (Καββαδίας Γ., Χατζηανδρέου Ν., ανάρτηση σε κλειστή ομάδα ΜΚΔ). Συνολικά στον Πειραιά διώκονται 11 εκπαιδευτικοί, οι 9 από τους οποίους ανήκουν στην ΕΝΟΤΗΤΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ. Πολλοί από αυτούς είναι πολυδιωκόμενοι!

Διευθυντές και υποδιευθυντές Δημοτικών σχολείων και προϊστάμενοι νηπιαγωγείων, απαλλάχθηκαν από τα καθήκοντά τους και αποκλείστηκαν από την διαδικασία επιλογής για την πλήρωση οποιασδήποτε θέσης στελέχους. Η εκπαιδευτικός του 3ου Δημοτικού Σχολείου Ταύρου Παλαιστιδίου, υπέστη διώξη (τελικά απαλλάχθηκε) γιατί ανάρτησε στον χώρο του σχολείου εικαστική δημιουργία των μαθητών και των μαθητριών της για την ειρήνη με την παλαιστινιακή σημαία. Και ο κατάλογος δεν έχει τέλος...

● **Η στάση των Σωματείων και η αθλιότητα των γραφειοκρατών της ΟΛΜΕ.** Είναι ντροπή που οι γραφειοκράτες της ΟΛΜΕ αρνήθηκαν να παραχωρήσουν την αίθουσα της Ομοσπονδίας για να πραγματοποιηθεί η σύσκεψη των ΕΛΜΕ (8) και ΣΕΠΕ (10) για τις διώξεις. Με την αιτιολογία ότι η αίθουσα δεν παραχωρείται «για δραστηριότητες που έρχονται σε αντίθεση με την πολιτική που

χαράζει το ΔΣ της ΟΛΜΕ»! Η αλήθεια είναι ότι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία όχι μόνο δεν υπερασπίζεται τα μέλη της που διώκονται, αλλά στην καλύτερη περίπτωση σιωπά, αν δεν συναινεί στην κυβερνητική πολιτική των διώξεων. Αρκεί μόνο να πούμε ότι για την ημέρα δράσης – Παρασκευή 2/2/2024 ενάντια στις διώξεις και τη συγκέντρωση στο Σύνταγμα, η πλειοψηφία του ΔΣ της ΟΛΜΕ σημείωσε απουσία ντροπής! Την ώρα που εκπαιδευτικοί απολύονται για τη συνδικαλιστική τους δράση, δημόσια σχολεία εκχωρούνται στο ιδιωτικό κεφάλαιο, λες και είναι οι εθνικές οδοί που παραχωρούνται στις ιδιωτικές εταιρείες, τα πειθαρχικά συμβούλια κόβονται και ράβονται στα μέτρα της κυβέρνησης για να βγάλουν τις επιθυμητές αποφάσεις, η πλειοψηφία του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ ή ζει σε παράλληλο σύμπαν ή στηρίζει τις κυβερνητικές επιλογές όσο αντικειμενικές και αντεργατικές κι αν είναι. Οφείλει, όμως, να γνωρίζει ότι μπορείς να κοροϊδεύεις λίγους για πολύ καιρό, πολλούς για λίγο, αλλά όχι όλους για πάντα!

Οι αγώνες μας δεν είναι νόμιμοι ή παράνομοι. Είναι δίκαιοι και αναγκαίοι. Γ' αυτό αξίζει να αγωνιστούμε με πραγματικούς αγώνες και όχι με συμβολικές διαμαρτυρίες. Βάζοντας μπροστά τις ανάγκες μας, με τα σωματεία, τις ΓΣ, τις Επιτροπές Αγώνα και τον συντονισμό τους, να ανοίξουμε τον δρόμο της αντίστασης, κόντρα στην υποταγή και την ήττα. Τα συνδικάτα μπορούν και πρέπει να αντισταθούν. Χωρίς αστερίσκους, χωρίς τη λογική του Πόντιου Πιλάτου και ισαποστακισμούς, χωρίς να καλύπτουν σκευωρούς, Δεν αρκούν τα ψηφίσματα και οι ανακοινώσεις, ακόμα και τα καλέσματα σε συγκεντρώσεις που δε συμμετέχουν ούτε τα μέλη του ΔΣ. Μόνο η ενότητα και η συσπείρωση όλων σε μια γραμμή παρατεταμένου αγώνα μπορεί να πιέσει για να γίνει πράξη το σύνθημα «ΠΑΡΤΕ ΠΙΣΩ ΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ». Οι πρώτες μετά τη χούντα αργίες και απολύσεις από το δημόσιο σχολείο για συνδικαλιστικούς λόγους ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ! Κάθε εκπαιδευτικός, κάθε αγωνιστής, συσπειρωμένοι στα Σωματεία μας, οφείλουμε να πάρουμε πάνω μας την υπόθεση, να δημοσιοποιηθεί πλατιά το ζήτημα και με τον αγώνα μας να τους σταματήσουμε.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ! ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΑΙ ΚΑΘΕΝΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ!

Αντί επιλόγου

Από όλα τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι η ηγεσία της ΟΛΜΕ τα χρόνια της γενικευμένης επίθεσης της αντιεκπαιδευτικής-αντιλαϊκής πολιτικής, με όποιο πρόσωπο και αν αυτή εμφανίζεται, αδυνατεί να απαντήσει. Στην πραγματικότητα έχει υποταχθεί στο ρεύμα των αντιδραστικών αλλαγών, αφού και στο επίπεδο των συσχετισμών, η κυριαρχία ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ αποτελεί ένα ακόμα εμπόδιο για να αναπτυχθεί ένα ταξικό αγωνιστικό κίνημα που θα υπερασπιστεί τις κατακτήσεις τόσο του κλάδου των εκπαιδευτικών, όσο και το δημόσιο, δωρεάν σχολείο για όλα τα παιδιά. Η εκπαίδευση χρειάζεται οξυγόνο για να αναπνεύσει! Και θα αναπνεύσει όταν ανατρέψει αυτήν την πολιτική, όσα εμπόδια κι αν χρειαστεί να ξεπεράσει.

Είναι αλήθεια ότι η πολιτική εξουσία θεσμικά και πολιτικά εξέθρεψε το τέρας του γραφειοκρατικού, κυβερνητικού και κομματικού συνδικαλισμού. Δημιούργημά της είναι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, η ελίτ των συνδικαλιστών που –διαμορφώνοντας πλεονεκτικότερες υλικές και κοινωνικές συνθήκες συγκριτικά με τους εργαζόμενους που εκπροσωπεί– διαπλέκεται με την εργοδοσία και την κυβέρνηση, απεμπολώντας τα συμφέροντά τους, στηρίζοντας τα συμφέροντα της εργοδοσίας και της κυβέρνησης. Ουκ ολίγα τα φαινόμενα διαφθοράς συνδικαλιστών που εξαργυρώνουν τη συνδικαλιστική τους δράση, ενισχύοντας τη θέση τους στην κομματική και κυβερνητική ιεραρχία.

Ο κρατικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός αποτελεί τον δούρειο ίππο της εκάστοτε κυβέρνησης. Αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της γραφειοκρατίας των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, των αποσπασματικών και χωρίς προετοιμασία-προοπτική εθιμοτυπικών απεργιών. Οι παρατάξεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού λειτουργούν ως στυλοβάτες των αντιλαϊκών μέτρων, είτε συναινώντας ανοιχτά στην αντιλαϊκή πολιτική, είτε υπονομεύοντας τους αγώνες. Είναι οι παρατάξεις που υπερθεμάτιζαν, όλα τα προηγούμενα χρόνια, υπέρ της «καλής αξιολόγησης».

Η ηγεσία της ΟΛΜΕ όχι μόνο δεν αξιοποίησε τις αγωνιστικές παραδόσεις του κλάδου, παραδόσεις που είχαν διαμορφώσει μια συλλογική αγωνιστική ταυτότητα και είχαν πετύχει αξιοσημείωτες νίκες απέναντι σε κυβερνήσεις που φάνταζαν πανίσχυρες (τρίμηνα το 1988, απεργία στις εξετάσεις ενάντια σε όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, απεργία '90, καταλήψεις-κινήτοποιήσεις-δολοφονία Τεμπονέρα-πτώση Κοντογιαννόπουλου '91, επίδομα εξωδιδακτικής απασχόλησης το 1997- 2 μήνες απεργία, συγκρούσεις στα

εξεταστικά κέντρα του ΑΣΕΠ το 1998 και διορισμός δεκάδων χιλιάδων αναπληρωτών τα επόμενα χρόνια, επίδομα διδακτικής προετοιμασίας το 2006, με τη δίμηνη απεργία των δασκάλων, τη μείωση του ωραρίου, παιδαγωγική ελευθερία, 30 χρόνια για σύνταξη, δημοκρατία στους συλλόγους διδασκόντων), αλλά οδηγούσε τον κλάδο να πέσει αμαχητί.

Σήμερα, που η βαρβαρότητα επελαύνει πάνω από τις ζωές μας, αλλά ο λαϊκός παράγοντας, ιδιαίτερα μετά από τις μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις και την απεργία για τα Τέμνη 26/1 και 28/2/25 δείχνει ότι μπορεί να αντιστρέψει τις εξελίξεις, οι εργαζόμενοι έχουμε ανάγκη να δυναμώσουμε τις μαζικές διαδικασίες, να συζητήσουμε και να δράσουμε, να πάρουμε την υπόθεση των αγώνων στα χέρια μας. Γιατί τα σωματεία και τα συνδικάτα «ανασαίνουν» και ζουν μόνο με την ενεργητική συμμετοχή των εργαζομένων, όταν αυτοί αποφασίσουν να δράσουν κι όχι να αναθέσουν. Για να πάρουν οριστικό διαζύγιο με τον κρατικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό, τον επαγγελματικό συνδικαλισμό της υποταγής, που ζει στα υπουργικά γραφεία κι αγνοεί τις αγωνίες και τους αγώνες της μαχόμενης εκπαιδευσης. Για έναν συνδικαλισμό που δεν θα σπέρνει την απογοήτευση, δεν θα οδηγεί στον αδιέξοδο ατομικό δρόμο, δεν θα διαπραγματεύεται τους όρους χειροτέρευσης της εργασίας και των συλλογικών μας δικαιωμάτων. Παλεύουμε για έναν συνδικαλισμό που θα έρχεται σε σύγκρουση με το σύνολο της κυρίαρχης αστικής πολιτικής, που υλοποιείται από τις κυβερνήσεις, ΕΕ, ΟΟΣΑ. Που θα παλεύει για να ζήσει ο εργαζόμενος μια αξιοβίωτη ζωή, για καθολικά δημόσια, δωρεάν κοινωνικά αγαθά (παιδεία, υγεία, ρεύμα, νερό, δημόσιοι χώροι) και όχι παραδομένα στο ιδιωτικό κέρδος. Για να πρωτοστατήσουν στην άμεση δημοκρατική οργάνωση της αντίστασης και των αγώνων ανατροπής. Οι αγώνες και τα συνδικάτα στα χέρια των εργαζομένων! Δε θα τους αφήσουμε να μας τσακίσουν, μπορούμε να τους νικήσουμε! Με μαζικές αποφασιστικές γενικές συνελεύσεις, με συγκρότηση επιτροπών αγώνα, με ενίσχυση των απεργιακών ταμείων και της οργανωμένης αλληλεγγύης. Να ξαναζωντανέψουμε τις ΕΛΜΕ ως πραγματικές συλλογικότητες εργαζομένων, στους αγώνες, στον πολιτισμό, στην αλληλεγγύη. Να αποφασίζουν και να διαχειρίζονται τον αγώνα τους οι ίδιοι οι εργαζόμενοι εκπαιδευτικοί, σε συντονισμό με τους άλλους κλάδους εργαζομένων, πρωτίστως με τους Συλλόγους δασκάλων. Απαιτώντας και επιβάλλοντας στην ΟΛΜΕ να συμβάλει σε μια τέτοια κατεύθυνση.

Ίσως η συμπλήρωση ενός αιώνα από τη δημιουργία της ΟΛΜΕ να μην κλείνει με τους καλύτερους οιωνούς. Όμως αν κάποιος δει τη μεγάλη εικόνα της πορείας του εκπαιδευτικού κινήματος, θα παρατηρήσει ότι το κύριο στην ιστορία της ΟΛΜΕ (και των άλλων Εκπαιδευτικών Ομοσπονδιών) είναι

θετική. Οι αγώνες των εκπαιδευτικών έχουν μπολιάσει με σημαντικά μηνύματα την ελληνική κοινωνία. **Είμαστε βέβαιοι ότι ο καινούριος αιώνας θα φέρει νέους αγώνες και νέες νίκες των εκπαιδευτικών και της δημόσιας Παιδείας. Σε αυτή την κατεύθυνση το ρεύμα των Αγωνιστικών Παρεμβάσεων Συσπειρώσεων Κινήσεων έχει να διαδραματίσει κυρίαρχο ρόλο.**

Άλλωστε το σημερινό σύστημα με όλο το οπλοστάσιό του μετακίνησε τους «λειτουργούς» ως απαξιωμένους διανοούμενους στα λαϊκά στρώματα. Εκεί που τελειώνουν οι ψευδαισθήσεις και αρχίζει ο ενιαίος παρατεταμένος αγώνας!

Αυτή την περίοδο της βίαιης επίθεσης απέναντι σε όλες τις πλευρές της ζωής μας χρειάζεται να περάσουμε σε ανώτερη φάση των αγώνων μας. Γιατί οι αγώνες του λαού και της νεολαίας των τελευταίων ετών δεν ήταν λίγοι, ούτε στερούνταν μαζικότητας, όμως δεν μπόρεσαν να ανατρέψουν βασικούς αντεργατικούς νόμους διότι απαντούσαν τακτικίστικα και κατακερματισμένα. Είναι αναγκαίοι οι αγώνες που δεν θα είναι χαμηλής πτήσης στα όρια των απογευματινών συλλαλητηρίων διαμαρτυρίας, με τα μάτια στραμμένα στις κάθε λογής εκλογικές κάλπες, αλλά θα κλιμακώνουν την πάλη, με πανεργατικά χαρακτηριστικά, δημιουργώντας όρους νίκης. Εκεί θα κριθούν όλες οι δυνάμεις! Οι κυρίαρχοι, το κεφάλαιο και το πολιτικό προσωπικό του, ανασυγκροτούν το σύστημά τους, διαλύοντας την εργασία, την κοινωνία, τη ζωή μας. Εμείς χρειάζεται να ανασυγκροτήσουμε τα δικά μας «εργαλεία», να δημιουργήσουμε το δικό μας αποτελεσματικό κίνημα, για να πάρουμε πίσω όσα μας έκλεψαν, να διεκδικήσουμε όσα μας ανήκουν, να απαιτήσουμε το σταμάτημα των πολέμων και των γενοκτονιών.

Το Κέντρο Μελετών και Τεκμηρίωσης (ΚΕΜΕΤΕ) της ΟΛΜΕ

Το Κέντρο Μελετών και Τεκμηρίωσης (ΚΕΜΕΤΕ) της ΟΛΜΕ λειτουργεί εδώ και 30 χρόνια από το 1994.

Ιδρύθηκε και συστάθηκε το 1992 και η λειτουργία του άρχισε από το 1994. Από την ίδρυσή του μέχρι σήμερα, έχει διαδραματίσει έναν σημαντικό, αλλά ταυτόχρονα αντιφατικό ρόλο στη συνδικαλιστική και εκπαιδευτική πραγματικότητα. Αν και ιδρύθηκε με σκοπό να συμβάλλει στην επιστημονική και τεκμηριωμένη υποστήριξη των αιτημάτων του κλάδου, καθώς και στη συνδικαλιστική εκπαίδευση, η πορεία του έχει σημαδευτεί από τη διαρκή σύγκρουση μεταξύ της κυρίαρχης λογικής του θεσμικού συνδικαλισμού και της ανάγκης για μια αγωνιστική, ριζοσπαστική παρέμβαση στα εκπαιδευτικά ζητήματα.

Υπήρξαν φάσεις που το ΚΕΜΕΤΕ είχε έναν υποστηρικτικό ρόλο στα αιτήματα του κλάδου, με σημαντικό τον ρόλο της παρέμβασής μας σε αυτές (πχ εκδηλώσεις για την αξιολόγηση το 2013, έρευνα για τον αναγκαίο πληθυσμό των μαθητών στην τάξη στην αρχή της πανδημίας), αλλά συνολικά η λειτουργία του σπάνια βρισκόταν μπροστά από τις ανάγκες του κλάδου, καθώς συχνά παρατηρούνταν και σημαντικές καθυστερήσεις στην παρέμβασή του.

Οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις πάντα συνεισέφεραν στην ιδεολογική θεωρητική μελέτη και στήριξη του εκπαιδευτικού κινήματος και των αγώνων του, όποτε αυτό ήταν δυνατόν και μέσα από το ΚΕΜΕΤΕ. Καθοριστική ήταν η συμβολή τους στα εκπαιδευτικά συνέδρια και ως προς τη συζήτηση και ως προς την επιδίωξη του κυβερνητικού συνδικαλισμού να τα αξιοποιήσουν ως βήμα αποκαθήλωσης των κατακτημένων αιτημάτων και περάσματος από την πίσω πόρτα θέσεων υποστήριξης αντεκπαιδευτικών αιτημάτων, όπως π.χ. υποστήριξη μιας άλλης αξιολόγησης και η ωραιοποίηση της μαθητείας.

Τα τελευταία χρόνια η κατάσταση έχει χειροτερέψει σε σημείο εκφυλισμού, ιδιαίτερα από τότε που σταμάτησαν να υπάρχουν συνδικαλιστικές απαλλαγές για τα μέλη του, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τις συνεδριάσεις του ΔΣ που δεν γίνονται με τακτικό τρόπο, πόσο μάλλον η διεξαγωγή σημαντικών ερευνητικών προγραμμάτων. Μάλιστα αυτή η κατάσταση έχει χρησιμοποιηθεί και ως πρόσχημα για τη συνεργασία με το Πολύκεντρο, προετοιμάζοντας το έδαφος για την μετατροπή του ΚΕΜΕΤΕ σε Επιμορφωτικό Κέντρο, που θα αναζητά εξωτερική χρηματοδότηση από το κράτος, την Ευρωπαϊκή Ένωση ή άλλους φορείς, με τις ανάλογες βέβαια δεσμεύσεις των ευρωπαϊκών προγραμμάτων ως προς το περιεχόμενο της δραστηριότητάς του. Έτσι άλλωστε και το ΙΝΕ της ΓΣΕΕ κατέληξε να δικαιολογεί τις αντεργατικές επιλογές της ΕΕ...

Η ΟΛΜΕ στο πλευρό των αγωνιζόμενων λαών σε αντιπολεμικές και αντιιμπεριαλιστικές αποστολές και σε εμπόλεμες χώρες και ζώνες

Αξίζει να αναφερθούμε σε μια πλευρά της δράσης της ΟΛΜΕ που καθόλου αμελητέα δεν ήταν. Στις παντός είδους κινητοποιήσεις σε αντιπολεμική και αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση, υπεράσπισης αγωνιζόμενων λαών ενάντια σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις - εισβολές - βομβαρδισμούς - αποκλεισμούς, σε δίκες ενάντια σε αγωνιστές και πολιτικούς κρατούμενους κλπ.

Από τις συγκλονιστικές διαδηλώσεις ενάντια στους νατοϊκούς βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας και τον διαμελισμό της χώρας αυτής, μέχρι τις αντίστοιχες ενάντια στην επίθεση των ΗΠΑ (και των «πρόθυμων» συμμάχων τους της ΕΕ) στο Ιράκ, τη Λιβύη, την Συρία κλπ, μέχρι τη διαχρονική στήριξη της Ομοσπονδίας στον δίκαιο αγώνα του παλαιστινιακού λαού για πατρίδα και ελευθερία, η ΟΛΜΕ, ιδιαίτερα από το 1990 μέχρι και το 2020, η ΟΛΜΕ στάθηκε σε γενικές γραμμές στη σωστή πλευρά της Ιστορίας.

Αξίζει, επίσης, να αναφέρουμε την αποστολή, εν μέσω βομβαρδισμών, δεκάδων εκπαιδευτικών στο Βελιγράδι, όπου επισκεφθήκαμε κατεστραμμένα σχολεία και υποδομές (η ΟΛΜΕ ανέλαβε μετά το τέλος του πολέμου την ανοικοδόμηση ενός σχολείου), τις πολλαπλές αποστολές στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη και στην αποκλεισμένη Γάζα, τη συμμετοχή μας στη μεγάλη διαδήλωση ενάντια στον αποκλεισμό τού Αραφάτ, τη συμμετοχή της ΟΛΜΕ στην καμπάνια «Ένα σχολείο για τη Γάζα», την ανέγερση με έξοδα της ομοσπονδίας νωρίτερα δύο παιδικών σταθμών στην Τζαπαλίγια (καταστράφηκαν από βομβαρδισμούς του ισραηλινού στρατού), την αποστολή μας στην αποκλεισμένη Βαγδάτη λίγο πριν τους βομβαρδισμούς και την εισβολή των ΗΠΑ, τις επανειλημμένες επισκέψεις σε Σμύρνη - Άγκυρα - Ισταμπούλ στις δίκες εναντίον τούρκων και κούρδων αγωνιστών και πολιτικών κρατουμένων (στα λευκά κελιά και στην απομόνωση, που είχαν υποστεί σωματικά και ψυχολογικά βασανιστήρια) και πολλές άλλες αντίστοιχου περιεχομένου.

Δυστυχώς, όμως, τα τελευταία χρόνια η συμμαχία ΔΑΚΕ - ΣΥΝΕΚ έχει και σε αυτόν τον τομέα επιφέρει μία δεξιά μετατόπιση (που ενίοτε και φιλοϊμπεριαλιστική θα μπορούσε να χαρακτηριστεί).